

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

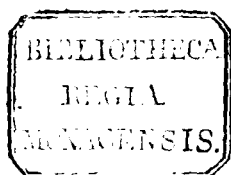
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN TERTIUM

B I P O N T I
E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S
C I O I O C C X C

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ Η Ν Ε Κ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. Ω ΧΑΙΡΕ μέλαθρον πρόφυλά θ' ἐστίας ἐμῆς· ἵ
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Θάας μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον
ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ'
αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκατον τοῦ σχήματος, πῖλος,
καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
οὐ πέδῃσας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπῶν, ὧ' ἀόλης χωρὶς ἀκίσται θεῶν.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut te
lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius,
nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi
vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe
adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis
advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es
in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae
portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est.

Lucian. Vol. III.

A

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀπαθανών· καὶ ἔξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν αἰδέας μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτωςί πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδείᾱ τις, οὐδὲ ἀσπασίος ἡ οὁδός.

ΜΕΝ. ὦ Φιλότης, χρειῶ με κατήγαγεν εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θεβαίου Τειρεσίαιο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἡ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν εὐτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἀνδράς φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Define, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iam-bis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque expetenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tiresiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδην καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἄτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, 2 καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καίνον οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιорκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἑναγχος πεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδὲμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί Φῆς; δέδοκται τι νώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκζέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ραδαμάνθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impieratis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ
 Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιω-
 πᾶν ἔρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ
 οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σούγε ἕνεκα τολμη-
 τέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημά-
 τους, καὶ τὸ χρυσίον κατὰκλειστον, ὥσπερ τὴν Δα-
 νάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γὰρ, τὰ δεδογμένα,
 πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἀ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμι σου,
 ἣτις αἰτία σοι τῆς καθύδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας
 ἡγεμών· εἴβ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς.
 εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μὴδεν τῶν ἀξίων θείας
 ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 MEN. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ
 πάθοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά
 σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invidias
 hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat,
 dixeris; praetereaue ad initiatum.

M.n. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque
 quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur
 est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum,
 tanquam Danaën, fervant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam
 ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te;
 quae causa tibi descensus confliterit, quisque fuerit itineris
 dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud
 eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eo-
 rum, quae videri audiriue merebantur, praetermississe.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim ali-
 quis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
 Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγου-
 μένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν
 θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπα-
 γὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελασεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργως ἐκινούμενη πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν
 ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μῆτε μοιχεύειν, μῆτε στα-
 σιάζειν, μῆτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθεστῆκειν ἀμ-
 φιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσαίμην ἑμαυτῷ. οὔτε γὰρ
 τοὺς θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμενη μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίγνωσκον·
 οὐτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τὰναντία τούτοις παρααινῇν, εἰ μὴ
 λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, εὐσέξέ μοι 4
 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους,

mum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum de-
 scendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris
 eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factio-
 nes narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam
 Deorum, praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iu-
 dicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias, cuncta illa
 ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar.
 Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum
 leges audiebam, quae pugnantia poetarum praeceptis iu-
 bebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec ra-
 pere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid
 me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res ho-
 nestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria
 praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque
 incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι ὅ, τι βούλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Φρονῶν προσήει αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐρισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστε μοι τάχιστα χρυσεὺν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχλεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῆς ἐπιρραψιδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραυεῖται τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
είζει. G.

4 Ἐς αὐτό . . .) Παραμυρία· πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
ρος. G.

10 Πονεῖν τὰ πάντα) Διηγίτης. G.

15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce maxime inveniebam, re considerata, incitiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in resitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo versari, corpusque contundere sordidum & squalentem, cunctis offensum & convicia ingentem, dum continuo inculcar illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque, & in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν.
ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν
ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέ-
γειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν
ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι
περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σοφῶς
νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μῆτε τῷ
θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μῆτε τῷ ψυχρὸν, ἀν-
τιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδὼτα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν
ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς
οὖν ἐπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὁμοίον, ἅρτι μὲν ἐπι-
νεύων, ἅρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶν τούτο 5
ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον
ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηρεύοντας.

2 Ὁ δέ τις αὖ πάλιν...) Πλά-
των. G.

4 Καὶ ἀγομῆτους) Δομῆκρινος.
G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at
alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de
mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, in-
dividua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quoti-
die ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium
illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum
unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabiles-
que rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse
idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere
posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem
& calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo
simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc
ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero
longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam
observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

- 6 Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἥρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σοφῶρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τάλῃδες ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ αἵου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτῷ ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγοῦμην

vitae rationem instituere. Eos itaque, qui contemnere praecipiant opes, animadvertēbam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pascua mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta suscipere; voluptatem denique paene omnes criminantes, at privatim huic soli affixos. Frustratus igitur hac spe magis etiam moleste ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus circumvager. Iam mihi insomnem aliquando noctem horum causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & successorum: famam autem cognoveram, eos incantationibus & sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἀριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεοπισίων τὴν τέχνην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθεμμένῳ· τοῦνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισθῷ καθηγήσασθαι μοι τῆς οὐδοῦ. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήῃ ἀρξάμενος, ἔλουσέ, καταγὼν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σοφῶς κατήκουσ' ὥσπερ γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ ἀσαφές ἐθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεοπισίῳ) Θείῳ, θαυμαστῷ, πρῶτον. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bocotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπ' αὐτῶν
 τρίς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπαγγέλει πάλ-
 λιν, εὐθένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδονα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας
 νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκύλλη,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐκείνην ὑπο-
 τονθούσας· εἴτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπ-
 ανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχμεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
 τιν' ἔδου στολὴν, τὰ πολλὰ εἰκυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
 τούτοις Φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἣν τις εἴηται

4 Ἀκρόδονα) Ἀκρόδονα λέγουσι
 τὴν φοινίκαν τοὺς καρπούς, καὶ τῶν
 ἐμυγυαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθούσας) Ὑποπόπτας
 λαλῆσας, ψιθυρίσας, ἥριμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post in-
 cantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam
 rursus neminem obviatorum intuens. Cibus autem nobis ar-
 boreae nuces; potus lac, mulsum & Choaspis aqua; lectus
 sub divo in herba. Postquam vero satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit
 me, deterisitque, & circumtulit reda, scilla, aliisque pluri-
 bus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde
 me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne
 laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retroce-
 dentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus.
 Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, perfimi-
 lem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leo-
 nina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

ρε τούνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δέ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρητον· ἐπεὶ γὰρ οὔτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατεληλύθσαν, ἠγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ραδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Σρουρὰν διαλαβεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνήθεστον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέσθαιεν ἡμέ- 9 ρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τίνος ὑπέσσεόμεθα

11 Ἀγαθὸν) Ἡ τοῖς ἐντὶ ἱκτοῦς ἀναγωγὴ λίγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, fed Herculem, aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Menippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nomen.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descendunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transferem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulsu, & quaecunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν εἰς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀσικνούμεθα εἰς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· εἰς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσθάζαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ ὄχθῃ καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαῖα τῇ Φωίῃ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονας τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Πεινάς, καὶ Ἑρινύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαζος ἀνεορρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηζεν ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδίσεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Ἀιδωνεύς. κατεθαίνετο γὰρ ἥδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post investi sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praebat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves macravimus, & sanguinem circa scrobem adpersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum filium discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ
τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθον εὗρεμεν τεθνεῶτα
μικροῦ δὲν ὑπὸ τοῦ οὐέου. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέν-
τοι, καὶ παρεκίνησε ταχὺ δέ μοι κρούσαντος τὴν λύραν,
παραχοῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν
λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώδημεν ἦν γὰρ
ἤδη πλήρες τὸ πορδόμεον, καὶ οἰμωγῆς ἀναπλεων' τοσσυ-
ματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν
κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ ὁσκεῖν ἐκ-
τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βελτιστος Χάρ-
ρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, εἰρήεις με τὸν Ἡρακλέα εἶναι,
ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρδμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀπο-
βασί διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκό- 11
τῳ, προήει μὲν ὁ Μίθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατό-
πιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀσι-
κνούμεθα, τῷ ἀσφιδέλῳ κατὰφυτον. εἶδα δὲ περιεπέ-

16 Ἀσφιδέλας). Ἀσφιδέλας τὸ φέεται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ
φυτὸν ἀσφιδέλος οὐδ' ὁ τοπος, ἐν ᾧ Ἀσφιδέλῳ λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen
ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus
mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latra-
vit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito
pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero
ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam
enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quip-
pe faucis omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste
aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex
bello aliquo advenisse. Verumtamen optinuit Charon, ut
vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit
me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstra-
vit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mi-
throbazanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad
pratum ingens pervenimus asphodelo confutum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγη
 δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστή-
 ριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθή-
 μενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες,
 καὶ Ἐρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐΦ-
 εξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί,
 καὶ πορνοβασκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συ-
 κοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὁμίλος τῶν πάντα κυκλώντων ἐν
 τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσή-
 εσαν, ὥχροι, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοίων
 ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος.
 ἐφροσῶντες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡ-
 κούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν και-
 νοὶ τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ
 τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τρίψουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελάνης ὁ φορολέγος. G.

cum volitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim au-
 tem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in
 folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae,
 scelorum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte ad-
 ducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui di-
 cerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulescentes, sy-
 cophantae, talisque turba hominum cuncta permiscerentium
 in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores ac-
 cedebant pallidi, ventre proiecto, podagra capti, boiam sin-
 guli canemque, qui bina talenta pendat, impositum feren-
 tes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, au-
 diebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos no-
 vi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque
 ne dicere refugias.

MEN. Οὐδ' ἄ που ταυτὰς τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοῖνυν, ἐπειδὴν ἀποδάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιοπίστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰεὶ συνῶσαι, καὶ μὴδέποτε
ἀσισταμέναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ὑπεβῶν
χωρὸν, δίκην ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυσσωμένων, καὶ μονοουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπερψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο
θνητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δέ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλεόν-
τους λέγω, καὶ γένῃ, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem proiecitas a corporibus umbras?

Phil. Unique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui sumus, accu-
sant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absistant a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & factum detestatus; itidemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
sortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu

νειευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζέμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἐγωγε ταῦτ' ὄρων ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίῳν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμύνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐΐσα τότε, ἥνικα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόδον αὐτοῦ περιμένοντες, ἀδούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν εἰκετῶν. ὁ δὲ μόνις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυρεὺς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποθαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο
 13 μὲν σὺν ἡνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνῳ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γὰρ τοι Σικελιώτην Διονυσίον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπεμπαζέμενοι) Ἀριθμοῦ-
 μιν, σκεπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος εὐ-
 τος φιλόσοφος ἐκ Κυρηνῆς ἐξέρχόμενος,

adstant, quasi somnium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum viderem, impenſe gaudebam, & si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstant egressum eius expectantes, impulsi exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si petus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum inſimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν ταῖς κάτω) μικροῦ δὲ τῇ Χιμαίρᾳ
προσδεθέντα, παρέλυσεν τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς
αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.
Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστή- 14
ριον ἀφικνούμεθα. εἶθα δὴ, ὦ Σίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ
ἦν ἀκούσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ φότος
ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ
στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χιμαίρα
ἐσπαράττει, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδαρδάπτει· ἐκολάζοντο τε
ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες,
πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετελεμη-
μένων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποιοι
ἦσαν τῶν ἑναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο,
καὶ ἀπεστρέφεοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μάλα δούλο-
πρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἱ βα-

δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς
μαγείρους σφιστῆς. παρὴν Διοτυτῇ
τῷ πρῆσβυτῇ κατὰ τὴν Σικελίαν,
αἰῶνι αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰ-

σχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακείων
πῆμα τοῦ μετρίου. V.

γ Καὶ στρέβλαι) Στρέβλαι τὸ βα-
σανιστήριον ὀργανον, ἀπὸ τοῦ στρε-
βλῶ τὸ χαμπῆται. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alliga-
tum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pec-
unia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen
a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enim vero,
amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam
simul & flagellorum sonitus exaudiebatur, & ploratus eo-
rum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & ro-
tae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una
autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, paupe-
res, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratum:
nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero
scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore
vultus tegebant, seseque avertabant: quod si forte respice-
rent, valde quidem servilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαύο-
μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν καὶ κεῖνα εἶπον τὰ μυ-
θώδη, τὸν Ἰξίωνα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν·

- 15 Ἡράκλεις ὅσος· ἔκειτο γὰρ τότεν ἐπέχρων ἀγροῦ. Διελ-
θόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβαλλεμεν τὸ
Ἀχερουσίον· εὐρίσκειμέν τε αὐτοῖσι τοὺς ἡμιβέους τε, καὶ
ταῖς ἡρώϊδας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἐθνη
καὶ Σῦλα διαιταμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς Φησιν Ὀμηρος, ἀμενηνοὺς· τοὺς
δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκεῖς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
διαγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ
ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστέων γεγυ-
μνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες

2 Ἡμιτέλεια τὰν κατὰ τὸν βίον· ὁστέων δὲ τούτο περιέχεται διέχων
το) Τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας, ὡς ἐπὶ ὑπερβαλλούσῃ ἡσυχίᾳ τὴν ἀσκήν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
contemptores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
malorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, &
heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dis-
pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγνώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί,
καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἐτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμίων, φοβερόν τι, καὶ διάκενον δεδερκό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαίνοντων, ἠπέρουν
πρὸς ἑμαυτὸν, ὥ τιμι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἐτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, αἰήλα, καὶ ἀνεπί-
γραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἐτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τιμι μακρᾷ προσεοικέναι, χρηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τῆσάν τε ἐπι-

3 Σκελετῶν) Ἀπὸ τῆς ἀμύνης. G.

permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Iacebant
autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae
apud nos pulchra videbantur, servantes. Quin immo, mul-
tis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus,
qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intueren-
tur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo
signo discernerem Therfiten a formoso Nireo, aut mendi-
cum Irum a Phacacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Aga-
memnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis
adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque no-
tis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum
vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cu-
iusdam longae similitudinem habere; administrare vero at-
que ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam
ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum reguli

θεῖσα, καὶ δερνύρους παραδύσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτῳ σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς
 μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἔωσα ἐς τέλος
 διαπομπεύσαι, ὥς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμυθίσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἶασε χρῆσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικ-
 αὔτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μῆδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνω-
 μοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, fatellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri servilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum suscipere; Macandrio con-
 tra, qui haecenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permittit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unus-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονται γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντα, ἐνό-
τε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σιμῶς) Τὸ σημεῖον, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῶς σημεῖον. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβά-
ται κωμικὰ ὑπόμματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξίτι-
γαμίνα, τοῦ πρὸς μῖζον ὕψος τὸν
χρόμνον ἀγιν. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumferant. Opinor autem, eorum, qui ver-
fantur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pri-
ami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus
Chariclis Sunienfis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογείτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔστιν, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

- 17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐβρασσω τὸν Μανσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ πευ, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσούτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 'Ἐν παραβύστῳ πευ) 'Ἐν παρακιχυμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφ' οὗ γαί, παρακικαλυμμένῳ, λάθρα γινεμένη. V.

13 'Ἐπειδ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστησαν Ἑλλήνες ταῦτα οἰκάζειν τῷς Νεκρῷς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἴτιμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βουλόμην γὰρ οὐκ παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀπομαρτυρεῖν ὁ συμβαλὼν ἐπὶ τῷς ἀπειχομένοις, τῷ τάφῳ περιεσφύς αὐτοὺς παραδιδόσιν. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποῦδες)

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebei mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinionione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Acacus admenfus est suum singulis locum, (tribuit autem

πεδός) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μάλλον ἐγέλας, εἰ ἐδείκω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλῶντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβρίζεμένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἱετιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδὲ κρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σάβρα τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρεῖους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μι- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων
μυγίς προδίδωσι τοῖσι ἢ σπουδὴς ἐπι-
σχῇ. V.

4 Καὶ ἤτοι ταριχοπωλῶντας) Εἰς
τούς τὰ σάματα ταριχίζοντας αἰνίτ-
τῃται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμ-
ματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἦσας ἐπὶ τῷ
τάφῳ Φιλίππου σκυττίῳ ὕστιμον
συιοστῇ, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ ὑπὲρ
τῶν ἄλλων βασιλέων ἵστα ὑπὲρ τῶν
τυμβευομένων παρὰ τὰς τριόδους
ἐσχυβαλισμένα, τοῦτο ὑπεργλῶ. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel salsiamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impetias patiuntur, perinde ac mancipiorum viliissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplantur, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, Xerxes inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης κάκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παρῆκεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρομένων, γελαῖ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιάσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adfunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo remem-
tantes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τούτου λέγειν πρεβέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίζας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διωκῆδῃ μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι 20 παρὰ τὸν βίον ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονούντες, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt administrata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum accusati essent multorum & gravium, violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, καταδύεσθαι εἰς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορεῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούτεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθαιεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετιάνος Νεκυσιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὔτε
 21 γὰρ ἐντελῇ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγείται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τε γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἠπίλησιν, ὅτι Περσιφόνη χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ ἐφίβησεν. V.

13 Ἐνεκα τῷ Τειρεσίᾳ) Φασὶν

ἀπάντων νεκρῶν. V. Τειρεσία μύστο φρονεῖν τῶν ἄλλων

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Scelctionis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivix plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuæ

Ὡς, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπερίας, ὅτι παρὰ
 τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς·
 ὅτ' αὖ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ
 Ῥαδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφη, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἶπε,
 καὶ μὴ περιόδῃς με σοῦ τυφλώτερον περιόντα ἐν τῷ βίῳ.
 ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπά-
 σας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς Ὡσιν, Ὅ τῶν ιδιω-
 τῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης
 παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς
 ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλ-
 λογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο
 μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,
 παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπου-
 δακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.
 Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὅψ' ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζά- 22
 η, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi diffi-
 dent: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim
 a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater:
 quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior
 oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longe-
 que ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idio-
 tarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu,
 posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia re-
 rum inspiciendi, despues sollertes illos syllogismos, & haec
 talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo vena-
 bere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praeter-
 curras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio con-
 festeris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo confitum
 pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mi-
 throbarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
 χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ
 δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
 ρον, δείξας τῇ χειρὶ πῶρῳθεν ἀμαυρὸν τι καὶ λεπτὸν ὥσ-
 περ διὰ κλειδρίας ἐσθρόν Φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱε-
 ρὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
 τίας· ταύτην οὖν ἀνίβι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
 Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένους ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
 σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
 οὐκ εἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
 τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
 εὐχέρι, πῶς βλεῖπαν τῷ δακτύλῳ
 εὐρίκνυσι; Καὶ τὸ μὲν παιζέμενον

τοῦτο. αἰτίττεται δι, οἶμαι, τῇ παι-
 διᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανίστερά
 τε καὶ ἀσαφίστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
 μαντείων χρησμάτων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
 mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
 ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
 reliquis caliginosiorē, ostendensque manu procul obscu-
 rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
 men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
 dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
 Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
 culter admodum per angustum ostium erepfissem, nescio
 quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελάς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθέμεϊον ἀπολι-
πὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πᾶν
εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σεί·

11 Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V.

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

S I V E C O N T E M P L A N T E S .

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litis frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Thesalus ille iuvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihiq̄ue
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

Ξεναγήσεις γὰρ εὖ αἶδ' ὅτι με ξυμπερινστών, καὶ δεί-
ξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ᾧ πορῆμεν· ἀπέρχεμαι γὰρ τι
διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυ-
μός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον
ἐάσει εἶναι, παραδούς τῷ ζώῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥραιστον
πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ καὶ με τεταγώς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ
Θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι
καὶ αὐτὸς εἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόζει σὺν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν.
καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ᾧ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γούν σε
μεμνησθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα) Ὡς ἐπι-
στάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγώς) Ὁ διακτίνας καὶ
τινάσσας καὶ εἰλάας. Ἀπὸ τοῦ τάξω
τὸ τίειν καὶ εἰλῆαι, ὁ μέλλων τάξω.
ὁ παρακείμενος τίταχα· ὁ δεύτερος

ἀρίστος ἵταγον, καὶ ἡ μεταχθὲς ὁ τα-
γών, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν
τεταγών. V.

14 Πρόσκωπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κάπῃ εἶναι. V. Ἀπὸ τοῦ ἐρεττεῖν,
ἡτοῖ ἐπὶ τῇ κάπῃ εἶναι. V.

hospitem amice ducturus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat, Portitor : etenim propere cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani : hicce vero,
quippe facilis irascei, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum sinat traditum in tenebras; aut, quod Vul-
cano nuperrime fecit, me quoque proiciat pede correptum
de sacro coeli limine, ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum sodalis sim, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiæ
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi: quin stertis in tran-

στρώματος ἐκταβείς, ὥμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ
τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτερος ὢν, τὴν δικαιοσύνην ἔλκων, ἐρέτ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὃ φίλτατον Ἑομίδιον,
μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἀπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθῶμι· ὥς ἦν με σὺ ἀσῆς, οὐ-
δὲν τῶν τυτθῶν διοίσῃ· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σὺ ἀλλον-
ται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὲ καὶ γὰρ σοὶ πά-
λιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ σῶς. ἀλλὰ δεῦρ, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι εἰς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ὁ πράγμα πληγῶν αἴτιον καταστή- 2
σεται μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ
ἀκόνδουλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον ὃ
ἔμῳ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βια-

¹ Ὁμους) Ὡς παλαιστὴν δια-
παιζῇ. V.

⁷ Σφάλλομαι) Ἀποτυχάισαι.
V.

⁵ Περιήγησαι) Λεπτομερῶς ἐπ-
αί. V.

¹² Οὐκ ἀκόνδουλον) Κόνδουλος ὁ
ἐν τῇ συνθήκῃ γενοῦντος. V.

stris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me destituas: immo age, per partes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim hi vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
similiter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praeftiti officii praesentibus pugnis omni-
no perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζειτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὧ πορήμεῦ. πολλῶν γὰρ ἀν' ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγῶντα πολλοῦ τοῦ χρόνου καὶ ὁ τελαῶνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβελὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τιнос ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὥς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἀν' ἑκάμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἀν' ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θε-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te sane ipsum idem impediverit, ne administros mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exacte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μεις εἰδώλοις ἀεὶ ζυγόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἰώθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅπου γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίσαν πλαγία τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
ἀγῆ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν
στεῖλαι, ἢ ἐνδύνασι ὀλίγον τοῦ ποσός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
σύ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδου-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθως λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τί ποιητέον,
καῶτερ ῥήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. αἶψ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
τηδῆος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφὶν ὁ Ὀ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποσός) Ποῦς λέ- *ibid.* Τῷ πνέμα-
γεται τὸ σχοινοῖ το κατεχοι κάτα- *τι.* V.
ζει τὸ ἴστιον. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitiis iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
lum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casus opportunus? an Parnassus altior, an utriusque Olym-

λυμπος ἐκείνοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν· συγκαμῆν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὁμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐβελῆσαι ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθαλίῳ γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτίσάτην. νῦν δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνασόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὴ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡς τὸν καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poeta Aloeii filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Oßam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Oßae, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coelos. Illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extolle-re levatum Pelium aut Oßam?

ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἡ ἀξιότις ἡμᾶς ἀγεννηστέροισι εἶναι τοῖν βρεφουλλίῳν ἐκείνοι, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ραδίως συντιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστί, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἡκιστα ποιητικός) Οὐδ' αὖτε ποιητῶν ἡμπερὶς. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem; verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus; at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut succederet aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearet interquiescentem tantisper, dum ipse subditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetae: que sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἡ τίνος γὰρ ἕνεκά σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνοσί-
φυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβάς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά,
5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπερείᾳ τοῦ οὐρανῷ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλεον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰστρου μόνα· καί κειθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σα-
φῶς μετακινήτέα ἡμῖν, ὦ πορβμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς εἴκειν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρρίψαντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poëtica rem perfecimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra fumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septemtrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οἰκοδομητικῆς πειραζώμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θάρρει' ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα' μετα-
τίθει τὴν Οἶτην ἐπικυλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ,
ἐπ' ἀνείμι αὐθις· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὁρέξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μι-
κράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἵ γε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα' οὐκ
ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι·
ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ Θείδου μὲν κατὰ τοῦ ὀλι-
σθηροῦ πατεῖν· εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέπερ
δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν
ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ
περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

ἡ (Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V.

ibid. Συντρίβεις τῶν κρανίων)
Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινὸν,
συντρίβεις τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς
πίστιν ἡ ὕψιστι αἰτιατικῇ συντάσσ-
ονται, Ἐπάρει τὴν ψυχὴν, Συντρί-
ψα τὴν λαχύδον. Οὕτως οὐ καὶ

τοῦτο πρὸς αἰγιατικὴν ἰδεῖ ἀποδο-
θῆναι· ἀλλ' ἐπιπρὶ φιλοῦσιν Ἀθη-
ναῖοι τὸ ἐπὶ μίρους, λιγύται ὡς τὸ,
ἰφαγοὶ τοῦ ἄρτου, ἐπίσι τοῦ οἴνου,
οὕτω κατὰυθα, συντρίβεις τῶν
κρανίων. V.

ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam ex-
periamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec
omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En
iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque
huc subi.

Char. Porrigē, Mercuri, manum: haud enim in parvam
istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: ete-
nim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum
esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in
lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoqui-
dem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque ver-
ticem occupaverimus, confideamus. Tu vero iam mihi in
orbem circumspiciens, contuere omnia.

6 ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῖρέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μέζοντας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ τινὰς Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῇ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν· ἀκούσας γὰρ τινος ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

ΧΑΡ. Ἐπὶ δειπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν Φίλων, ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ ὁξυδερκέστατον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπώδην λαβὼν· καὶ πεῖδαν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεόν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumpta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? iamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερβυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀπεκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὅρας, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὅποτε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥα ψαλδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καί τοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ὥδην τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Πόσειδων συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαῖναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θά-

14 Τορύνη· Εἰς ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμνὸν ξύλου καὶ εὐθύποτε ὀρθόν. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνώσος ἐμπεσῶν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ERM. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γούν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι

8

Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἥς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ERM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ἐτικρο-
τούσι δ' αὐτῶ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέ-
ρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψω-
διῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζαγράφος
ἔγραφε τοῖς Ὀμηροῦ ἐμοῦτα,
τοὺς δὲ ἄλλους πικρὰς τὰ ἐμμε-
σμένα ἀνέμεινε. V.

11 Φίρι οὐκ τοῦ σταδίου μέσου)
Στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ
μῖκος τι τοῦ μίλιου· ἔ' γὰρ καὶ σ'
στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος
τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ
τὸ σῶμα ἀλλῆς θαύματα· φασὶ γὰρ
αὐτὸν Πυθαγόρειον οἶτα μαθεῖναι
μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἥς

ὑποσέθεντι τινὲς τοῦ στόλου ὅτις,
ὑπεκάντα τὸ πιστοικὸς τῆς οἰκίας
τὸν στολὴν πρῶτον παρὰσάμην
ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ αὐτὸν ἀχι-
ραῖον ὑπεξαγωγῇ. Λέγεται καὶ
τοῦτο, ὅ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὴν ἀπὸ κλη-
λαζῆν, ὡς βαυρίζον παρ' Ἑλλήνων τινὰ
παρατόχοι κερμῶν μεγάλων, ὃν βίαι-
ζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς
σφῆρας μὲν ἐκπαιδεῖν, αὐτὸν δὲ πρὸς
σχεδὸν τῇ συμπτώσει τῶν μετῶν
ἀφύκτω πάγῃ θέρων ὑπάρχει δεῖ-
ν. V.

tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abes-
set, quin navim nobis everteret. Tum ille naufœa correptus
evomuit rhapsodiarum pleraſque cum ipſa Scylla, Cha-
ryhdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu pauca-
la certe conſervare.

Char. At dic mihi, quaeso, quis hicœ crassissimus est vir,
fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite,
ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plaufus ipsi dant
Graeci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαί-
νοϊεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν
ἐνήσομαι εἰς τὸ σκαφίδιον, ὅποτεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς
τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει;
κατὰ οἰμῶζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφά-
νων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαν-
μαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρᾳ
ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξασθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν
ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρ-
έξοντα, ὅπότε ἂν πλήρῃ μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον,
9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ'
ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἕλληνα, ὡς ἔοικεν
ἀπὸ γούν τῆς στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosterнат: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque morituum esse.

Merc. Qui fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vectabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάσαι Μηδῶν ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκρατήσῃ, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν εἴκειν, ὡς καβελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε ἀκείνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλεῖστον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴ τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redexit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacta, ponatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem & ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem, cumque Solone Atheniensis confabulantem: vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, & thesauros, quantumque nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lautissimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννὲς, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, ὡν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγεῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρῶην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐστὼ· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέβανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δέ, κάθαρμα, οὐ σοὶ δοκῶ εὐδαιμόνων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρας εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Καλλίστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορβύμεϊον αὐτὸ ἀξιοῖς γεγεῖσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμάτων, ὃν καὶ ἀπολείπεται μικρὸν ὑστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπὸ χρόνῳ μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀπεί.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάραν, τὸ ἀσίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχρον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὥρῳ, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀσίδιμον) Ὑμνῶν. V.

neris vitae: mors enim exacchissimus index eiusmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis; sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumabit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιτορκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τάλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

τε Ἀβελτηρίαν) Μορίαν, ἄνοιαν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & infidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossiores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementiam; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabundus

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρεσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ᾧ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν Θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιοτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ᾧ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σει αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῶν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μῆδεν ἀγανακτῶν, μάβοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κύρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχαιτο. ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνεται δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praeferat ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Perfidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῆς ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφείοις αὐτοῖς, ἢ τινι τυράνῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Αἰὲ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ ὁ Θεοῦ.

ΕΡΜ. Οὐ φέρεi ὁ Λύδης, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλῆθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παρισταμένον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθεύς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἑρμαιοὺς τὸ εὔρημα παραρτυμένους. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ ἐστὶ, καὶ Ἑρμῆος ἐκθλίψει τοῦ ε, κτητικὸν προπαρασπάται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμῆος ἐστὶ, καὶ Ἑρμῆος ἐκθλίψει τοῦ ε, ἀλλ' οὐ Ἑρμῆος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, sive aes, sive aurum confices, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiavi ex Clothone nuper prae-

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστω ἐπικεκλωσμένα· ἐν
οἷς καὶ ταύτ' ἐγγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύ-
ρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησὶ τῆς Μασσαγετιδος
ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ
λευκοῦ ἐξελαύνουσιν;

XAP. Νῆ Δία.

ERM. Τάμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀπο-
τεμύσα τῷ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵ-
ματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμ-
βύσης ἐκείνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα,
καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τε-
λευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

XAP. ὦ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς
προσβλέψειεν αὕτως ὑπερβροῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς
ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος
ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;
14 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρὰν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec
erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum au-
tem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Viden' illam
mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita fane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in
utrem iniciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri
iuvenem? iste Cambyfes est, regnabitque post patrem: is
rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tan-
dem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspi-
cere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum indu-
cat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habitu-
rum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὧ τὸν δακτύλιον ὁ μά-
γερρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσῳ ἐν ἀμφι-
ρῦτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὐγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκρά-
την ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον
εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέ-
του Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατραπῇ, ἀνασκο-
λοπισθῆσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκα-
ρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὐγε, ὦ Κλωθῆ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ
βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημενε, καὶ ἀνασκολό-
πιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τούτῳ δὲ ἐπαίρε-
σθων, ὡς ἂν αὖ ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσού-
μενοι. ἐγὼ δὲ γελάσσω τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον
γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μῆτε πορφυρίδα, μῆτε τιάραν,
ἢ κλίην χρυσὴν κομίζοντας.

4 Εὐγε παρῳδεῖς) Κελῶς γι' ἄλλαν ἄδεις ὅδ' αὖτ'. V.

*purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate
revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissesto, in
insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.*

*M. re. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Ate-
nim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni
ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante fa-
miliari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in cru-
cem agetur miser, eiectus fortunae omnibus in puncto tem-
poris: etenim haec quoque ex Clotho percepi.*

*Char. Euge, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita
praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: in-
terea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acer-
bius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in
cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec or-
natum aureum secum ferentes.*

15 EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐσικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀθανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσὶν;

EPM. Ἐλπίδες, ᾧ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμιχται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεταιί γε, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθύν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτῶντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perfimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quendam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσει· ποιεῖ αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψασθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηγόντας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κατὰ πάσχοντα ὄρας ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοῖρας 16 ἄνω ἐπικλωδούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἃς οὐ ἤρτησθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὄρας καθάπερ ἀράχιν τινα καταβαίνοντα ἐς ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκεῖνω, ἐκεῖνο δὲ ἄλλω.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὡς πορβμεῦ εἴμαρται γὰρ ἐκεῖνω μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου καὶ κληρονομήσαι γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνου, ὅτου ἂν ἦ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γὰρ τι ἢ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalο vidēs accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntur quasi aranearum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat. Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας ; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάζεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοῦσθι κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἰετῶν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Φόβαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ Ξίσι, καὶ ληστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοῦς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

spicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, abrupto lino, quando non amplius oreri sustinendo sufficere, magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra levatus, etiam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicuta potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

περὶ τὸ ὅττοτοϊ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ
 ἀρχῆς ἐνεόουν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦ-
 τον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ
 οἰράτος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀΐζοντες, ἔζων τε ἂν σωζο-
 μέστερον, καὶ ἦττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲ
 ἐλπίζαντες χρῆσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴν ἐπιστας ὁ
 ὑπρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ
 ὁδῷ, ἀγανακτεῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσ-
 δοκῆσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν
 πείσσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπευδῇ οἰκοδομεύμενος, καὶ
 τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος
 αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπίβεις τὸν ἔρεθον, ἀπίοι, τῷ κληρονό-
 μῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ διεπνή-
 σας ἄλλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρ-
 ρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνή, καὶ φίλους διὰ τοῦτο
 ἐστιῶν, καὶ τὸν ὄνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο,

6 Χρῆσθαι) Χρῆσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si sta-
 tim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum,
 pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione in-
 struta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super ter-
 ram relictis, vixissent fane sapientius, minusque doloris mo-
 rientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usu-
 ros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, ci-
 taveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabisque, in-
 dignantur se abduci, ut qui nondum exspectaverant fore, ut
 inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui do-
 mum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit,
 hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito
 tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo frua-
 tur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille por-
 ro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepe-
 rerit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπitéης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκειται, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί· ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δέ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἂν ὅσας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

- 18 XAP. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ΕΡΜ. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπιόντων. V. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminentibus nuntiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰστοιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐβέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ὧ τινι ἐοί- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐβέασω ὑπὸ κρουνῶ τινι
καταδράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἵρονται·
εἴτα μέντοι κακῆναι πάντως ἐξερράγησάν ποτ'· οὐ γὰρ
οἶόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαι εὐφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
sane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim diruptae
solent extinguī; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἱδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόσιον ἔχουσι, καὶ ὠκύ-
μωρον τὸ σύστημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο.
πάσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἶκασας, ὦ Χά-
ρων, ὅς Σύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοῖσι.

- 20 ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὅσας οἶα ποιῶ-
σι, καὶ ὡς Σιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι,
καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα
καταλιπόμενοι αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν
παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐὺ ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀνα-
βοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν
τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀσβάλ-
μῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδακάτε περὶ
ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰεὶ βιώσεσθε·
οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίοον ἐστίν, οὐδ' ἂν ἀπάγει

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem
inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficient: verum-
tamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriore, Charon, compa-
rationem instituisi, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

Char. Eiusmodi cum sint, Mercuri, vides, qualia designent,
quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus,
honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omni-
bus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo ha-
bentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus,
quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos,
ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut
semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos
compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini?
definite fatigari, non enim in perpetuum viveris: nihil eo-
rum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil

τις αὐτῶν τι ἔσιν αὐτῶ ἀποθανόν· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ
 χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἴει μέγα ὠφελῆσθαι τὸν βίον,
 καὶ σωθρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἐβυσαν
 αὐτὰ, ὥς περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἐδράσε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦ-
 σαι, ἢ καὶ σὺ κεκραγῶς διαόραγῃς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῖν ἡ λήθῃ δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδογμένοι τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅζου δε-
 δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

ΜΕΝ. Μι Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta ceræ copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit focii, metuens ne Sirenas au-
 scultarent. Quæ ergo spes est, illi ut audire possint, etiam si
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe por-
 test, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
 manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ERM. Περὶ τὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι! πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μοι δειξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποικηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἥρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

δ ὦ γεννάδα) ὦ γενναῖε καὶ εὐγενίστατε. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae novērunt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nullaue ex parte probant? immo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis, quod odio sint, dum redarguunt istorum incitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cada-verum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐκείνη πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χροῖουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρυζάντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πελυτελῆ δειπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεύουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορβμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν αἵδου πεπικτεῦκασιν δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνος ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἷόςθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἀπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῇ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, & scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum coniecitare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima? ridiculus enimvero sum, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
 θὶς ἀνάγειν πιεμένους. ὦ μάταιοι, τῆς αἰσίας, οὐκ εἰδόν-
 τες ἡλίκαις ὅροις διακέκεται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
 πράγματα· καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
 χε τύμβου,

Ἐν δ' ἦν τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκρῶν ἀμειννὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσσοδελὸν λειμῶνα.

- 23 EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
 ἀλλ' ἐπεῖπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
 Ἀχιλλέως τάφος· ὅρᾳς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
 μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν
 τῷ Ῥοιτεῖῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
 insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam!
 inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
 intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
 qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
 mili modo & qui tumulto careat, & qui sepulcrum fuerit
 sortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
 que Agamemnonem; Thersitae parem Thetidis filium, pul-
 chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
 sunt infirmae calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
 delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
 ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
 strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
 geum est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax in
 Rhoetico.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τά σοι. τὰς πόλεις
τὰς ἐπισήμους ἤδη δείξόν μοι, ἅς κάτω ἀκούομεν τὴν
Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυ-
κῆνας, καὶ Κλεωνᾶς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς
γούν μέμνημαι διαπορβμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ἔλων
ἐτῶν μὴδε νεωλῆσαι, μὴδε διαψύξαι τὸ σκαζίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορβμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ
εὐδὲν ἔχοντος ἐτι λοιπὸν αὐτῆς· εὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου πέτ' ἦν.
ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκεῖ· ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν
περίβολον, εὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθήσομένη, ὡς-
περ ἡ Νῖνος. Μυκῆνας δέ, καὶ Κλεωνᾶς, αἰσχροτέραι
δείξαί σοι καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ
οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν
ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δέ
τεβήκασι καὶ αὐταί. ἀποδνήσκουσι γὰρ, ὦ πορβμεῦ,
καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδόξοτερον,

15 Τεβήκασι) Τεβήασι. V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc
urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus,
Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae,
ipsamque Ilium: multos equidem inde memini me traiecis-
se, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis
exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vesti-
gium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi
olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornata, quae
magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non
diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonae-
que pudet me monstrare tibi: offocabis enim, sat scio, Ho-
merum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum:
attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae:
moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
ναί. Ἄλλα μεταξύ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμεῦντες
24 ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὄρας, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμίνητα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. ὦ τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius supereft.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semianimum imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna confertur.

Char. O insignem dementiam! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλασσώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθεῖν ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὐγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγραΐφη. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, οὐδείς λόγος.

§ Ἀναγεγραΐφη) Φαιρῶς γεγραΐφη. V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infauistorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charontis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

¹ **A** MEN γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἐρταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηΐης ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελαῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τούναντίον θεοὺς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδέες, καὶ κολακευόμενον ἡδυσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

¹ ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐστὶν ὅτι τῶ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας περὶ αὐτῶν τὸ γὰρ θεῖον οὐ δίδται θυσίῃν. Οὐκ ἔστι δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου περὶ αὐτοῦ προσάπτει· ὁ δὲ διάλογος πρὸς αὐτὸν ἔχει διάφερα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

³ Προσόδους) Πρὸς αὐτοὺς τὸ κέρδος, καὶ ἡ παρηγορία, πρὸς ἣν οὐκ ἐλίγοι οὐδένουσι. G.

¹² Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη) Αἰτωλίας ἐκασίλευτον Οἰνείης· αὐτὸς δὲ τὴν θύσαν τοῖς θεοῖς τὴν Ἄρτεμιν ἐπιλάθετο· ἢ δὲ ἐργασθεῖσα ἀπίλυστο κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

DE SACRIFICIIS.

IN sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, & ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aetoz

πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρελήθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2
εὐδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε ἀπομνημονεύει τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπέδειξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἐστῆσαντες,

π. ἀλλ' ἀντίλειπ' ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συγχέμεται πολλὰν ἀτηρήθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας.

V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν) Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπριν πύρ' καὶ ἱμάειν, ὡς τοσούτον χρόνον ζήτει Μελεάγρος, ὅσον ἡ λαμπρὴς ἀπτεται. Ὅτι οὐκ ἐφορεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελεάγρος τῆς Ἀταλάντης ἵσταν αὐτῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. Ἐργισθῆσαν ἐπὶ ταῦτα οἱ θεοὶ καὶ οἱ αὐτοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφότισαν, ὅτι γυνὴ πρσιετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἰσχυρὸν πόλεμον πρὸς Μελεάγρον. ἀντίλειπ' οὖν αὐτοὺς ὁ Μελεάγρος· καὶ ἐργισθῆσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοῦς ἀδελφοὺς ἴσθισε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελεάγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχοραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρὸς φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπιούρησεν εἰς Αἰθιοπίαν, καὶ κατ' ἐιστιάην ἡμέρας 12. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot caedes, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde in *animum illius* descendit, quod sacrficialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coelo solam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam in ipso Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους Θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλῶσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶν ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς Ἴλιον διαπλευῖσαι, παρβέου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῆς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνης, καὶ 3 στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρον, καὶ τὰ θεῖα σοφός, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τῇ

6 Ταύρων ἑννέα) Ὁ γὰρ Νίστηρ ἦθυσεν, ὅς τις λίγει οὐτὸς· ὁ γὰρ Ὀ-
ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον μνηρς εἶπεν ἰνυκίς ἑννέα. V.
ἑννέα βοῶν θυσιῇ τῇ Ποσειδῶνι 11 ὄνια) Πρασιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, exposulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἀμειβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλων, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἄσπερ ἄνωτον ὄντα, πολλάκις ἔσπερ ἄνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελείς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδέν τι βεσαι τὸν εὐεργέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσεν τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αἰτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ τάλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ἰακίνθου τὸν Σόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κἄξοστραχισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμψθη ἐς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύ- ται. V.

σταθμῶν, τὴν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυ- 14 Κἄξοστραχισθεὶς) Ἐξορι-
τικὸς στρατὸς καύσταθμος καλεῖ- σθεὶς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut sagittis correptis infessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρώπινῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐδήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσῶσθεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῶδους ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὅς ᾤων δὴ ἐνθεοὶ γενόμενοι, ὡς τὸ εἶκος, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θύεστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεῖς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Numquid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, & multum hisce diviniора, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rheā, toraque paene Iovis familia? Et haec faciunt, invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus, quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exsecro statim Coelo patre in illo imperaverit, suosque natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iuppiter, furto subicientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἑρὰν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόβους ἐκ τοῦ Θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰτὸς, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔψυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβάν. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτη δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμῆύτης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἱρασιεύς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης εἰρητο τοὺς βασιλείους δικαστὰς, ἢ τις ἐστὶ τίμιος κτείνων τὸν βουλλόμενον ἀδελφεῖ ξυγχεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδὲνα εἶναι, ὃς κτείνῃ ἀδελφεὸν ξυγχεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἐξουρκεῖναι, ὃς δισπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξίπται πτεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμῆύτης ἔγχε τὰν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus sit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime confligente ereptum, in suo

- Φέρων κατώρυξε, καῖτα ἐξέτεμε, τῆς ὠδῖνος ἐνστάσης.
 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς
 πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆ-
 σαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τοῦτον, ἀλλὰ βά-
 ναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν
 βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτήν.
 καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε' χῶλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
 πτώματος, ἐπότε ἐρίσῃ ὑπὸ τοῦ Δίος ἐξ οὐρανῷ· καὶ
 εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἐτι φερόμενον αὐτὸν
 ὑπεδέξαντο, ἐτεβήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ
 Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσὼν. καίτοι τὰ μὲν
 Ἥφαιστου μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς οὐκ οἶδεν, οἷα
 ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ
 αὐτὸς καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύ-
 ρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰτὸν αὐτῷ παρακα-
 7 γαστήσας τὸ ἥπαρ ὅσημέραι κολάφοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπνίμιον) Ὑπνίμια λέγονται τὰ δῖχα συνουσίας καὶ μίξιαι. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exse-
 cuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri
 consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura
 conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opifi-
 cem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem
 semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; &
 ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex ca-
 su, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum
 factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepif-
 sent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri
 Aetnanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheus
 vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra
 modum homines complecteretur? abductum enim in Scy-
 thiam Iuppiter Caucaſo monti tanquam cruci affixit, aquila
 apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔξετέλεσε τὴν καταδύκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μῆτηρ θεῶν, παιδερastoῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυπούσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων ὄρεαυσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμῖωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἦδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρω καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακρίσκηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νότου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur perfolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poetarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via euecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite introspexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ·
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν Θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ Θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἶποβεν ὅψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῶ, καὶ τὸ αἶμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκείνοι μὲν

solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, iani-
 trices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nun-
 tii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento
 plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcher-
 rima ista undique a Vulcano fabricata. Consedere Dii (de-
 cet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam di-
 cere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos
 cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut
 surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epu-
 lantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent,
 nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem ho-
 mines etiam ad convivium & comestationem illorum ad-
 hibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores
 Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10 καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδα τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμνοντο, καὶ ὄρη ἀνέβησαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφύμισαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν Ῥεάν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες οὐ γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσούτον ἡπατάμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπεὶτα 11

4 Θρησκείας. Λατρίας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo nomine Graeco illam coniunctionem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius: rursus Cretenses non natum modo apud se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & plure, & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis ex-

- δε ναοὺς ἑγείραντες, ἢ αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστωσι
 δῆθεν ὥσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ
 οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰὲν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμοῦν ὑπηνή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἰοῦνται ὄρᾶν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευθεὶν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρη-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.
12. Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια,

5 Ὑπνήτην) Ὑπνὴ τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ ὑπνίαι, ὑποκίεσθαι καὶ ὑπνίτης ἀνὴρ, ἀκνίος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλεφαντα) Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλμα. V.

10 Τὴν Πισαίων ἐρημίαν) Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιακῆς γῆς, τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύσου καὶ ἐλεφαντος κατασκευάσας Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὰν τὰ Ὀλύμπια ἐτελείτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπισημαίνει τοὺς ἀγῶνας χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἐνεκὸν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μνησάμενος, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

13 Περιῤῥαντήρια) Τὰ ὕδατα, δι' ὃν προκαθάραντο οἱ θύοντες μελόντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis as-
 similant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phi-
 dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 tum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 saeorum desertis praesidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βεῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νωτὸν, ἢ πέπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν Σιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνεμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρή-
 στων τι κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 συνένουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημεῦν, καὶ ἡμίθωνον ἢ ἢ τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδέσθαι ταυτὶ ὁρῶν-
 τας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Σησί, μὴ 13
 παρίναί εἰσω περιρραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστὶ
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔστηκεν ἡμαχμένος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκυα
 ἐξαίρων, καὶ καρδιουκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *impurum* aut parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, &, ut Cyclops ille, secans, & extra eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίεις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ αἶω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκιδνᾶται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
θυσίας ἀΐεις, καὶ ἡγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γυγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐβέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
σητῶν ἐξυρμένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίβησθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρμένων πρότερον) Διηγούμεναι. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
fistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Assyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum uf-
que quaque: & aliquem eorum Ibin. videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus se-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
 φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησό-
 μενοι τοὺς πολεμίους. εἴθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδου τράγον· ὁ
 δὲ κριὸν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτε
 καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
 τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀπόκειται γραφέντα
 πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
 αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
 περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
 ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
 τοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
 κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξέρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
 τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
 Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἴγυ-
 πτιαι εὐρίσκειται βούς ὢν, καὶ ἔχον
 τὰ αὐτὰ σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
 τρίας ἱεραίητο σύμβολον. V.

μην) Βασιλέας Μεγαρίων τρίχα. V.
 ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
 Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρῇ, ἥς
 ἀποσημαίνει ἀναγκὴ ἢ ἀπολείσθαι
 τὴν πόλιν, ἥς ἐβασίλευεν. V.

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
 se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
 rit, arietem prae metu alius, bestiam *quancunque* alius, aut
 avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque fer-
 vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
 sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
 terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
 hostiam, & plangunt circumstantes modo mactaram, alii
 vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
 illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
 tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
 pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
 priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ἰδιωτῶν βωῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσαντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασμένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἄνοιαν οὐδυνουμένου.

hubus & augustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amenitiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΥΣ. ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάβρα, καὶ παρασκευάζε
 τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παρα-
 γαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρό-
 σωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ,
 ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνη-
 τὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ
 βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποι-
 κίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραιτῖκα τὰργύριον κατα-
 βαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μη-
 δὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; 2

VITARUM AUCTIO.

Tu scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [forum]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἴωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατὰβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιβῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα εἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum huncce Ionicum: etenim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perspicendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmetica, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposturam. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθάραν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ρύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. τί δέ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσεως δὲ) τῶν παρ' Ἑλλήσιν μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας ἐστήθευκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προπαρῆκει διὰ τοῦ τῶς μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτίθεται κατανύεται, εἰκότως τούτῳ ληρὲς τὸ νῦν πιποίηκε τὸν Πυθαγόραν. G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & fordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Cræsi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοισιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρᾱς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τῶνν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε φειότερους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δὲ, ὧ ξεῖνε, εἰσεαὶ γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορή καὶ ὁκοῖα ἑόντα μορφήν, καὶ ὅπως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφήν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφῆ

Pyth. In Muscis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audivi.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam; alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τούτοις δέ, γνώ-
σεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἀρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοις, καὶ σεαυ- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔον-
τα εἶσεαι.

ΑΓΟ. Τί φής; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
ῶν πρὸς σὲ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὐδὺς, ἐς
ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φής, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμὲν δίαίταν, ὅποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχρίον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) Ἐλεγεν δὲ καὶ τὴν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶντων
μικρὰ καὶ τὸν κινδύλῳ καὶ κυά-
μων δὲ ἀπείχοντα. Χρυσῶν δ' ἔλε-
γον ἔχει Πυθαγόραν καὶ δεύτερον

τῶν μικρῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατοποῦσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁραμένων· ἵστι δὲ
ἀνατοποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τίνα
τὰ ἱσθέντα. V.

*sensu habituque & forma cassi moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerus esse & harmoniam.*

Emt. Mira praedicas.

*Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognoscēs.*

*Emt. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?*

*Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.*

*Emt. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his fatis. Quod ad victum qualis es?*

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι καὶ ἡ ἀποφύγις κυάμον ἐτι χλωρὸν ἔοντα, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοις ἐμορίοισιν ἐμμερέα τὴν Φυήν. ἐψηθέντι δὲ ἡν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην νύξιν μεμετρημένησιν, αἶμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδουθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλειε, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

10 Θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται) Ἐλέγεται γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπᾶσθαι τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μηρὸν τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averfaris fabas?

Pyth. Non averfor: sed sacrae sunt, & mira earum natura. Primum quantae sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem; coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero maius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia dixisti, & ut sacris dignum est. Sed exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus esse de his, qui circa

Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόςιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοι-
νὴν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; 7

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας,
ἐλθε, καὶ περίθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον βίον ἀνδρικόν
πῶλῶ, βίον ἀριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον τίς
ωθήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα οὐ δέδιας μὴ σοι δικάσῃται ἀνδραποδισ-
μοῦ, ἢ καὶ προκαλέσῃταί σε ἐς Ἄρειον πάγον;

7 Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος)
Διηγίτης οὗτος ὁ Σιναπίς ἀπὸ τοῦ
Εὐζώνου Ποντίου ἐξωμίας ἐκαλεῖ-
το, διότι ἐξωμία ἐστίν, καὶ τοὺς
ὄμους παύειν γυμνοὺς ὀρέσθαι. V.
ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμίδρια γὰρ
ἐστὶν τὸ ὅτι χιτῶν παχὺς καὶ
τραχύς, ἅτι ἀγαπᾷ, κατὰ τὴν

ἀριστερὰν χεῖρα ῥοφῇ οὐκ ἔχον διὰ
καὶ ἱερός μασχάλη. Ἀχειρῖστος
δὲ ὢν τοὺς ὄμους παύειν γυμνοὺς
ὀρέσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας οὐ μόνον
ὅτι χιτῶν, ἀλλὰ περιέβλημα. G.

14 Προκαλίσταται) Προκαλεῖται
οἰκίτης εἰς βασιλεὺς προκαλεῖται ὅτι
εἰς δίκην ὁ ἀντιδικῶς. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum.

Iup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Iup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram fufpenfe, exferte humerum, veni;
circumi hunc confeffum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generofam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιοτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὕδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τούνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηζῆς, μή με ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέρος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habiti, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & sane cani ei nomen est.

Emt. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Meruo truculentum hominis vultum atque tristem; ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

8

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὀράς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντὴν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ
ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τουτί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι
δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ'
ἐκούσιος, ἐκκαβάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἶ-
δέναι σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός
τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
φήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ κελευστός) Εὐρυθεύς ἐπίταττε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cuias es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam
quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum
autem gero, ut ille, contra voluptates, non [tamen ut ille alie-
no] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
mus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, & medicus affectionum:
in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-
co esse volo.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προΐστα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τριβῶνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειδόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τῶν οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρχμεν, ἢ καὶ πίδον. ἢ πῆρα δὲ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογραφῶν βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιάρων ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὅπισθογραφῶν) Περιγυρομμένων, πεποιτημένων. V. G.

14 Ἡ στρεβλοῖ) Βασκίζῃ, ὡς μὴ, μαστιζῇ. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluderem, palliolo te amictum: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: reliquaue domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorum te magno rege [*Persarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

ὡ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Το Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ πῶς;

ΔΙΟΓ. Ἡ Σοὴν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσστα ἔσται
ἀιάλγητος. Ἄ δε μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν 10
ἱταμόν χρη εἶναι, καὶ θρασύν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
φονται σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήφονται. βάρβαρος δὲ ἡ
φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ φέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βαδισμα,
τοιούτω προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θροινώδη τὰ πᾶν-
τα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης
ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθρίαν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. διώκε δὲ τὰ πολυανδρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινωνήτος εἶναι θέλε, μὴ

7 ἱταμόν) Ἀναιδῶ καὶ ἀναισχυν-
ται. V. παρὰ τὸ ἰσθῆαι καὶ ὁρμᾶν.
G.

10 Ἀπηχῆς) Ἐξίτος τοῦ κατὰ
πάντων ἄχου. V. G.

14 Ἀποξίσου) Γρ. καὶ ἀπόξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemu-
libere.

Erit. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
riter & privatis: ita enim oculos in te coniciant, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
dus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & acquitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraade penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipsis solus & insociabilis esse

ζίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧν δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμιον, ἢ σηπίαν σαγῶν, ἀπάβανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἄπαγε. μισὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινος λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δοξαν ἢ ὁδός. καὶ ιδιότης γὰρ ἂν ἦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἣν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λαιδореῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν εὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπῶρος ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὐτοσὶ τὸ μέγιστον δὴ ὀβελῶν.

ERM. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλάξομεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἀπαντας ἀπαξάπλῳς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
Cyridi, τὸν ἑστέφανωμένον.

ERM. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελεῖς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίῳν δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ERM. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μέθυε γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὀράς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίατο διεσθαρμένον

10 Ἀβρίτατον) Τρυφιστάτον, ἀπαλάτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facessat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπέξαι μύρων ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορος. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκαίς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτηδείου ἐρῶν-
τι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ περμμάτων ἐπιστή-
μων, καὶ ὁλοποῖος ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς
ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύῃ μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ
καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει
παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεσάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπαρ-
των καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανί-
ζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων
τούτων, καὶ πελυχηρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτηδείου ἱλα-
ρὸν ὠεῖσθαι βίον.

7 Περμμάτων) Πλακυντίων. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλ-
λίγειν καὶ συταβερίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto
labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel
tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae trañet.

Merc. In universum conviva dexter est, & computatio-
ni aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem
herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum
sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis
magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quo-
rum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemne-
re omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus
illis & pecuniosis: equidem hilarem adeo vitam emere non
possum.

ΕΡΜ. Ἄπρατος ἔσικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάστησον ἄλλον παράγαγε μᾶλλον δὲ 13
τὸ δύο τεύτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπράσθαι
βούλεμαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὸ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ
τὸ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκhrύττομαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔσικε πειθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοῖς ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδέν τιθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡς ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέεσιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
surus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produc alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, fa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἰγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἰζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδέν αὐτέων ὃ, τι
 μὴ ἐπικήριον τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφῆας καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάνπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὄλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ τὸ αὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη γνῶσις, ἀγνωσίη
 μέγα, μικρόν ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
 μένα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδίῳ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V.	Ἡράκλειτος. V.
κῆρ γὰρ ὁ θάνατος. G.	ibid. Κυκεῶνα) Κυκεῶν ἐκ πύ- λων βοτανῶν συγχειμένων φαρμα- κείαν ποιεῖ ὀλητήριον, ἀπὸ τοῦ καὶ Ἐπίστος Ἰάνων. Ἐπίστος δὲ κεχύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.
10 Ἀλλάκως) Αἰτὶ τοῦ πῆς	

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrimis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνύματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντι-
θεῖς; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σε εὖ Φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμᾶζειν,¹
τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τοῦτ' ἰδὲ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν,
οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλαν ἀποκήρυττε.

¹ Διαφερόμενος) Συνύσταμαχό- γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον;
μπος. V. καὶ ὁ συμπλεκόμενος λέγεις. V.
⁶ Γρίφος) Γρίφος ζήτημα αἰ-
νγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλο- 10 (Ἡρόδου) Ἀχμαστικῶς. G.

Her. Puer ludens, ralos iactans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis.
Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos,
emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul ab-
est: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol. III,

G

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;
 ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀπο-
 κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
 ἐδεόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδείότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
 καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταῦτον ἱμα-
 τίων μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
 ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἀπίστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ
 πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
 ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακειμένον.

1 Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἑφ' ὅσον τῶν λόγων, ἀπα-
 ρτῆτα. V.

Merc. Vis Athenienssem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
 dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
 opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri?
 Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
 dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
 ctarint, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
 facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός;
οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος· καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τίνα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδένος εἶναι μόνου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὁμόσῃ γὰρ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βερον. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ
κατὰ κυνὸς, ἢ χνῆς, ἢ πλατάνου,
ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου.

Οἱς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χνῆς· θιοὺς δὲ εἰσὶν ἄν-
θρωποι Χείρωσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ
Σακεράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. At ego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emt. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄλλον φιλησαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰ πῖ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων.

ΑΓΟ. Πῶ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γὰρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

Socr. Neque id mirum. Caccus enim es mentis quidem

Φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ,
καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής
τις ὢν. Φέρ' ἰδῶ τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅτου φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς
αὖθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τούνομα;

19

ΑΓΟ. Δίῳν Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. τὸν Ἐπικούρειον σὲ
ᾗδ' ἢ καλῶ. τίς ὠνεῖται τούτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος
ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῶν πρόσθεν
ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλεον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέ-
στερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἢ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

14 Λιχνεῖα) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam
alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus du-
plicia omnia.

Emi. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto prae-
ditus. Age videam, quid pro illo a me exiges?

Merc. Dabis talenta duo.

Emi. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emi. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epi-
cureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius
discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio ven-
debamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus ma-
gis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emi. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκία σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶι κουρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρῶπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἶδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δεῖνα δι' ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δεῖνα εἰσάξαι οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφιλάς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγχρίπτειν τὴ βουλομένων τῇ ἀριστηρίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκία) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προεκάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ πρῶτον. G.

5 Παλάθας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῆ διαφόρους· παλάθη δὲ ἔστι σφαῖρα ἀποσγῶς σύχως συμπίπτειν. G.

9 Πολὺ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀπείᾳ σοφισμάτων σημαινόμενος παρεγίνοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπίδειξις χάριν παρῆναι Χρύσειππος, διὰ τοῦτο οὖν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

Emt. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudeat cibis?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emt. Haec res difficultatem non habet. Emam viro masas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emt. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τάλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ ἡ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθε, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ 21 ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχρη πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φής; εὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀπαπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἴσυνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης καὶ τούτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πού σύμβαμα τὴν

11 Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτιβεῖς, ὃ κατάρτι, πάντα γελῶν ὑπὸ τὴν γλῶττιαν στρέφει, καὶ τὰ σφόδρα πάντα τοῖς παιγνίστοις παραβάλλων. Τῶν διολιχτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ὀνόματος αὐτοτελῶν συντιθεμένης εἰς ἀποφαντικῷ λόγῳ γίνονται, ὡς τὸ, Σακράτης περιπατεῖ, Δίῳ διαλύγεται, καὶ ὑπεκείμην μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελούντων, κατηγορεύμενοι δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἐθακρβεῖς ὄντες, καὶ ἐνιζύουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σακράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβημα φασιν, ἢ κατηγορήμα· συμβεβηκο γὰρ τὸ περιπατεῖν Σακράτης· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ τινος ἐνύια, οἷον Σακράτης μεταμίλει, ἢ Σακράτης φιλεῖ, ἢ Σακράτης μίλει, ταῦτα οὐκ ὀνόμασιν, τὴν μὲν Σακράτης μεταμίλει, ἐπὶ μὲν κατ' εὐθείαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἑλθόν, καὶ αὐτοτελὲς ἴσθιν, αὐτοὶ

Chryf. Nec mirum, qui non affuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne inideas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo feriit aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso clauda pede offendens ad lapidem, vulnus ex improvise accipiat, ille habuit symbama claudicationis;

χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ἄλλο μάλιστα ζῆς 22
εἰδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς
προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ,
Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει
ταύτῃ, ὁ αἰοίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὲν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον
ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὶ-
σχεῖται αὐτὸ, ἦν εἴπῃς τάληδες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς
ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί Φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατη-
γέρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ
συμκαματι ἢ κατηγερήματι· τὴν δὲ,
Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ
τίμα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑπο-
κείμενος, ἀλλ' οὖν ἐπὶ μὴ ῥῆμα·
τὸ δὲ, Σωκράτης μίλει, ἔλαττον λί-
γουσιν ἢ κατηγέρημα, ὅτι τοῦ πλα-
γία πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῖς ἢ πρότασις ἔχουσι· λείπει γὰρ
τὸ, τίτος μίλει. Οὕτω μὲν οὖν εὐ-
πας. Ὁ μάλιστα Λευκιανὸς λόγον ἀν-
εῦρε ἐπὶ τούτων τὸ σπουδάσμα τῶν
σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊότατον μεταφί-
ραν. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν.
V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emit. Hem follertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad
silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syl-
logismus.

Emit. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emit. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem
rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si
verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid
dices illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσάπókριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπῶν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκοιναίμενος, ἀνάσσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ Φθᾶσῃ αὐτὸ καταπίων.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΥΣ. Τὸν φερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τούτου τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρῆστώτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώστως, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφεὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τούτου τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώστως Ἀγνώστου. V.

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emt. Quenam?

Chryf. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Elestram & Opertum.

Emt. Quem tu mihi Opertum, quam Elestram narras?

Chryf. Elestram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἢ σοι παραστήσας τινα ἐγκεκλυμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23 εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐ μένουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγεγνησμαι. λέγω δὲ πλοῦτον, υἰεῖαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσται, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν ὥσιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adflare iubeam, teque interrogem, huncne nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego recte illo verum sciam. Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρίς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίνης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνω οὖν τὸ δανεῖζειν πρόποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δέ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάρπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάρπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emt. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryf. Ita sane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [*sylogismos facere*;] foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet sylogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὓς 24
σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον
ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικός, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκήναι
περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι
περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτο-
ξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν
διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
δείξω λίθον.

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
tiae nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est,
solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, pro-*
digus] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem com-
prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuve-
nem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te
vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem,

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ὃ βέλτιστε, εἰναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapisne corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis, num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶον γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐπαίησας, ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη καθέ-
περ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠή-
σομαί γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μῖν᾽ δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ
θεριζόντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

26

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nemp̄e.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim
Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam
te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa
messioria digni.

Iup. Noli tempus terere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἑκτοθεν Φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἑκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα Φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiore, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κῶνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάβος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ηράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυ-
δερκέστερα, γενῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς
μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν
γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον,
οὐδὲ πλωϊζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήμα-
τα ὥστε ὠνούμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκε- 27
πτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου
κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλί-
γοις ἡ πράσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀπὸ τοῦ,
τάχιστα) ἂν αἴσθη αὐτὸν, ἔχον ἑλ-
πίδα παρ' αὐτοῦ ὑπορρέειν) ἰσχυ-
ρισθαι τὴν καταβλεθὴν σοι. G.
ibid. Ὀνητάμενος) ὠνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοὺς
δούλους ἔλεγεν ἀπὸ τινος δούλου
Πυρρίου, ὅσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος
Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν ἦν πυρρὸς τὴν
κίμην, ὁ δὲ ξυρρὸς. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitu-
dinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de
femine, & generatione, & illa embryonum in uteris figli-
na; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risi-
bile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae
capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus
tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures pau-
latim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Atta-
men quis & hunc emet?

Lucian. Vol. III.

H

ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πελὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid possis?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amuffim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum deum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδύς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς, ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωτὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρει.

ΑΓΟ. Ὡνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὦ οὔτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀδελον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον.

3 Νοῦς) Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νο ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ εἶναι, ἢ γονεῖς τρέφοντες, καὶ τὸ εἶναι, τὸ τρέφω. χεῖν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν εἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μναῖ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἐγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνά πεῖσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρα λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύστους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adsunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego quid videatur pronuntiavi.

Merc. Define contra niti, & sequere emtorem: vos autem in craftinum invitamus. Nam idiotas, & fellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀσθόνοις ἰ
λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν
ἐστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ δια-
φύγη. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,
Ὡς πῆρῃ πῆρῃσιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα ἡμῶν οὐχ
ὑβρίσει. σὺ δὲ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ
ξύλῳ, μὴδ' ἀνῆς· διδότης τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί
τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ
μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Κατάρατον) Ἀθήν. G. Ὡς φρήτη φρήτησιν ἀρήγη, φῦ-
7 Πῆρῃ...) Παρθύει τὸ Ὀμη- λα δὲ φύλοις. G.
ριστὸν ἐκείνο ἐν τῇ B τῆς Ἰλιάδος,

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Socr. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adiice
glebas: insuper adiice testas. Pulsa baculis impium, vide
ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu.
Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum,
quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si un-
quam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam
dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes
estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει ἑάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήψαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐτικά, οὓς τινὰς ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γὰρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ' ἕνασπον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μαστιγώθεντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόσθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατήρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μόρον, ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μῆδαμῶς ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίῳ φείσασθέ μου.

14 Λακιστὸν) Σχιστὸν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique nostrum percat.

Plat. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid videtur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρεν' οὐκ ἂν ἀφειδέης ἔτι. ὄρα'ς δὲ ὅτ' καὶ
τὸν Ὅμηρον ἀ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὲν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἰκε-
τεύσω. αἰδέεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε
ραψωδῆσαντά με.

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,

Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὲ Φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὀμη-
ρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μή δὴ μοι Φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄπρα-
κτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι κατα-
σκευτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτείνειαι τὸν ἰκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides
vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo:
reverebimini forte versus, neque aspernabimini consuen-
tem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit Homericæ responsio: audi
modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbare, lingua,

Ostentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima:
ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καὶ κεῖνα Εὐριπίδου ἐστὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία.

4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκτινῦναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονηότες ἀνέκκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνέκκεστα ὀργίξεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς ἀνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλιχτα) Ἀνίκιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui pataveris.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me; nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii causa me comprehenderitis.

Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tanquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-

σαντες ἀνελήλυθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὅλ-
γον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος,
καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιω-
πῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες,
ὅπόσους διέσურες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά- 5
θετε ὅποιος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε
τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρησέσθε γὰρ αὐ-
τοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σέ δὴ χρή τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ
ἤδη γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσα ἔοργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπán-
των ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμο-
γνώμονα, καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπι-
τηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνη-
τε, τσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁράτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παραιτεῖν 2 Αἰδωνία) Αἰδωνία ἢ Ὀρφία. G.
παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V. 16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περί. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone imperato,
Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles
ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes,
quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognove-
ritis, qualem erga vos me praeberim. Itaque abiicite lapi-
des. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin sc-
xia adest toga tantorum tibi poena malorum.

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis;
quem unum omnium laudare oportebat, familiarem ve-
strum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi
dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quendam
tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Vi-
dete igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργῆ-
λοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
κηγρίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογίῃ πρὸς ἡμᾶς
ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΥΚ. Πού γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς αἰὲ
Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐ-
τοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε,
ἑμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ
παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπαν-
θισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινῶ-
σι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄθος, ὅθεν, καὶ παρ'
ἴσου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι
τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα
τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingratiq̃ue, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plu. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis fumens, & apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum sollertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λυεῖδῃ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
 σταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
 ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
 πονῶς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐερ-
 γέτας ἄνδρας, ἀπ' ὧν εἰναί τις ἔδοξεν; ἐκτός ἐι μὴ κατὰ
 τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
 σαις ἀνταδῆν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλ-
 λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι
 τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴ-
 ρηταί σοι ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ
 χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσιν τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδι-
 κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
 ματα ὡς Φῆς λαβὼν, καὶ ἡμῶν ἐτόξευες, ἓνα τοῦτον
 ὑποβέβηκός τὸν σκεπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

10 Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπὶ ἐπὶ ῥητορικῇ. οἱ γὰρ διαλεκτικὸι
 παιδείᾳ χεῖρται ἢ πρὸ τοῦ καθύλου τὰς πίστεις περι-
 στεί. αὐτὴ δὲ μερικὴ. τούτου χάριν νοσε. G.

les protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
 legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
 ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
 male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
 habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio,
 quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
 sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
 contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
 artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
 fti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
 tuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
 riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
 bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
 tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres.

κῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν
 λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέ-
 πεισθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν·
 ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὅρατε· πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν
 δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ὤκνην ποτὲ ὡς ὀργὴ
 Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλ-
 λων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ,
 πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὡ
 θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτε με. ὑμέτερον
 γούν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον
 πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας
 λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἐλό-
 μενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα
 ἂν χειροτονήσητε ἑπὲρ ἀπάντων. ἐγὼ δὲ ἀτολογήσομαι
 πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,

5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίλας. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato
 nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno
 sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam
 admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse,
 ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad
 alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab
 eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid
 sit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iu-
 dicio me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit,
 non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure
 lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque
 iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quem-
 cunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis:
 ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me se-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὃς ἐξῶ δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφῆσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας κατ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥή-
τορά σε, καὶ δικανικόν τινά εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς
λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐβέλεις γενέσθαι, ὃν τίνα
μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἀδίκᾳ, πείσεις
ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θαρρῖετε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιούτον διαι-
τητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι.

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πε-
δίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν,
ὅποῦνα ἀποχέονται καὶ ἀνίσταν. τὸ δὲ
ἐπὶ μίγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συν-
ταίον τῆς τοῦ ἐπιζωοῦντος δυνά-
μεις, τὴν καταλλήλῃ τινος ἵππος πι-
δίον, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξα-
σθαι ἀρετὴν· παράλληλαι ταῦτα τῇ
παροιμίᾳ καὶ ταῦτα, ὅσα βεβαιό-
χῃ στίχῳ γαλῇ, καὶ Λουδοῦ πρᾶγ-
ματα. V.
ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπα-
τήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo
nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebi-
tis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensio-
ne indignus inveniar, absolvent me scilicet iudices; vos ve-
ro in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos
incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu im-
pulsus in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem
esse, & caufidicum, & versutum in dicendo veteratorem.
Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus cor-
ruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te
ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus
iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μετ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσούτον ὑπερῶν τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξίων.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαμβάνοντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τίθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορίας τοῖς κατηγορεῖν ἐβέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μὴδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσπα-
κούσσειν καταδικάζεσθαι. V.

τῇ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.

16 Καταλεύσαντες) Λιβερέλι-
14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν
σαντες. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gau-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χεί-
ρειν αὐτοῖς λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελί-
του πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικα-
στῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκει, μὴδὲ τοπαράπαν ὕδατος
μεταλαβῶν;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπώ-
μεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς
ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νο- 11
μιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δέήσει
γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πῶ δὲ τὴν
Φιλοσοφίαν εὑροί τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
πάνυ πολὺν ἐπλανήην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς
ἐγγυγενοίμην αὐτῇ. εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τισὶ τριβῶνία
περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένους,

ἢ ὕδατος μεταλαβῶν) Ἰστίον ὅτι
οἱ Ἀθηνοὶ δικασταὶ ἐπιχειροῦσι βουλί-
μους τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν
ἐκτόνων, ὕδατος ὕδατος ἐπλήρου,
καὶ οἷα τινος ὑατρῆματος παρείχον
τῷ ὕδατι ἐκροῖαν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς
ἐπίσεως τοῦ κρουσίχου ἐκίλευεν τὸν
ῥήτορα λέγεσθαι, ἀχρὶς ἂν τὸ πᾶν

ἐκρυψέηται ὁ δὲ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ
ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνι-
τιμον καὶ ἀκοντες τὴν ἀντηχοῦσαν
ὄσιν παροίμια, μὴ λέγει ἐν τῷ ἑμῷ
ὕδατι.

Ὑδατος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδα-
τος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικάζο-
μενοι ἐποιοῦντο. G.

dere nos iustitia professi: aut de Anyto ac Melito quid di-
cemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudice-
ces, si hic ne aqua quidem attributa {& clepsydra} moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Phi-
losophiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legi-
tima. Verum lapides fervate, uti dixi: opus enim paulo
post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inve-
niat aliquis? nec enim, ubi habitet, novi, quamquam lon-
go tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius con-
suetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam pal-
liolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνθρώπων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνεντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. οὐδέπω

- 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλὰ-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἤκον ἂν ἐπὶ
 τινὰς θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθραπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 Φροντιστικῶν τὴν πρόσσωψιν. μετὰ τούτων οὖν συμπα-
 ρυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἴτα ἐώρων γυναιὸν τι
 εὐχ' ἀπλοῖκον, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελες καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
 ἑῷσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς
 15 Ἀναβολὴν) Περιβολὴν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse; idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium, qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quandam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀβεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὅτε-
 φαίνεται δέ τι καὶ ψιμύδιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα
 πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ
 κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ
 τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισταμένη πλησίον, τοὺς
 πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ
 καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περι-
 δέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχείλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν
 ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς
 κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς
 ῥινός, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδώ-
 λῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ζυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
 δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
 δίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀβεραπεύτω) Παντελῶς κατα-
 πιφρονήματα. V.

8 Ἐγχείλεων) Κλειῶν. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem-
 admodum Ixion cum Iunonis fi-

mulacro seu nebula concubuerit,
 unde orti Centauri, dicti sic παρὰ
 τὸ τὴν αὐραὺν κεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
 ραμείου κεραμίδος γενεῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, assimilato illo cultus negle-
 ctu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum cerus-
 fae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
 amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, & si quis quid
 daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope assideret,
 pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe
 vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius
 aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox
 recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non
 naso quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exem-
 plo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ia-
 nua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est
 domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

μενούμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἡδὴ που ἀφίξεται, ἐπανιούσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἡδὴ πρόσσει-
σιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προση-
νῇ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσας;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγχε σχῆμα, καὶ τὸ βά-
δισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀλη-
θὲς φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φεγε-
ξαμένη μόνον.

- 14 ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω,
καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ
τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖτις ἐς
τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις
γούν εἴκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ

κισσινίχες καὶ στυαίρισι κισσινί-
χες. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ) Ἡ Ποικίλη
στοιὰ ἢ παρ' Ἀθηναίους ἐκαλεῖτο
οἱ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ
ζαγραφίας. V.

4 Προσητῇ) Πρᾶτ. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui
ab inferis cum ceteris Philoso-
phis adiit Lucianum, qui ulciscer-
entur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poe-
cile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam acce-
dit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae co-
gitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu:
& tamen inter has quoque una tantum est vera quidem
Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, satis se ipsa in-
dicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, &
Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita?
Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud in-
feros accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ιεροσύλος ἐστὶ;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ιεροσύνων ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ιερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τὶ παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μετ' ἡμᾶς καταλελοιπάμεν.

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Φίλῃν τε αὐτὴν ἡγῆμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτiasάμην προσελθοῦσα· ἐΐημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐςρτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλὸν, ὥσπερ τὸ χουσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

ἡ Ἐφίημι) Διονυσίοις γὰρ μένοις ἔτους ἐπιτελεῖτο, ἵαρος καὶ φθινο-
ῖοί τε τὸ θεατρον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πάρου· ἵαρος τὰ μικρὰ Διονύσια·
τῷ κωμωδίῳ. Ταῦτα δὲ οἷς τοῦ φθινοπάρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te diceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysius, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa expostulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκο-
μεν ἐπ' αὐτόν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Σῆ-
μαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλή-
θη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτε-
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα.
καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί σὺς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ
καὶ μοίη τάληδες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρόμην
πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ὃ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς,
πρώην δὲ τὸ ἀτιμώτατον Φιλοσοφίαν ἀπέθεινες, ἐν τοσ-
ούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἑκά-
στον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀταξιοῦτες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum
venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim
ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de
nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa in-
terficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia
litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe
invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc im-
petravi, tibi ut cognitio causae servaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante ve-
ro contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in
tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obo-
lis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιὰρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΥΚ. Εἴση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανεῖν πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δέ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περι- 16 πατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρά δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὲς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἦν τινα καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrant, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποΦεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῶ ἵν' μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο καὶ ἐντέλεις τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δεῖσθαι ἀκούειν, ἀ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἄλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζεις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τῷ Θέραπαινιδίῳ τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπόσας ἂν ἐβέλης.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία, μετ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δαίλιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον
ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ,
σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος,
καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχούσι θηρίοις προσπο-
λεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ
δυσελέγκτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥστε
ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν
Ἀποδείξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δο-
κεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταφίσεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φι- 18
λοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
Ἀριστότελες, μή τι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὕσα;

formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in
periculo iusta nulla causa versantem, servare possimus. Tu
vero, Elenche, [*Convictio*] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius,
veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum
mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni
repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque ne-
cessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si De-
monstrationem etiam assumes.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iu-
dicium videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, con-
tra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne
quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ
κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σὺ τούνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγ-
ξικλέους.

ΦΙΛ. Πατρὶς δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ᾧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευσρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδί-
κων μου, οὐχ ἦττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βα-
βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν

12 Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν
γὰρ Ἀρατὸς ἂν, Ἑλληνικῇ παι-
δίᾳ τοσοῦτον δίνεγχι· ὥστε τὰ
φαινόμενα Ἑλλάδι φαῖν' γράφας,
Ἰσαυμάσῃ. καὶ Ζήνων δέ, ὁ τῆς
στοιᾶς κοσμητὴρ τε καὶ καθηγητὴς
ἐκ Κιττίου τῆς Κύπρου ἄρματο, καὶ
δὴ καὶ Κράταν καὶ Χρυσίππος ἀμ-
φω Σολεῖς οὐκ ἄσκητοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρυσίππος.
ἀμίλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Στα-
γειρίτης, καὶ Δημήτριος καὶ Περ-
ταγόρας, Ἀβυρῖται. ἀλλ' οὐδὲν
ἐστὶν ἀδύνατον, ὅτι μὴ ἐκ μέσης
Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς οἷτες εὐρίσχω-
νται. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς
σχίστην Ἑλλήνας παρ' οὐκ ἰσχυροῦς
τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est,
& adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducer.

Ver. Bono animo estore. nihil profecto iniustum fiet, hac
una praesente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod
tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius ;*
Veri F. Convincentii N.]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem co-
lunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum
meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros:
mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cyprio-
rum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὕσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἡρόμην. Ἡ τέχνη 20
δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μισο-
ψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος
τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πᾶν δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμυσὴ τινα μέτεي τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι,
καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναν-
τίαν αὐτῇ πᾶν ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ
Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φιλό-
καλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φιλεῖσθαι συγ-
γενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πᾶν ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης.
οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι, καὶ τῷ μίτει οἰκείό-
τεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit,
neque si voce sit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars
vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & menda-
ciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus im-
purorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio
sim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum ta-
men etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto,
quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac
pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia
sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar.
Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores,
quingenties mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη τὴν δέ, πάνυ ἡκριβωκένας.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τῷ τέχνῳ μία γὰρ ἐστὼν, δὴ εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐνταῦθά που ἐν τῷ προναῶ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἱέρεια, διάβες ἡμῶν τὰ βάβρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνησώμεν τὴν θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιιορκούντων ὀσημέραι ἀκούεις αὐτῶν καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὀρᾷ, ἄτε

2 Οὐκ ἐχρῆν... καὶ τάδε φασί, καὶ ταῦτα Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τὴν ἐναντίον ἔστι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί, ὅ γὰρ τὸ ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπιστάμενος... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ... τοσούτων εἰδῶς... ὑγιεινόν. φασὶν αὐτὰς καὶ ἐπὶ γυναικίαις

καὶ φθορᾷ, μισώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὴν Παρρησιάζουσαν τὴν διατεινόμενος ἀπομαθεῖν τὰ πάντα τοῦ μισεῖν καὶ τὴν κατ' αὐτὰ τέχνην. ὡς οὐκ ὅτι τοῦτο... τῶν ἀντικειμένων ἢ αὐτὴ γινώσκει. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urticae Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praefidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

δὴ ἐπίσκοπος οὖσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτοὺς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρατούμενον ἰῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
ναι, σὺ προσθεῖστα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Ἐάν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἑτοιμοὶ 22
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ἡμᾶς
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιαῖδη, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ANAB. Τίς οὖν ἡ ἐπιτηδείατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στὴ, καὶ καλυφονία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βες, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἶπε τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκοπῆς 15 Προηγόριαν) Τὸ πρότερον εἰ-
οἰκῆσα. νῦν καιρὸς. G. πρὶν ἢ ἀγορεύσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me serva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chryf. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adsunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμΨόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκείνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοι δοκῇ κακείνῳ που παράβυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

- 23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογέην τούτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τίνος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ρήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δὴ ὀβολῶν πρῶην ἀποκεκρυμμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrum currum agens, indignaturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praefens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudiciale. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub pracone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἀπάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρήρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείεις, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὁ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δοῆσαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρέετε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἀπάντων 24
ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (Φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρῶός ἐστιν) ἀφείναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀντὶ τοῦ κα-
τακλύζει, ἐπὶ περὶ τὸ ὑπερμαχεῖν
αἰτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερμα-
χεῖ σου. προϊσταμαι σου. προπολι-

μῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ ἀπάντων) Περὶ πάν-
των ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut utra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus dissidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Ταῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σύ δ', ὦ

Διόγενες, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἱοὶ μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγεγόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάννυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἡ γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

4 Ἡ περ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν Διαπίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχή- φιλοσύφαι βακτηρίας ἐπισκᾶπτει· ματι μιν οἱ φιλοσοφούντας. G.

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te consilium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut raceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem,

τούτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσπεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἥδη ἔρω. ῥήτωρ
γὰρ τις ὡς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς
ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐϑ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήρη δὲ ἀπαπείδων
καταγελαῖν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μὴ ἔν ὄντων.
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἥδη πεπεσί-
κεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φληνά-
φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπουδαί-
οι, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξίων,
ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβριζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῷ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλῆρ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum simus, execrabilis ter & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipse
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non definit,
cum praestigiatōres atque impostores appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, & tanquam nihili sumus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectatoribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δερουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δο-
 κοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
 Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτοῦ ἐπὶ
 χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν
 ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. καίτοι ἐκεῖνοι
 μὲν κατ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
 νυσίοις ἐθειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
 ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ὥτως χαίρει, Φιλόγελῶς
 26 τις ὢν. Ὁ δέ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ
 Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
 τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ
 διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
 λην τοῦτον, Χρῦσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
 τας, οὔτε ἑορτῆς ἐθεισῆς, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν πα-
 θῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
 εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς εἶδασε. καὶ τὸ
 7 Ἐφειμένον αὐτὸ ὁρᾷ·) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμῶν αὐτὸ εἶδαν. V.

irrisoribus & maledicis, praefertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permisum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitate videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimaribus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim sane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρήται κατ' ἡμῶν· ἐτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῶδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὅς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μετ' ἡμῶν, προδούς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἐτι καταφρονοίη Φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγχε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετρίότητος, ἀλλ' ἀναδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὡς

4 Μένιππος) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἢ φιλόσοφος κατὰ τὸν Σίβα-
στον φύσει κωχρημίνος γενεαῖα καὶ
ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

τε τὸν κύνα καὶ ἰμφιλοσόφους με-
ιδῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδύκω-
μον ἀποφίμεσθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato sibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore actoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comœdias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hisce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & inscitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

Φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐπίους δέ, μνάς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσῃν ἡμῖν, τὰ αἰσχιστὰ ὑβρισμένοισι.

- 28 ANAB. Εὐγε, ὦ Διόγετες, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἰρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δέ, ὦ Παρήσιαδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε σὺν.

- 29 PARR. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλπειν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἐξαρνοῦ γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀπὸ τοῦ τὸ σὺν μέρει· ῥεῖ γὰρ νῦν τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστίον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχῆιν βουλόμενοι τῆς ἀπειράντου Φλυαρίας οἱ δικάσταὶ τῶν ῥητόρων, ὕδατος ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τιτὸς διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροαι, κατεύκτετες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρευνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτιμον τὸν λόγον. V.

stituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praefentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
θήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὓς τινὰς ἀπεκή-
ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάβοι μὲν, ἢ τραχὺ φαίνοι-
το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
νους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιασθαι, τὰ τοιαῦτα ποιούν-
τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥη-
τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
καὶ ψεύδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠτισμούς,
καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
ἤξιον ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζά-
λης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καίπερ μόνον παρέ- 30
κυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
dum occupavi, nunc iam adiiicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
& impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, auda-
ciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his,
ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in serenum quen-
dam portum invectus, sub tua tutela transigere. Deinde
cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπείγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ συμφωρότατα παραινούντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' αἰτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ρυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ

31 Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥάδιον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγόμενους τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πᾶν ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίης, Ἄ-

erat, & hocce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis istis & publicis, quaeque imitari unicuique facile est, satis bene referre viros bonos, barbam dico, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere: indignabar equidem, videbaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τόν, μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπεῖῳ ὃν αὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
 κος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτὸν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 ἀτίμως κατατεθλησμένους πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὀρών, οὐκ ἤνεγκα
 τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
 μιμήσασθαι ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινόν, ᾧ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incessu uratur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus,
 a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere aulos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidis-
 set, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἄσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ πεδῶν) ἐκείνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν

33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὀρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀπ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεῖν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 *Ἡ τουτεῦτ' τὸν (ἐπώνυμον) Διο-
γένους τοῦ κυνικοῦ. V.

10 *Ἐρήμην) 'Ἐρήμη δίκη ὅταν
ἀπαντήσας ὁ διακόμενος ἐπὶ τὴν δι-

κην καταδικασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ
ἐρήμην αἰεῖται. V.

14 *Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια
ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuſcunque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationeſque haberet. Iraque ab male illo vivente, male de vobis conieſtabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertraſti eſtis. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſa debebaris habere, in ius me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοβέται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἢν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηναῖον, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδὲν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
 νοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖειν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἤδουντο αὐτοὶ, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
 μικρὸν τὸ πταῖσμα τὸν Δία δέ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρὸν. Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τότε πάντων ἀτοπώτατόν 34
 ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ παλ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρημά-

1 Ἀδικοῦντο ὁ Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἱεραγορεύοντας τὰ μυστήρια
 κιαῖος ἐν τῇ περὶ Ὁρχήσεως φησὶν, ἱεραρχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.
 ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praesides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias

τῶν καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθῆπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, Φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλατα ὀφλισκάνουσιν, ὠβιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσιῶν θύρας ἀλλήλους παρωδούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες Φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπώδᾳ Φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρα-

6 Τεθῆπασιν) Ἐξηπάλησαν.
V.

12 Παρωδούμενοι) Παραγωγτι-
ζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despiciere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinaei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista consistantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι Φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δένος δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμεικον, ὡς εἴ
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δέόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δὲ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρει; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δέόμενος ἑταῖρος ἐκ πα-
 λαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αὐτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορίᾳ, καὶ ἀμαθίᾳ, καὶ παλινωδίᾳ
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας

tinent. Idiotæ autem quotquot convivæ sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quæ purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nifi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiæ: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aestus, incitia, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multæ autem illæ de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δὲ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφεν-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁστοῦν
 ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν
 ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὁστοῦν ὕλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους
 ποτὲ πυρρίχίζειν διδάσαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα
 δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θῆαν, ἄχρι

7 Ἄσπονδα) Ἐχθρά. V.
 ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιαλλακτα.

ἢ πυρρίχην, σύντομος. V.

V.

13 Πυρρίχίζειν) Εἶδος ὀρχήσεως
 φυρὰ χλαυίς.

13 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-
 μύδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορ-
 φυρὰ χλαυίς.

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo
 enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus.
 Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praecepuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhichiam, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & perfo-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

δὴ τις Θεατῆς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀΨῆ-
 κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαβόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατερρήγνυσον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ Θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ εἴ- 37
 τοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμωδῶν. περὶ
 ὑμῶν δέ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους,
 καὶ Θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρῆσιππε, καὶ Ἀριστοτέ-
 λες, τί Φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκειόν τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in me-
 dium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas con-
 trivere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam definam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me insa-
 nia illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 tra vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam diceris ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασί, καὶ πύθκος. ἢ διότι πάγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρῆ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γούν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θάπτον ἂν γούν ἀηδόνα μιμήσαιο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἔστι.

38 ΦΙΛ. Μετάσθηθι, ὦ Παρρησιάδῃ, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἐδόξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μετὰ ζῦ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δύναι ἠυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γούν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ ἤρμεζον μετὰ ζῦ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὁλως ἐδείξε τοὺς

Ἡρακλῆς, Φασί, καὶ πύθκος)
Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντων παρρησια-
στῶν καὶ ἀσυνεχῶν. κατ' ὅτι ἡρε-
μῖν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτοχρημα ἀν-

δρῶντες. οἱ πύθκοι δὲ οὐτὲ ἀνδρείου
ἔχοντες καὶ καταγίλασται· καὶ οὐ-
φώρατοι ἀνδρείας ὑποκρίνεσθαι εἰς-
αγόμενοι. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt, & philosophari se prae- dicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis assimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histronia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & re- ferebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc ve- ro ille, inqueiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα
προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυ-
χὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἡρυσίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δέ,
τί Φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δέ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλή-
ματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφαι;
τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδόν
τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυ-
γῶν συμφοράς. αἰδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθρὺς
ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν
ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεται τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον
ποιεῖται αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφιέμεν σε τῆς αἰτίας, 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφειν) Γρ.
ἀναγράφαι. G.

13 Ἀνατίθεται τὰ κατ.) Ἀθιτῶ,
μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἶρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non
corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima si-
militudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubescbam, o Virtus. Vos autem
quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere,
& amicum nobis ac bene meritum in publico monumento
scribi. Illensum enim exemplo Tragoedum hunc in nos com-
movimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, &
illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum ma-
gnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem,
amicum mihi adscisco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

PARR. Προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ, ὧς μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίοντον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ARET. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσῃ δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου.

PARR. Ὁρβῶς, ὦ Ἄρετῃ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, καὶ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

40 ΣΥΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῇ Ἄρετῃ, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

PARR. Ὁρᾶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, & quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis perfolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰον-
ται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομὴν.
δύο μναὶ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς.
ὃς δ' ἂν πώγωνα βαδύν ἐπιδείξῃται, καὶ παλάθην ἰσχά-
δων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σω-
φροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς.
οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλ-
λογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἀνευ τούτων εἶναι
σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔσχατος εἴη.
Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠριζομένων, ἐπεὶ τὰς 42
9 Παλάθην) Μάζαν σύκαν. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se iudicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placentia. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque, temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρεῖον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖν προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἔσμου δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἶπω, ἀλλὰ καί κεῖθεν εὐ μάλα πολλοὶ, καίντεῦθεν

Μυρίοι, ὅσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι. Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, καὶ πανταχοῦ πῆρα, πώγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμός, φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆλθον, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεληῇσιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὧ φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελασγικὸν πόλις Ἀθηναίων, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῇ οἰκοῦνται, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἦρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκρόπολει τιμᾶμενος·

τὸ δὲ Ἀνάκτεον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἀνακτεῖς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακτεῖν) Ἀνακτεῖν τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν ἀνακτεῖς γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi, & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem assidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὁ τις ἀν' ἐμὲ φαίτο σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνῶρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. 43

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε' ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν' ἀλλ' ἔγγε τοῖς χρήμασι, πρώτως ἀν' ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάβας' περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, καὶ ὑστάτους δὲ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείοις) Ὡς τῶν Ἐπικουρίων δεύτερα πάντα τῆς ἡδοῆς ἀγομύνων. V.

phia, fane molestissimum est, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliores.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Pythagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis exspectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis simus contentiosiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικούντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ
μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ'
ἀλλὰ γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσο-
φία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν
τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσεφούντες εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐ-
ρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσου-
σιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν
προσήκοντας, κακούς κακῶς ἐπιτρίβομεν, ὥς μὴ ἀντι-
ποιῶντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύ-
γετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλό-
μενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
45 ὅποσοι μεμενήκασιν, οὐ Φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὕπη-
ρέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν
τῇ τροπῇ· Σεῶ ἰδὼ τί καὶ ἔχει, ἥπου θέρμους, ἢ βιβλίον,
ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπουριτῶν;

16 Ἄστους τῶν αὐτοπουριτῶν) Ἀπ- ὁπτημένος, ἢ πρὸς ἕλιον, ἢ καὶ τῇ
τοπουρίτης ἀρτος ὁ λίτος καὶ σχεδὺς σποδίᾳ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασίν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Define rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsare: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui inveniuntur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, afficerent. Quid hoc? fugitis, per Iovem; per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remanere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαίριδion θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡζήσεις λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. Χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅν τινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσκονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἱ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησώ- 46
μεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαμβάντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἅπασιν τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τουτὶ) Τὸ μὲν χρυ-
σίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀπει-
ρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν
εἰσθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτεθι-
ζοιεν τὸ πρόσσωπον ἐπὶ τὸ σημνά-
τερον καὶ τὴν ὑπὸ κνήν. οἱ κύβοι δὲ
δείγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκο-
λάστου διαίτης. V.

Parrh. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari definant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invale scat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλῶν στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τιμι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβῶνιον περισπᾶσας, ἀποχειράτῳ τὸν πῶγωνα ἐν χρῶ πάντῳ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια! ὁ δ' ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κακείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἰδῆς ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν οἴψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλῶν στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

5 Ἐν χρῶ) Κουρίας ἐν χρῶ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρμημένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histriionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refecer, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despicere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τούτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πῶγωνα.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς Φυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερεία μοι ἐβέλη πρὸς ὀλίγον
χρῆσαι τὴν ὀρμίαν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
αἰλιεὺς ἀνέβηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἰδοὺ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς
πάντ' ἔχῃς.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν, ὦ ἱερεία, καὶ ἰσχάδας μοί τινὰς δὺς
ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 Ὀρμίαν). Ὀρμιὰ λεπτὸν σχοι-
νιον, ἀπὸ τοῦ ὀρμι, τὸ συμπλέκω. V.

10 Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὁ
ἐν Ἀθῆναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περῶ περαιῶ, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῷ τῷ ἰ πει-

ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀπτικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ
καὶ παλαιοὶ ἔχον φασίν, καὶ ἐκὼν
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλη-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas ali-
quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίβους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δὲ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ Φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὁσφράται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤσῃ ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσθωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιᾶς· ἄνω ἐστὶ· σέῳ ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὀσφράται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροιστο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Escam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeſo, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit sane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attingit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

ναίότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδευκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσθ' Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἢ δ'
ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον
ὅς τις ἐστίν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστί, καὶ
εὐδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιαδῆ, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εὐδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) Ἀμάρφος, ἀπειπὴς, μυστήρ. V.

ptus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam infedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis sit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενης· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυσῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυσέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηγνῶς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπάζεται.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν

5 ψῆττά τις) ἰχθύδιον, ὃ ψῆτ- τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ εὐ-
τα τῶν πλατίων, ἰχθύος δὲ δερμάτων γλασσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦ-
συγκολλησθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὃ τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim sunt, & minoris, quam apuæ, ponderis.

Diog. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platonium se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et fane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐθις ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἰληπται, ἀνιμίσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς ἰχθύς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους ἢ πού σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινα ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάβες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὀρμιάς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὔθις ἰπαῖσθην, e regione ibi in margine erat. G. ἰχθύς ὁρῶ) Ἦθις ἐπιφάνεια τοῦτο καὶ ἀφελίς. Καὶ ἴσθι δεικτικὸν ἔστι. τὸ ἐλάττωρον ἐκτέλειται.

8 Ἄλλ' ἰδοὺ πολλοὺς που τοὺς V.

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco colores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

ΠΑΡΡ. Καθήκα. σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν εὔγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δέ, προσ-
 Φύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μά-
 λα καρτερός. Φέρ' ἰδῶ τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέ-
 γεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθύν λαλεῖν·
 ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχέ, εἰπὲ ὅν τινα
 ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνό-
 ματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς εἰπέ, οἷ-
 σθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδῃ,
 προσήκειν τὶ ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. οὕτω γοῦν καὶ
 αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαν-

1 Ἐπιτέλει τ. ἄ.) Προσπακουστῖον ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλήρης.
 τὸ πάριχα. ἴσθι οὐ καὶ τὸτο Ἀττικὸν προσπακίυται γὰρ τὸ σκῶπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perface. Vah!
 pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arro-
 dunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Tra-
 iectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius no-
 mine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui
 loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic,
 Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat
 nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti vi-
 ros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos in-
 terrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam
 praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendum-

βώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμόν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλις, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις 52
σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἷχῃται ἀποσπᾶσας τὸ χρυσίον,
καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἰτά σε ἀποτίται τῇ ἱερείᾳ δεήτει.
ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπώμεν περιπατήσουσαι, καὶρος δὲ καὶ
ὕμᾱς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε
τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ,
κύκλω ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφάνουτε, ἢ ἐγ-
κατακαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ
τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέ-
ναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διίστει τοῦτο.
πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀν' ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν
τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν ταῖς Πεισίστρατον ποιῆσαι τὸ Λύκειον,
παρ' Ἀθηναίους γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' Περικλίου δὲ
Λύκειον. ὁ Θιόπομπος ἐν τῇ κα' σὺν ἰπιστατοῦντος αὐτὸ γινίσθαι. V.
que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus,
[in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos
vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Acade-
miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
hil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, pau-
cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

1 ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωθῶ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν
πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρε-
σκευασμένον. ὃ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός
ῥθῶται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν
ἐκάστη τετρώπεται. κωλύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
ἀγκύριον ἀνασπασάντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

1 ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρη-
ται ἀπὸ τῶν Τυρρητῶν τῶν βιαιῶν
καὶ ληστῶν ἑξαρχῆς, ὡς φησι Φιλό-
χορος. Τυρρητοὶ γὰρ ὀλίγον τι πᾶ-
χρόνιον οἰκοῦντες ἐν ταῖς Ἀθήναις
ᾤφθησαν ἑξαισταμένοι τῇ πόλει, καὶ
πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν
Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆ-
μεν καὶ Ἰμβρον ᾤκησαν. Χρόνος δὲ
ἕσπερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχ-
θροῦς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις
ἔμμεσαν εἰς πλοῖα, καὶ κατὰ σχοί-
τες εἰς Βραῦρωνα τῆς Ἀττικῆς, ἤρ-
παται παρθέτους ἀρκεύονται τῷ
Διὶ τοῖς Βραυρανίοις, αἷς συνάκλ-
σαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς
ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύμενοι ἔδωκε
ἔχουσι τοὺς βασιλείας Τυράντους κα-
λεῖν, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν
Τυρρητῶν. G.

2 ΕΙΕΝ) Ἀπὸ τοῦ, ταῦτα μὲν δὲ
οὕτως. ἐπίδημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ
γὰρ τοῖς ἑὴν εἰρημίαις ἐπιλεγό-
μενοι περιορίζει αὐτά. ἵστί δὲ καὶ

παρακλιούσας, ἀπὸ τοῦ, ἄγε δὲ,
ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωθῶ) Τρεῖς λέγουσιν εἶ-
ναι τὰς μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχισιν,
Ἄτρεπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν
Χάρανα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν
Κλωθῶ προσδιελεγίμενοι. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ
τῶν νῆων ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγε-
ται. G.

4 Ἄντλος) Τὸ ἐν τῇ ἄντλῃ ὕδωρ.
V.

5 Παρακέκρουσται) Εἰ τι εἶχεν
ἐσχισμένοι ὑφάνθη. οὕτως γὰρ ση-
μαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν ταῦταις τὸ
παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοις
οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁδὸν τῇ
κωπῇ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρώπεται) Ἐν τῷ τροπῶτῃ
ἐμβέβηται. τροπῶτῃ δὲ ἐστὶ λῆρος
εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβάλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασὶν
εἰς τὸν ἄδην διακομίζειν τὰς τῶν
ἀποθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa,
& ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina,
erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unuf-
quisque remus; neque quidquam in me morae est, quo mi-
nus sublata ancora solvamus. Sed moras nescit Mercurius,

νει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὀρεῖς
τὸ πορβμεῖον, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ γαβὸς
νεκροπομπῆς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιέλη-
σται. καὶ ἤτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ καθαρίζει,
ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθὼν.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριά-
ζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἰ τις ἀσχολία προσ- 2

3 Ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι) Περὶ
ἰσπύραν, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκινδύνα-
μεν. G.

7 Ὡσπερ) Γραι. ὡσπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἀπὸ. G.

9 Ἐφήβων) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 18 ἐτῶν νεοὶ ἄχρι τῶν εἴ-
κοσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῶς
ὁ Ἑρμῆς ἰφορὸς λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπεύει) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστασθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἀνὰ καὶ τοῖς κατὰ συναι-
ριθμοῦσι, καὶ τοῦτο οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita *supra* ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lucta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsum artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

ἔπεσεν αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεηθέντος ἀποχρησάσθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθῶϊ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινῷ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δεόν, κατεσχῆκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἄσφοδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πότανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῆφος, καὶ ἐμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄσθονον ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἄσφοδελος) Εἶδος βετάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχειρίμιον τοῖς νεκροῖς μελικράτον. V.

ibid. Καὶ πότανα) Πάνσιδος πλακούντος. V. πλακούντα πλατῖα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θυμάτων. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρώμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλίπαινε) Ἀγανάκτη. G.

inciderit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinuimus, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placenta, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Desine indignari, Charon: prope enim est, ut vides;

αὐτὸς οὗτος ὡς ὄρας, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων' μάλλον
 δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀβρόους αὐτοὺς τῇ ῥαβδῷ σοβῶν.
 ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γε-
 λῶντα, ἕνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν
 τῇ χειρὶ ὀρῶ ἔχοντα, δριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους
 ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὄρας δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι
 ῥέεμενον, καὶ τῷ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα,
 μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ
 Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτή-
 ριον ἀπεδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως
 ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδιδράσκει;

2 Σεβῶν) Διώκων. V.

3 Διυμίνον) Τὸν τύραννον λί-
 γει Μεγαπίνθη. V.

ibid. Γελῶντα) Μίχυλλον πίνθητα
 φησὶ τὸν σκυροτόμεον. G.

4 ἕνα δὲ τινὰ) Τὸν χυτῆσιν λί-
 γει ἐξημμένον δὲ βαστάζοντα. V.

7 Κεκοτιμίνον) Κονιστοῦ πεπλη-
 ρωμένον. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνεχέος
 πνεύματος, καὶ ἀναπνεύ. G.

11 Λειπόνεως) Ὁ καταλιμπά-
 νων τὴν γαῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum con-
 fertos virga agens. Sed quid hoc? vincum quendam inter
 hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris sus-
 pensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuen-
 tem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides au-
 tem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere opple-
 tis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet.
 Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse
 perturbatior?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc
 fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin ho-
 die deseruerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam
 molitus est?

ΕΡΜ. Τούτῳ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐσπερήσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἰς ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπιτεκλωσμένου αὐτῷ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναῖος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἂν οὐ γὰρ μοι παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τῷ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίστη δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακωκύνει) Κωκυτός φωνῆς ἐστὶ μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλίκαντον πόντιν τινὰ εἶναι ποτὶ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταστραφέναι, καὶ μὴ λυβάρᾳ ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λίγισται γὰρ ὥς ἐν ἀτράκτω στρίφει ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὥς συμπληρῶσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον

τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἄτροπος) Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μαιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τριπλάσαι. διὸ καὶ ταύτην λέγουσι παραδίδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβαίνων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχέρης. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi a me fuit, flamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

ἀξίων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνύμενος. ἐγὼ δέ, ὡς-
περ εἶκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐΦιέμενον. ἐπεὶ δὲ
κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος
ἀπαριθμῶντος τῷ Αἰακῷ, καὶ κείνου λογιζομένου αὐ-
τοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμθεὶν αὐτῷ
σύμβολον, λαθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος
ἀπὶ ὧν ὥχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ
Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρ-
μῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλῃς σοι αἱ ἐν οὐρανῷ
παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαβεῖν δυ-
νάμενα. τέτταρας ὡς ὀρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμ-
βολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἥκεις ἄγων·
εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταινάρῳ ἀρχι-
τερπὸ τῆς Λακεδαιμονίας λεγούσιν εἶ-
ναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς
ἐπὶ τὸν αὐτὸν κατέρχονται. V. Hac
quoque Herculem ad rapiendum
Cerberum descendisse legere est.
C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.)
Solan.

4 Λογιζομένου αὐτοῦ) Ἀριθ-
μοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθῶν) Ἀγνοήσας. V.

7 Ἐἴδει) Ἐνέλειπε. V.

ibid. Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ,
λογισμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακός) Ὑἱὸς λέγεται
τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς Φαίην,
ἐπιστάτη τοῖς καταχθονίοις ἐπισκο-
πεῖν. V.

9 Ἄλῃς σοι) Ἀρκίτα. V. (In V.
est ἀρκιταί.)

13 Παραλελόγισέ σε) Παρανήθμη-
σεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missiōibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero,
ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae
fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus,
annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tes-
feram a tua sorore missam eos recensente, illicet, clancu-
lum exsecrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus ra-
tionibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mer-
curi, apud omnes illa furandi follertia uti: satis tibi apud su-
peros lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere
quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos
habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte
hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καί περ δὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγγος θεόντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγοῦραν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγγνώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγεννημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαίνειτόωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισμένην τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσο-

3 Σουίης) Νούσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφηνεῖας. V.

6 Ἐν Ταινάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγοῦραν) Ῥαθυμίαν, ἀμίλειαν. V.

10 Διαμύλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεῆος τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξέρχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἢ καλούμενη σκάλα. Cod. B.)

bescens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte infecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnavamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, incendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινα τεθνεὺς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβάλου· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἰδού δὴ σοι, ὦ πορβμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

ΧΑΡ. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὁμφοακίας ἡμῖν νεκροὺς ἤκεις ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἐζήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ᾧτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἀγίας. V.

ibid. (Ὁμφοακίας) Ἀόρους, ἀνεφάντους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τελευτηκῆτα τηπία. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγινόμενοι τριάκοντα τυράντους ἴσκησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαμβάνοντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐτίμησαν τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράντων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοῦ Εὐκλείδου ἀσχετοῦ, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλους οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκυρὰ εἶναι. τοῦτο οὖν λέγουι νῦν, ὅτι τὸν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν κρίναι οὐ βούλεται. V.

14 Βεβυσμένοι) Πεφραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiant me, ab

ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν οὔτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ κατ' ὥραν τετραυγήμενοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἅπταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.
6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὁξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτὰ. καὶ ὁ Φιλόσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὐτοὶ πλῆσιόν.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντα. V.

3 Τακεροὶ) Τακίτες. V.

ibid. Τετραυγήμενοι) Ἐφημέριοι ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἡμέρῃ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit; ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita fane: passim enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adfunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναῖκος Φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ;

ΕΡΜ. Πάρεισιν οὔδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὄρᾳς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα γὰρ τεθνήασι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δέ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι ξύλον, ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον.

V.

16 Τῆς Ἑκάτης) Ὡς ἔειπεν ἐν τῷ

τῆς Ἑκάτης δειπῶ, τὰῦτα παρατίθεται ἐσθίσαν. ἢ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἀλλ' οὐ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήμετο. V.

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adfunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febris confectos simul, & cum illis Agathoclem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων
ῥα, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπῖαν ὤμην, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ.
τί δέ με ἀδικήσαντα, τισσῦτον εἵασας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἀτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλάκις ἐπειράβην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐξορὸν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτοῖ τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δέόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς

5 Τὸν ἀτρακτον) Ἀντὶ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τουτέστιν ἀνέλθε
τὸν ἀτρακτον ἐπ' ἡμῶν ἐκλωσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.
8 Ἐφύρον) Ἐπόπτην. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam saepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rumpi
non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed incende, quod faustum
felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Incende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ἀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἔασον μεῖναι τῇδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατορωρυγμένον.

ΚΛΩΘ. Ἀραρεν' οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. Θάρρει τούτουγε ἕνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψίος παραλήψεται.

ΜΕΓ. Ὡ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ραθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

γ Ἡμιτελής) Εἰς Πρωτοσίλαον 11 Ἀραρεν) Ἐδοξεν. V. (κί-
τὸν Ὀμηρικὸν ἀποσκάπτει. V. κριταί. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum incende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossus habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
sordida quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιάσεται σοι ἔτη τετ-
ταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
τὴν ἰσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιατά-
τοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γεν-
ναϊότατε, παρειλήθεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
παιδιά ἔτι ἐμπνέοντι ἐπιστάζας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ ἵν' ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδία μηδενὸς ἀκού-
οντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
ἂν με ἀΐῃς ἀποδράναι, χίλια σοι τάλαντα χρυσίου
ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνούμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιάσεται.) Ἐπιζήσεται. V. παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος
2 Καὶ μικρόν τι πρὸς.) Καὶ ἐν τού- Φορμῇ χρόνου, ἀπὸ τοῦ παρελθεν-
τοις. V. (ἵτοι πρὸς τούτοις. C.) τος. V.
14 Ἐπισήμου.) Ἐσφραγισμέ-
10 Οὐκοῦν ἐξήκει.) Ἀπὸ τοῦ νου. V.

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta,
& paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
tuum universum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
rantis adhuc iugularis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, di-
cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέσθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἔξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

5 Ἀπίσθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ νιῶν. G.
πολλάκις ἐφθάντος ὥστε γινέσθαι 12 Εὐγνημον) Εὐλογον. V.
ἑβρύζου. C.) 14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν ibid. Ὑπάγαμαι) Ὑπατάζω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua inscensurus non videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero;

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιβῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνη-
μα ἑαυτῷ παρμυέγετες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα
ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἑτῶν διατριβήν.

10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι
τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἄν-
δρῶν ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μιαρὲ, ὃν ἥυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμεν' νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεω-
στὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖ-
ρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

7 Ἀνδρῶν) Ὅνομα κύριον. V.

& Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi ma-
ximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta impera-
toria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed vi-
ginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis &
reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo uni-
cum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc re-
gnat, sublatus.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δούλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειδόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσιν τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γεγόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνούντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαι-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ)
Οἶμαι, φίλοι, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.

9 Ἐγκαταλογησεται) Συγκτα-
αριθμῆσεται. V. (συναριθμῆσει-
ται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι'
ἐνὸς τούτου πασαι τὰν τῶν τυράννων
ἐμφανίζει εὐδότητιαν, καὶ ὅπως οὐ-
δὲ φίλος, ἀλλὰ κόλακας πάντας
αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξανεύουσιν. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecurus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, everfæ omnes ludibrium præbebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quæ fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut

νοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ Φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δειπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆν, ἐκεῖνο
δευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ὅμοιος γάρ τι παρμύγε-
τες εἶναι.

*spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem
habentes temporis?*

*Meg. At illi libantes in conviviiis magna voce multa mihi
& magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mor-
tem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per ge-
nium meum iurabant.*

*Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri peristi.
Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit.*

*Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam.
Quo vero consilio haec fecit?*

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

*Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod
cuperem vel pauxillum in lucem respicere.*

*Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quid-
dam esse.*

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δαίλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἐνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐξύλατέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεναι, καθάπερ οὐδενὸς ἐνδὺν παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

1 'Επὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. 'Εθὺς Ἀττικοὶς οὕτω χρῶνται ἐπὶ τῶν ἀντιπρόθεως καὶ παρὲς γινόμενων. ἃ τί οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπὶ ἀπὸ τοῦ οὐδὲς τοῦτο εἰργασται, εἰπὶ, ἐπὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τάχιστά με ἐξέγινετο, τὸδε καὶ τὸδε ἔπρουσα, ἀπὸ τοῦ ἅμα τῷ γίνεσθαι οὐδὲς ἔπρουσα. V.

4 Γλυκερίον. Ἀττικὰ ὑποκορισματα ἅπερ ὡς ἐπὶ τῶν εἰσὶν ἐταίρων, Ἀμφιδίου, Φιλίτιον, Φυχίου, Στρεβίου, Ἐρτίου, Πόλιον, Χευσαρίου, καὶ πάντα ἴσα τῇ τῶν οὐδενὸν φανῇ κατὰ θύλας γένους καταγορεύεται. ὅν ὁ χαρακτήρ ἀναθὲν ἔμμεναι Ἀττικὸς μινεῖται δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῶνται ἢ Φάνιον, ἢ Ἀβρίτιον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνὶ καὶ μὲν κλίνεται. V.

Γλυκερίον. Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἴθι. αὐτὸδ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐταίρων· τὸν Εὐφρομένην λεγομένην Εὐφρομένην, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπραξίαν. V.

5 Κεκοινωνήκει. Γραι. κεκοινωνήκισα. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος. Ἐπισύρας ἀσφαλισάμενος. V. Ἐπιθελλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, παραγαγόν. G.

ibid. Σποδίην. Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις κυρίως δὲ τὸ καθάϊρειν τ. ἢς βαρεὺς τῆς σπ. οὐ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σπ. οὐ. βρῖναι, ὡς ἐταῦθα &c. G.

ibid. Ἐσπόμεναι. Ὑβριστικῶς ἐφροσύναζεν. V.

9 Ἐνέτεινας. Ἐπάγαγες. V.

Meg. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam adebat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρης ἔπαιε' τέλος δέ, πλατὺ χρεμ-
ψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χωρὸν ἀπίθι ἐπέπων, ὥχετο' ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην
μὲν, οὐκ εἶχον δέ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖτος
ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ὕφου
προσιόντων τινῶν ἤσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τὸν ὄνομα
ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὦν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν' ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἤδη
σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν;

ΚΛΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δέ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρης) Καὶ τῆς κε-
φαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν
ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύε-
λον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκαίμην,
ἐμκαίμην. V.

8 Ὦν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο
δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν εἶσθαι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμωσθαι, ἵνα
διοὺς εἴη οἷτος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ
πολλάκις εἰσθε γίνεσθαι, ὑπὸ μαι-
ζήτων κωλυομένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαῦσαμάνθης) Καὶ οὗτος
οὗτος ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός.
ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ
οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετι-
λευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς
ἀξίαν ἐπιτιβεῖν δίκας. V.

nique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset,
& in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero,
quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer homi-
nem, qui exsanguis iam & frigidus essem. Scelesti vero
puella, strepitu quorundam supervenientium animadver-
so, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans
& nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Parce minis, sed inscende: tempus est, te iam ad
tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθης, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέεντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρυβε.

ΜΕΓ. Κὰν ἰδιώτην με ποιήσον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Πού δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆς; σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπετα· δεχου τοῦτον σὺ πορβμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἰστὸν δεδήσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεβέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων,

8 Εἰς τὸ τοῦ ποδός) Τευτίσει, 10 Καὶ τὸν δεῖνα (ἕως) Κί-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἑλλείπει Ἀθηναίων ἴθι, τὸ
ποδός. C.) φροντίζει, ἢ σκοπεῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius ne-
tere noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo assidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

οὕτωςι σκαῖον ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις;
γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι
τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ
τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικός, μικροῦ δεῖν προσεπατ-
τάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσπε-
πατταλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωβοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λό-
γος; ἢ διότι πένης εἰμί, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμ-
βῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὅρῳ ὅποσα ὁ τύ-
ραννος ὑπισχνεῖται δώσῃν, ἀφ' ἐβείς πρὸς ὀλίγον; Θαῦ-
μα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσιπαττάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγασπὴν) Ἀπὸ ἀρχετῆ,
λατῆ ἰδύσα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύσασα. V. ἐπιπέθετος. V. (κρίτῃ. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius
subinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum?
Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, &
increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habe-
tur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscen-
dendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se
pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? mi-
ror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλω.ος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰ μὰ τοῖς τῶν πλουσιῶν. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δειπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλω.ος· Ὁ Κύκλω.ος πρὸς τὸν Ὀύσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὕστερον σὲ ἰσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μικυλλὸς φησὶν· ὅτι ἐφ' ἑσσοῦ ὁ θάνατος γίνεται, τί με ἀφελεῖ τὸ ἀποθάνειν ὕστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀύσσέα, εὐγὰρ αὐτὸν Ὀύσσειν καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλω.ον. V.

3 Ὅτι πύματον· Ἐσχατον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου· Τὸ λογιστὸν ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφορώντων. εἰληπαὶ δὲ ἐν τῷ ἱππιδῷ σχήματι τοῦ κύκλω.ος ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τελευτῶν αὐτὸν εὐθείῳι μείζων ἢ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως· Καινοπομπὴς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον ἐπιτεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως εἰρηκεῖ. V.

12 Προσέχεται· Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non fane illud me Cyclo-
pis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin de-
vorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes ma-
nent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diame-
tro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe fe-
lix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspi-
cuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus,
& equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mu-
lieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
rebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam
talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discede-
re, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

Lucian. Vol. III.

N

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδένθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀναγκύουσι· καὶ τάλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀπεβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,

15 καὶ νταῦθά σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μὴδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δοῦλαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. καί περ δὴ μόνον ἢ Ἀτροπος ἐνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐδὺς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προστακίσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάντῃ ἐρωτῶντες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Πρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν νοικι-

κα λεγομένα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχύς, καὶ ἱξίως βαδίζων. V. (ἐλαφρὸς. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλίου σκντοτεμικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπόδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inveniisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tentavit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nulum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalcea-

λανθηρίαν ἀπονειφάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην
 εἰς τὸ πρόσω ὀρῶν. οὐδὲν δὲ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεφε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, ἢ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν
 πάντα ὀρῶ. τό, τε γὰρ ἰστοιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεῶς τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν τὸ δὲ μέγιστον,
 μηδὲ ριγῶν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' ὑπὸ τῶν δυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τοῦμπάλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 οητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.
 ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι Θεῶν παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὀρῶν) Τουτίστιν ρον. G.
 εὐχ' ὡςπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὑπισσά 10 Ἐς τὸ ἱμπάλιν) Τουτίστιν
 ἰθιέρουν, ὡς ἐπιθυμῶν τοῦ φαιός. V. ἱνατία τοῖς γιγνόμενοις ἐν τῇ ζωῇ.
 7 Τὸ οὐ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε- V.

tus, ac non abluto prius atramento, securus sum, vel praei-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra fane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versa: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites afficiantur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρῶν, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλος πῆχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος ὦσθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καμναυτοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήκειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.

5 'Απικναιί με) 'Αντὶ τοῦ ναθοῦ-
τερον με ἐς τὸ ζῆν διειθίβει. ἢ ὅτι
πρόπον τινα ἐκίντει καὶ ἐκπᾶτ. . .
καὶ πονηρὸς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ
ἀπάλλων ἢ διίφθειριν· οὕτω γὰρ
Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.
V. (Ibid. post alterum Scholion
intermissum repetitur: 'Απικναιί
με) 'Εφ' ὅτι με.)

7 'Ὀλοῦ πῆχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρο
μεγάλου· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς,
ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ καίτοι
τρεῖς δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ τίσαν
τὸν τράχηλον καὶ τὸ στήθος προβαλ-
λόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ἄρους
περισκοπούμενος, ὃ ἴσται, γανυρίων,
καὶ ὑπεροφάνος περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήκειν) 'Εθάρμαζεν. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu superno, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανείστην 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
θανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

1 Κοχλίδων) Ὅτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκίμοιτάρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυτὸς εὐ-
ρεται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

6 Ἀγχιστα ἦν) Ἀπὸ τοῦ ἐγ-
γύτατα· πλείον πάντων πλησιάζον.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἡρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter cochlearum
Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
scentem & cruciantem se poenitentia, qui fructus non est
divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; haec, inquam, cum vi-
derem, compescere risum non potui, recordatus praefertim,
quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ἀνιμῆσται ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρη; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος· αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὔριον ἕωθέν σε διαπορθμεύτομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμεινον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσται) Ἀτασπά- 9 Ἀπαγορεύσας) Ἀτοκίσας. V.
σπ. V. 10 Τὰ πορθμῖα) Πορθμῖα λί-
5 ἕωλον) Χθισινόν. V. γει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-
8 Διανήχομαι) Κολυμβῶ. G. πέρασαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingredere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquo me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde naulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahe.

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὀράς. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί
σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πῆρας, ἣν
ὀράς, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τάλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
λης, ἔτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἰκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει;

4 Τίτοτα) Τράχλων. G.

ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπιχειλευσμός
ἢ ἐπιφθίγμα τῆν πλείν ἀρχομένην,
ἥτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πίλαγος ἀφίεναι μελλόντων, τὸ εὐ-
πλοῶσθαι, τῇ τύχῃ ὡς εἰσὶ τοῦ-
το ὑπεβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κατῇ καθήμενος. V.

11 Εὐῆρες) Καλῶς κωπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κόπη. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάται. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεύσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλοίοις λέγειν εἰσθλασι κειν-
σαι, οὐδὲν δὲ λέγει ναυτικὴν ἢν ὑπο-
κεινται καλεῖ, διότι ἐνδὲς καταρ-
χόμενοι οἱ ἄλλοι ὑπὸ κωπον τὸ εὐ-
μενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὀβίην
τῶν πλοίων μετὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ
τὸν ἴσθμὸν ἀναφύρουσιν. V.

Char. Ubi iam sedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervicēs impii conculca. nobis vero felix cursus contingat?

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam castu incitare remiges oportebit?

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 ΚΥΝ. Οὔδα καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
 ἀλλ' ὅρᾳς, ἀντεπηχοῦσιν οὔτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῖν
 τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἶμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἴαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβῶν.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἀς πέρυσιν
 ἐφύτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. οὐδὲν ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι
 εὐπλοῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναξον.

γ Ὅττοτοῖ) Φειῦ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
 dent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum
 effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
 anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
 sine lacrimis quemquam traicere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
 plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce.

ΜΙΚ. Οἰμῶζομαι τοῖνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν καττύματων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὅττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ πεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορήμια πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν, ὦ Μικύλλε.

ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολός, ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡς καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δίρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σκελετοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑπεβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειροῦντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videretur, Mercuri. Hei frustra corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebō, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit & subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sine obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας,
καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καί κεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῇ, παραλαβὼν ἐγὼ
δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην,
καὶ Ἑραμίδην τοὺς Σῆρας διαξοῦσα τεθῆασι γὰρ δὴ
πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔται μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς
ἐπεσθέ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέ-
γillus; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης
Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὐ-
τε καλόν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον,
πρότερον τέως ἄμωρον εἶναι δοκοῦν, ἰσότημον γίγνεται

2 Μετειμι) Μετίσχομαι. G.

3 Τοὺς Σῆρας) Σῆρες εἰσὶν ἴθνος
τούτους οὐ φησι Σῆρας ὄντας, ἀπει-
μι ἐντοῦτοι ὁμοίους. ἢ δὲ ἀκο-
λουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας
βοῶν, αὐτοὺς τοὺς σκόληκας τοὺς
πεινῶντας τὴν मिताξιν. Διαπλεῖ
δὲ ἐν τῷ χωρίῳ τοὺς λεγόντας ἀνα-
παύσεσθαι τὰς τῶν ἀλόγων ψυ-
χάς. V.

9 Μέγillus) Οὗτος ὁ Μέγillus

Κορίνθιος ἦν ὑπερφύων κάλλει τοὺς
κατ' αὐτὸν. V.

10 Ὡ τῷ) Ὡ τίτι, ὅ ἴσθι ἰσότη-
τες. V.

11 id. Εἰ καλλίων) Περὶ τῶν ἐπί-
ματα. V.

13 Πρότερον) Παρίλκει ὑπὸ τὸν
τῶν οὐρ. ἢ τοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τίς,
ἀμφὶ γὰρ ταῦτ' σημαίνει. V. (Πα-
ρίλκει τὸ πρότερον, ἢ περὶ ταῦτον ἀμ-
φὶ σημαίνουσι. C.)

Exscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes,
& reliquias animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adver-
sam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras
transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel potius sequimini me dein-
ceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Me-
gillus? aut qua re hic dignoscatur aliquis, pulchriorne Phry-
ne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiusdem coloris,
neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam de-
trita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῇ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΤΝ. Ἐταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἶπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΤΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις, Φεβερὸν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἄρά που Ἐρινύς ἐστιν;

ΜΙΚ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέττα- 23 ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάσαι γε ὁ Ραδάμανθους οὗτος ὑμᾶς περιμένει.

7 Ἐτελέσθης) Ἐποιήσας. G. ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐιστὴ ὡν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελούμενα Διμητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγίνοντο ἀνέκτα τινὰ τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς οὖν διαπαίζει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ τῶν Ἐρινύων. Ἐρινύας δὲ λέγουσιν διὰς τινὰς ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

honorem regis purpureae obtinet: speciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tif. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos expectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συν-επίσταμαι πονηρὰ δρᾶσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξίόπιστος εἶην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰσθηθι. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τούτουι κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἑριννῶ σι Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥα-
κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ δαμάτθους τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

· ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδουθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγματῶν.

· ΚΥΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

· ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὗτος, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγματῶν· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηναι;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκίτας τοὺς στιγμαζομένους, ὡς ἀχρσίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορρῶν ὁ Κυνίσκος, ποῦ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰτίτῃται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἔχῃ πρῶτην ἀμαρτίαν, δυνατὸν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀναθ. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue te, ut inspiciam de stigmatis.

Cyn. Ubinam ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita patrauerit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo delera vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρῆσάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμὸν, ὦ Ραδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὐγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον ταυτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερδάνας, συν- ἀγαθῶν ἀνθρώπων ψυχὰς μετὰ θάλασσαν. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους 15 Ἀνεπίγραφος) Μηδμίαι γρα- λίσκουσι, ἵθα διαγούσιν αἱ τῶν φῆν ἢ στίγμα ἔχον. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέψῃς
 πρόσιβι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὡς
 Τισιφῶνι, εἰς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δέ, ὡς
 Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγε ἤδη· πλησίον γὰρ
 ἀνὴρ οὐτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
 τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως
 δέ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου
 δείξω φανερώτερον· οὐτοσί γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα
 μὲν ιδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δεκῶ· ἐπεὶ δὲ
 τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη,
 ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ εὐ-
 σίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτῳ πρὸς τὸ ἀκρό-
 τατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν πα-
 ραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὡμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν
 2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis?
 accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone,
 praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam &
 convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Sta-
 tim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen &
 ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam.
 Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, per-
 petraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumtis in
 sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto sa-
 tellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero
 omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum per-
 venisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crude-
 litate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀσλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρβένους διαφθείρων, καὶ ἐϋήβους κατασχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροισῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ἀμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὄρας πάρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὔτοι πάντες, ὦ Ραδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθῆασιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλεύεστες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,

3 Ἐμπαροισῶν) Ἐνυβρίζων. V.

7 Καινουργὸν) Τὸν ἐπιτοοῦντα

6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μύων τοὺς
ἐφθαλμούς. V.

ξίνα. V.

9 Κινῶ τις ἐστὶ) Ψευδὲς, μάτην, ὡς ἔτυχιν. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corruptit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis folleriam quis enarraret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari iusseris ab isto interemtros. Quin invocati, ut vides, adfunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδ' αὐτοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

11 Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἑμψυχα, ἐπὶ εἰς πλείους τῶν Ἑλλήνων ἵποικε τοὺς οὕτως ἐμπαιζον, λύχνον καὶ κατὰ γίλκωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκαίνοι κλίνην μαρτυροῦντας παραγαγεῖν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitur est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se conscisci fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adfunt. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

O

ΡΑΔ. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ἀ σώνειτε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσε Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχυνομαι τοιαῦτα ἦν ἀ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μὴδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχρος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν' ἀ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὅκνῳ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐβασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδου·

9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ 12 Ὑπερπαικίῳ) Ὑπερκα-
μίαν. V. λόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conficci sitis huic Megapenthi.

Leff. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium; qui nec dicere ea fustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim adeam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθεῖν τρόπον; ἅρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλοις, ἐγὼ σοὶ καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοὶ μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μολυβδόσι-
δης. G.

ἐστὶ τρεῖς ἔχον, ὡς λέγουσι, κεφα-
λᾶς, φύλαξ τοῦ αὐτοῦ. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Πο-
παμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς
καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

8 Χάριν εἴσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐ-
χαριστήσω· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ
τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerum etiam videamus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπά-
ζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὕτως, δεδέσθω, μεμνημένος
ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπάζομενος) Μιμη-
μένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἀνθρώπος
ὧν ἡξιάθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμο-
πράπτης· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλιγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες καλῶσιν αὐτὸν
ἐν τῇ ἑδρᾷ· διεσπῶν γὰρ δένδρα πο-
πληραμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς
παραδόντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται
γενέσθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντες,
ἐκείνα φεύγουσιν. V.

fuert, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, I
καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ
μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φι-
λίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία,
τοῦ τοιούτου πειραθεῖς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα
ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ Θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ
μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια
ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες
οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρώτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt,
enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercena-
rii familiares illi, quique censerī se in amicitiiis beatorum
istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc il-
lorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eo-
rum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi ali-
quid expertus: (neque enim necessarium mihi experimen-
tum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum,
qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in
malo adhuc constituti, cum deslerent, quam multa & qua-
lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effuge-
rant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

ἢ Φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιόπιστοίτεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελευτῆς διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξηρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν κλάσεις, καὶ πηδάλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκέιοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδάλιοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἡϊόνα μαλακὴν ἀπενθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ προσερχθεῖσα ἔμελλεν αὐτῇ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβῆσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷα τὸ καθήκοντο, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
πάσαι οἱ ναυαγίσαντες ἀνθρώποι ὀλοφύριμποι. V.
ἐχρᾶντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspekissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio federit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, In quod delata ipsa quidem paulatim & otiose solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἐπεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκην
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν,
 οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαλοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ·
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινα ὕφαλον, ἢ σκόπελον
 ἀπόκρημον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄ-
 θλοιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδοεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγῆσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνῃς ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 καὶκέω, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ζυντιθεῖς, εὐρίσκω

15 Ἐκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἐκόντας εἶναι αὐτοὺς ἀποφάσις ἐχρήσατο. V.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
επαπταγε; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaurientium vires aqua falsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *coniectura quodam* compo-

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὧ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανειοηκῆναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὅπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐπέπεσεν, εἴτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοὺς Φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὐπάσχεισι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα Φύεσθαι· ὅποτε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχῆνεις πρὸς αὐτά, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰσ-

nens, invenio adesse eiusmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando fermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditarum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μὴδ' ἔχεις λέγειν ὡς ὀρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἀγκίστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περι-εσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾷν ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπε-δακρύομεν ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα, ἦν λέγῃται, καὶ ἄφουκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἀκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῇς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπη-σον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάβον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ ὀξεία, μὴδ' ἄφουκτα, μὴδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὅζυ ξύλον. V.

pa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus, te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non iniecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci, & iam, cum nihil tibi ea res profit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possumus, quin videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus sumpsens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχειρεῖ τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καὶ ἅπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἄλλ' οὐ γὰρ περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχρῶ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφούσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιῶν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in meticulosis, & ob id ipsum efurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui ferium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis, omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huiusprehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνοουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζονται ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδευοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεργοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὐτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὐτ' ἐκεῖνοι ὑβριστὰς δοκοῖεν, ἐς τὴν ἐμίδα Φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatōres idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab eiusmodi familiaritatibus deterrere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affeēti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio isto:

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρῆσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆται, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνουμέναι τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πᾶν βιαιόους, οὐδ' ἀναγκαίης. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναίροιτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοουλείας. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χορείαν προβέμενοι, ἰκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἰοῦνται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδε-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος) Τὸ πλήρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ πο· οὐτε τι εἰπεῖν, οὐτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεσται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem commode facturus, si perpenſis antea causis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγήσαντι. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινὰ ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰοικότα
λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτούς, αἰεὶ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς Φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοῦν, καὶ δοθῆναι,
καὶ ἀβρόως ληθῆναι, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθῶ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι καὶ ὑπέρ

ς Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) κατὰ, ἢ οὐτε σέζειν, οὐτε ἀπολύ-
Δημοσθένους ἐν Φιλιππικαῖς ταῦτα γὰρ δύναται. V.
φῃσι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰοί-

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convitiis
invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibus aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi confu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiat, ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιοῦτου, καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον ἴσως ρίπτειν
 ἔδει, ὦ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδεῆς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἶε-
 ται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγῆναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 6 τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ πε-
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 Φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονούντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γῆρας, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τῇδε ράστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηνητηκέναι. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ράστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μὴδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μὴδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἔστι καὶ ρηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τοσαῦτα πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ αἰ) Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria,
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel sene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed quam contra omnia se ha-
 beat, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

θα καὶ ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδιδῶσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδ᾽ αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέοντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 'Ὡς οὐδ' οἱ) 'Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessarium, quam dicebant modo, sed non necessarium cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες
 ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως
 αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μετα-
 δίδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρωτος
 γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως
 Κυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν
 ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ
 τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται·
 προσμεριδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνούνται, καὶ αἰεὶ πειρήσου-
 σι, καὶ χαριῶνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ'
 ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες, ἕξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος
 τοῦ ἐρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδίδοναι, πέπρακται δ' οὖν
 8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν
 δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως
 ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος *μυασημένους τινὲς πρέγματι*, καὶ διὰ
 ἢ λίξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγενε- *πολλῆς πείρας ἐλεγκτικας.* V.

quam invenustos & infelices amatores cum nacti sunt, astu-
 ti & veteratores amafii superbe tractant, atque in tantum
 modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amo-
 ribus suis ne ad osculum quidem extremum permittunt, qui
 norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur
 excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper
 amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum
 a nimia cupiditate abducatur, atque ita amare ipsos desinat.
 Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, &
 praebituri, & rationem habituri pretiorum *munerum*: in-
 ter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam
 intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota
 itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cu-
 piditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte re-
 prehendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὥπως μετέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδοῖσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὁμῶς δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
 ὑπερμένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὀρών-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπίζόμενον ἐκεῖνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδῦ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δέ, οὐδὲ γενή-
 σεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ
 τοῦ Ὀδυσσεύος ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίων-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδῦ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
 τῶν ἡ λήθῃ τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδῦ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλω τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορευμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

11 Τὸν λαόν·) Βυτάνη εὐάδης, ἢν ἱνίοι καλοῦσι μυρόλωτον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiat. At enim propter solam spem vo-
 luptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
 arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac socii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavita-
 te illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
 adstet alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

- νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδούσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἔχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὀμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐβέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κακείνων τις
μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δοξῇ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοῦμόν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνῶν ὁρᾶ-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μην ἂν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποβέσεως οὐσης, φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσερχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus detur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
mehercules risu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
vitibus se praebent, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem iniecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
sandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum rationis suae argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ὄντες πάσχουσιν ἐπὶ πᾶσι δέ, ἢ τις αὐτοῖς ἢ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γούν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἑώθεν τε ἐξ-
ανιστάμενον, περιμένειν ὠδούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίστε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἤδηται, ὥς μὴ ἀπάδης, μηδὲ προσκρούης βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscantis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discres ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum affectari, vel praecedere potius, impulsus a servis, &

βούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 11 οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. Ἦν δέ ποτε καὶ
 τὰ ἄριστα πράξης, καὶ ἰδῆ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
 ταί τι, ὧν ἂν τύχη, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀ-
 θρόος δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 θέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακῆβεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεῖς τῆς πρώτης
 Φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας
 ἰαύσης, ἡματα δ' αἱματόεντα διαγάγης, σὺ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγᾶμων, ἀλ-
 λὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικεῦ τινος Θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἷ-

5 ἱλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 διαν στρεφὸς γίνηται, ἐπακολουθεῖ
 σκότος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγος.

11 Καταδικάσας) Ἀπὸ τοῦ κατ-
 ηγορήσας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 inficitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculofissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulosam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere so-*
mnii, sanguineque dies transierunt, non Helenae sane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenerit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀγῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκείσθαι δοκεῖ· ὑπείσρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δοξάντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις Φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιοιμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, Φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκθαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12
 Φρονούντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λελήθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἱ-

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ad diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen de ipsa anima, & vita universa videtur esse propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio receptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fueris. Necessè igitur est in sexcentas tum partes animum distrahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum vero tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas & speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse respicere quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adites. Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis occulte iaculetur. Iam cogita, virum proluxa cum barba &

δεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἶδέναι, τοῖς δὲ μὴ.
 μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου
 ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ
 Φθόνου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρου-
 κώς, ἀνακρινόμενος εἶπῃ μοιχόν, ἢ παιδεραστήν, τοῦτ'
 ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα
 ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδε-
 κασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως
 ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἶεν, καὶ
 ὃν εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μερίζων· αὐτὸς τε
 γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν Φίλων οἱ ἐντιμότα-
 τοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρε-
 ψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ
 ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμφατό σου τὸν
 βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔσται τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem
 videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo
 scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel
 tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi
 offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut pue-
 rorum amore infamem, ilicet, is putatur ex Iovis ipsius ta-
 bulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, su-
 specti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-
 ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac
 sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori
 quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit
 orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime
 credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult
 uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque
 vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & li-
 tatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾗ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδεσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὰ πόδε καθεύδειν, μόνᾳ ἐκείνᾳ πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχούῃ μὲν οὕτως, ὧς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν αὖ ἦν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχουσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (Ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν ὑπερφυῶν ἀγαθόν, ὅταν τινὲς κὼν τοῦ αὐτοῦ. C.)
πρᾶσιν, λιγυμεν, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardiniam arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice iugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομείναι δύναίτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκώς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὅ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσσεισι παραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρόνόν πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιός εἶναι δοκῇς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμίας· ὁ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπὼν, τέλος ἐπείσθῃ καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σύ δ' ἐσθῆτα καθάραν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιώς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελθὺν καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν
 9 Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Προσποιεσάμενος, ὑπεκρίναμενος. V.

iam convictu fiunt. Considera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ita videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, & apage, inquires, a tene ego? & me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste deprompta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis; parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο περ
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐξ' ἐκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἦτε οἰκετεία εἰς σέ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὄρῶντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν ὀρωμένων ἀποσκήπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δε-
 δεῖπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δοξῆς οἰνό-
 φλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam fervorum quibusdam, ut attendant,
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem fer-
 vi attonitum te videntes, incitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit man-
 rile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, su-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum fitis, po-
 scere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον
 ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς· ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλη-
 σίον δεήσει, καὶ κεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου
 16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου
 πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκ-
 πεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον
 τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυ-
 φῆς· ἄρτι δέ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα
 ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ καὶ κεῖνο εἰσέρχεταιί σε, ὡς
 ζηλωτὸν τινα βίωσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρύφη-
 σων, καὶ μεδέζων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷε γὰρ εἰσαεῖ
 Διονύσια εορτάσειν, καὶ πού καὶ μεिरάκια ὥραϊα δια-
 κοινούμενα, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαυρωτέραν
 ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς
 τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo
 aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vi-
 cinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coe-
 nae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus,
 perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum
 praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum delicia-
 rum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc*
comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: nonnun-
 quam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam in-
 videndam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omni-
 bus illis usurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis.
 Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte
 etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arriden-
 tes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt,
 uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαι-
μονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη
τινὰ αἰτήσας, προϋπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ
ποτε προσεῖπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐ-
τὸν ὑπείπειν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγρο-
κίας δόξαν ὥφλες. Ἐπίφθορος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17
σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν Φίλων γεγένησai,
καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν
ὅτι τήμερον ἦκων, προὔκριθης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείᾳ
ἠντληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν
αὐτοῖς. τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ
τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ
μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις.
καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ρημάτια
δύστηνα λέγοντες, οἰονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἴσθι, παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χα-
ρίσκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς ὑβεί-
σης αὐτῇ φιάλης πίων, τὸ λοιπὸν
ρισάμενος. V.

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae
libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propi-
nat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te ap-
pellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum
sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem prae-
bes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amico-
rum plurium subiisti, & iam prius in ipso accubitu offen-
disti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es vi-
ris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Sta-
tim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc
scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui
modo ingressi domum sunt, habeamur: & , solis hisce Grae-
culis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos
censentur? num fermunculis quibusdam miseris proferen-
dis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero ,

λος δέ, εὐ γὰρ εἶδες ἴσα μὲν ἐπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἀνθρώ-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' οἶαο λευκοῦ ποτε ἄρται
 ἐμφορηεῖς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν
 μόλις τὰ ὀσᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὧ μά-
 ταιοι, Φησί, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτόν, ἐν-
 ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποσημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ
 πλητοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀβλίσως ἐρρίψεται,
 κέρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνσι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολάς τινες αὐτῶν παρσκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκείνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπίων οἴνου
 λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης,
 πενήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλόν, οὐ-
 7 Ποτιιάμιον) Δυσφορῦντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & esuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatus aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
 misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud torum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, infuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θαμάτων ἐπὶ θαύμασι παρόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐτοῦ βούλται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ κιθαρίζει, πᾶν τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἡ πυρκαϊάν τινα προσαγγελῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19 ἑταῖρε, καὶ ἥδιον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμμιγε τοῦ θυμου, καὶ τῶν λευκῶν αἰλῶν ἥδιον, ὀπηνίκα βούλεμαι, καὶ ὅποσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, εἰσὶν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ συμβῆναι ὑμᾶς, ὅποσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo comperatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fumenti: ut enim acidum rictum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tuisve amicis, advocato te atque assidere iussu, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, εἴωρακας ἤδη, καὶ ὡς τῷϕος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτραγώδητα δέ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παιδῶν (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκης τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτατε, κακείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus sit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturus nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλαὶ δὲ, οἷσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοῖνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἀλλὰς τε, καὶ πρέπειν ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθαστὸν ἑαυτῷ πεποιήκει· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθές ἔσσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.

τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὐ φησιν ἐρεῖν, τῶν οἴλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνεται ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθαστὸν) Τιθαστὸς ὁ ἡμισις) Γραι. σαίνει δὲ ὅμως τὴν
ρος· καὶ ἀτίθαστος ὁ ἀνημέρος. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.
9 Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχί-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nostri, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicisque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humedasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καίτερά ὁ ἀπανῶντι, μήτε τῶ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέραν τις, ἐκ παίδων κολακεία συντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὃ οὗτος, οὐκ ἂν εἰποῖς, ὃ γὰρ τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοῦσθαι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρῶτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλεῖστον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδεν δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνῃς τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκούντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτρίας μακαρίσω ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσματος εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde assuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 φυγεῖν ἐτί σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένην. δέχη τοί-
 νυν τὸν χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ
 πρὸς αὐτόν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενομένος. οἱ μὲν
 δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κωκυλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὁρᾷς, οὗ τινος ἔνεκα εὐδαιμόνων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ
 αἰετὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἥλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκά-
 στην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμηκρυνόμενον, καὶ εἰς
 τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα σὺν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον περικα-
 πτοῖται αἰετὶ. Ὁ γὰρ Μανδραβού-
 λος οὗτος εὐρὺν ποτε θησαυρὸν ἐν
 Σαμῶ, χρυσὸν πρὶ βασιλῆα ἀνέθηκε

τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ Διυτίρῳ ἔτι ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μένονται Πλάτων ὁ καμικὸς ἐν
 Διὶ κακομύμφ addunt M. & B.)

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebeas agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 suetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra;
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuat, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

- Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατανοεῖν, ὥς αἱ
 μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Cῦσαι τινες
 ἦσαν ἐπίχρυσοι βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραι-
 τητοί, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με
 οὐχ ὀρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνο-
 σίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ
 καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμα-
 τος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ
 τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,
 23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τίβέμενος. Καὶ πρῶτον
 γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐ-
 πατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος,
 τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλεί-
 ψων, ἴσθι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν ἀπεμ-
 πολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσῃ σοι ἡ Ἐλευθερία ξυ-
 νεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγενῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ
 εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspicies intelli-
 gere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bul-
 las aqueas coloris aurei; graves autem, veros, inevitabi-
 les, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec
 enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec in-
 telligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi ita-
 que, vir optime, & non hoc solum, an labor insit in hoc
 negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omni-
 no servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem il-
 lud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non
 ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec
 omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum
 ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec
 enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo
 negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἑωθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθήσας δέ, καὶ πόρρῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθείρει γὰρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιούσα, καὶ ἀποσκιρτᾷ ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχωρῇ σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὅπότεν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκείνο ὃ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstituto capite praestabis a mane inde usque ad vesperam, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui fero discas, atque aetate iam proventa instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & resiliere facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone venisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 πρῶ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάβαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδото, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἰ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δούλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ Φύσει δούλος ᾔσθῃ, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ Φέρων ἀπημπόληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδесθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασιν, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν

tempore herum *ambiret & quasi* procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praefertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi turba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φωνὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστας, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριβῆεις ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ρέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς αὐχ' ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ περμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα διακαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πύχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῶ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῶ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 Ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιῶ Λατίνους ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in

ἔστι σοι τῶν ἰσχύων ἀφρόνως ἐντραγεῖν· ἢ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Οὐλέταις καὶ Φράτορσι.
 25 Σροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῇν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντας οὐκ ἐτάς· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείληξέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρας καὶ ὄνω; πάνυ γοῦν, εὐχ' ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφῆλ' τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων Σροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῷ Φος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκείνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine inesset huic negotio, quod iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cuius se cupiditate ductum adscivisse te dicebar, parum illi curae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sapientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiæ Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet. Verum,

δε πῶγωνα ἔχεις βαῦν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσ-
ψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι,
καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλό-
σοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίσχαι καὶ τοιοῦτόν τινα
τοῖς προΐουσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δοξεῖ γὰρ ἐκ
τούτου καὶ Φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ
ὅλως, περὶ παιδείαν Φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ
γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πῶγωνα καὶ
τὸν τρίβωνα μεμισθωκέαι. χρὴ οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ
ἐοῶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξ-
αναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θερα-
πείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνίοτε
σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν
ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν
μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται
σχολήν. Σὺ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βιά- 26

16 Εἶδον) Ἡρίμα, ἢ θᾶπτον, ἢ ταχίως. G. (cave posteriori enar-
rationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, &
Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Gram-
maticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum,
pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc gene-
re aliquem praecedentibus ipsum & deducantibus: videbi-
tur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cu-
pidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina
inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis
sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur
te semper cum illo conspici, & nec unquam desidera-
ri, sed mane surgentem praebere te videndum in officio,
nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi in-
iecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis,
se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod
in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἀνάντα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. καὶ κείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μὴδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὁρῶς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἀστὸν τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἄωρ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἦκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἐβ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραθερομένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλαχῆς κύλλον, ἢ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροβείῃ ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὲν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἀπεστίν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, οὐ

9 Νεαλίστερος) Κυρίως ὁ νεωστὶ ἰαλακῶς ἐχθρὸς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλισθεῖς. V.

partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, (talis enim est urbs, ut noſti) poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo, ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit, quod agas, de prompto libello legis. Cum vero cibi poruſque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praefentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemptiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua deſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abeſt: ſed

γὰρ ἀναγκαῖον ἐστὶ καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένους καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτο γέ· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δέ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινος αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθούσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλαΐου, χοή ἐκ παντός ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Πρεμβέως μερίδα φέρεσθαι, ὅστ᾽ αὖ κεκαλυμμένα τῇ πιμέλῃ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὅποσῃν αἱ ἐλαΐαι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκείνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ

neque ovum folus habes. Neque enim opus est, & te eadem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *appropinitur*; verum diviti pinguis & faginata, tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta contumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviforem, opus est, aut Promethei partem feras, ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accumulanti adstat patina, donec sarietate victus renuntiet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρὸν τινα καὶ
 παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πί-
 νειν, ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτι-
 μος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦν
 27 ἔοικεν. Ἀνὶξ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀήροα, καὶ σχεδὸν τὰ
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδος τις,
 ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεω-
 τικὸς ἀνδρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα δια-
 κινουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζου-
 σι, πόθεν σὺ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυ-
 χῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στέ-
 νεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιάῃ τὴν
 τύχην, εὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψέκασσαν. ἡ-
 δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

solus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argen-
 to semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contem-
 tus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad satietate-
 tem bibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se
 exauduisse dissimulat. Molestia fane te afficiunt multa & cre-
 bra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos
 & cantilenas contextens homuncio Alexandrinus. Unde enim
 amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu
 perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules? Itaque
 in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens
 suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & for-
 tunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adspere-
 rit. Libenter autem videaris & ipse poeta velle fieri ama-
 toriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἷ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἐστίν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχᾶς,
 καὶ ἀβρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὐ-
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξίουμένους· καὶ ἐν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιτο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη
 μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπαιμύζοντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπη σοῦ τις ψῆβρος οἰ- 28
 κέτης, ὥς μόνος οὐκ ἐπήνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχουμένον, ἢ καθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος. χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέειν, ὥς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινα

13 Διψῶντα κικραγίαι) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κικραγίαι ἐπιμελούμενον,
 ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus ad-
 iunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere opor-
 teat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum,
 & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in di-
 gnitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres,
 ne plane reiiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, in-
 felix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio
 occultisque lacrimis persers neglectum tui. Si enim deferat
 te susurro fervus, solum te non laudasse puerum dominae
 saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non
 parvum. Oporteret igitur terrestris ranae instar sitientem cla-
 mare, & ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor,
 studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum
 subiicere meditatam quandam laudationem, prolixae adu-

ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμθανιῶντα. τὸ μὲν γὰρ
 λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίε-
 σθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γε-
 λοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τιὸς νεκροῦ ἄγοντος
 ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ
 τὸν στέφανον ἐπιβέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχῶνται
 29) τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ,
 καὶ παῖδες εὐμορσοὶ ὦσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παν-
 τελῶς πύρρῳ Ἀσροδίτῃ καὶ Χαρίτων ἥς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ
 τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκατασρόνητος. ὧτα γὰρ
 καὶ ὀσθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τὰ ληβῇ ὀρῶν-
 τες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν
 δοκοῖεν. θεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δεῖπνοις κατα-
 νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνουχὸς σε ἰδὼν
 προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε
 εὐνουχὸς ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἢ μὴ θέμις

4 Ἐάλου τιὸς) Χθισινῶ, -ου
 χρῶ, ματαίου, ἀσφηλοῦς, ἀνισχυ-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀπὸ τοῦ
 καὶ πρὸς τοῦ εἰκτος ἐπισκοποῦ-
 τις. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te fodalem, & sitien-
 tem, ungi & coronari, sane ridiculum. Similis enim es cip-
 po nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam
 etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi impo-
 nunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae para-
 ta sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut
 mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gra-
 tiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile con-
 temnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera so-
 lum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere
 unquam putes, adiiçant. Oportet igitur, ut in Persarum
 conviviiis, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te
 forte Eunuchorum observere adspicere pellicum unam, cum
 alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicient

ἔρωντα, διαπείρας τῷ οἷστῳ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνώ-
 θεν. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδραβες. 30
 ὑπὸ δ' ᾧδῃν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ᾧ δέιλαιος ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄβλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβάς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευβέρους, εἰς οἷον
 βάραβρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνας ἔνεκα, ᾧ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλευβέρον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δέβεις, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ιδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῇ-

tis, quae fas non est, buccam fagitta inter bibendum trahi-
 ciat. Deinde egressus convivio paulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem *sola* metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, &, quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratiosus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνήμῃ δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέ-
 πόμενος, καὶ μάλισθ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
 λω. σκυδρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
 ἀρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνυῦ Κυ-
 λάττω ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἐδόξα, καὶ μονονουχὶ Σευκτέος.
 ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδιστον,
 κατεφρόνησεν εὐδύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
 μοίόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμωδίαν ὑποκρίναιτο,
 τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
 λον ὁ μάταιος ἑμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
 31 τον ἄλλω βεβιωκώς; Ἐτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
 ὁ κῶδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχουσθαι, καὶ περι-
 νοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
 βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
 τὸν ἄβλον. εἴτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
 περιηγμένον. καὶ σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
 βίον ἀντίστροφά, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρώς, καὶ

dem excitare risum possum: intelligo autem, conspectum
 etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
 suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
 in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
 si enim gravitatem fervo, insuavis illi videor, & tantum
 non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
 tum, contemnit statim & despuat; & similis mihi res vide-
 tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
 In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
 vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
 cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
 vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
 summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
 certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
 eta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φόβην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἀλγῆμα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κεῖσθαι θέεν, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἐδόξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ που καὶ ἀποδη- 32
 μῆσαι θέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγεῖρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγᾶνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὔτε ὁ
 Στωϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πᾶν γελῶν, καὶ,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὥς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συνῆν μὲν γὰρ πλουσία τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικί

vigiliae, & sudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & faepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae virae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vesturae copia, cum
 coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum fane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδύσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρμημένων διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκεῖνη ὡς τὸ εἶκος ἦγε, καὶ τούνομα δὲ τοῦ κιναιδίου ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοῖνυν πρῶτον ἡλίκον, σκυδρῶπῳ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερὰ καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεῖξῃναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτὸν συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνσχεσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rasa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi rerulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nostri vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quasi nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulvis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπέιχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
ταχῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, 34
Θησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὲς, μη-
δὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον σου δεήσομαι περι-
μείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
ξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπι-
μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύναν ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
νην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
λοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία
τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὥς ἐπίτεξ' ἐστίν· οἱ δὲ κατὰ-
ρατοι οὔτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁ-
δοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰήδῃς εὐποιήσῃν με, τὸ περι-
σπούδαστόν μοι, καὶ ἡδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχί

& minuriente; qui nisi ipse retinuisset, forte & iam in ipso
plaustro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud
huiusmodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit,
hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam qui-
dem, petenti nihil contradicens, nec expecta, ut diutius
te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se factu-
rum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te vi-
deam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: ca-
nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cu-
stodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; ute-
rum enim gerit misera, & prope abest a partu: execrabi-
les autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius,
tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne
putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de
qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pol-
licetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοισιν ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτειν μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χιζοῦ αὐτῷ ζωμῷ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κῖναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτὲ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῶν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέσθαι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῆβεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδευτῶς, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνείτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τούτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτός, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλούσιος ἦ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρὴ, ἐπαινούντα καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαινῶν καινότερους ἐπινόουντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐβέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτούς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πῆχχεως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν ἔαν μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθύς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Θεονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῶ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Κορητὰ ἴσως τὰ 36 τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poeticam affectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invidias ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones, & legem esse in posterum ira dicendi. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ Σορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγεται, ὥς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ Σιλόσοφοι, καὶ ποιῶσιν ἄσματα ἐν πλὴν τῆς Σαπσοῦς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικῶς, καὶ Σιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγευσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Σιλοσόφου τι διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχῶ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῶ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

37 Ἐπειδὴν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-

17 Ἐφεστρίδιον) Μαινοῦναι τινά. ἀπαιτεῖν δὲ κεκρύφαλον τοῦτον. V.

ro, nam hac quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτάνιον ὑπόσαβρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθύς ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου,
 προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ῶν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ
 βρενθύομενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κλακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἰκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 ζέν, ἥδη προωφείλετο ἱματισκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθύομενοι) Ἀλαζονεύοντες δι' ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὀρ-
 ῖν λυπούμενοι καὶ δυσχिरαίνοντες. τὸν τι ἐρῶντος, ὁ ἱνιοὶ χίσσιφον κα-
 βρηθον δὲ μῦρον τῶν παχίων, αὐ-
 λοῦσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 vero tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestiario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τωτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Παλὺς δὲ ὁ Φρόνος, καὶ πῶς καὶ διαβολή τις ἡρέμας ὑπέξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὅρα γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδῆκοτα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ Φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέΦειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεῖς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεῖς, ἐξελέλυθας ἔρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

1 Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα) Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis Aiacē (v. 675.) G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te insurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinifque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinum abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praiceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γήρη παραλαβῶν, καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμός ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔδους· καὶ ἀπομανθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καί σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἔξωρον ἢ ἡ γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακία σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιοπίστος· σὺ δ'
 Ἕλλην, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δεῖν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακίας

2 Θυλάκου) Θύλακος ἢ ἀποθήκη. Θύλακοι καὶ σφῆνις καὶ ὑπεράλμα-
 τα, γυμνασίῳ εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 milem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsionem orta, & maius quid suspicata,
 ut mocchus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videa-
 ris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt,

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδευθῆναι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθεζόμενοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, εὖς ἀρίστους ὦντο, τειοῦτους ὀρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλιστα εἰκότως, καὶ ἐξ ἀπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χουσοῖ μὲν οἱ ὁμοῖοι, πορφυρὰ δ' ἔκτοσθεν ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amafis, & malorum in hostium capita averfiones: idque cum facerent, fe eruditros dicebant, & pallia induti erant, & barbas fubmittebant minime contemnendas. Non abfurde ergo fimilia de omnibus fufpicantur, cum tales effe videant, quos putabant praeftantiffimos, obferventque eorum in coenis & reliqua confuetudine adulationem, & quam fervilem lucri caufa perfonam fufcipiant. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde confentaneum eft, odio habent, & undique quaerunt funditus, fi queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiatiuros effe multa illa in natura ipforum *ac moribus* fecreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipfos infpexerint. Hoc igitur eft, quod illos angit. Omnes enim accurate fimiles funt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyeftes eft liberos fuos

ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνθον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσης, δράμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανδῆς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὁμοθαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἔρεϊ. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42 τινὰ τοῦ τοιοῦτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνωρος ἀν' ἐδεήθη ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημειῶ τὴν Κέβτος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quandam aut Parrhasium, aut Aetionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυστα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός· ἔνδον δέ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπένω, ἀφορῶν εἰς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἑσάγεται, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσοδῷ. τοῖν τεῦθεν δέ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότησαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γῆρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ἰβρις ἐπιλα-

stamia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obstupe scat oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν ἡ δ' Ἐλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καὶ οὐς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοὺς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄβλιον ἐπαπλύνουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐνόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχυρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὅμηρος, δὲ πόποι, εἶν δ' αὖτε θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἢ ἡμῶν γὰρ φασὶ κακ' ἵμμεται· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσθ

ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μέρτι ἄλγι' ἔχουσιν. Odyss. A, 32. Vide Stobacum. Meminit & Gellius horum versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda regens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

1 ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαιμότειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ ταῖνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἴτ᾽ τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιοῦτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, Φησὶ, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν Τέρρων ἐς δουλείαν οὕτω περιΦανῇ καὶ περιβλεπτον ἐνῆκε;

12 Ὀστράκου Φησὶ μεταπεσόντος) φασίστως μεταβαλλομένην ἀπὸ τῶν Πλατωνικῇ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπρὸ- πρώτων αὐτοῖς προσβουλευμένων. V.

D E F E N S I O EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interiecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
πεισαν αὐτὸν ἀΦεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
τροφον ἑλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἦδη τῷ Αἰακῷ γενό-
μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθ-
άπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεβέντα, οἷά ἐστι
τῶν τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
δια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
στραφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωδεῖν πρὸς τὸ χειρόν,
τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μά Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
ἐπ' Ἰλίου γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
γων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν 2
πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἶκος, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλὴν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
ρον, ἀλλὰ Φιλικήν, καὶ οἶώ σοι χρηστῷ καὶ Φιλοσόφῳ
· 10 Παλινδεῖν) Ἐναντίας ὀδεύειν. G.

hunc Midæ & Croesi & Paetoli integri in sententiam aliam
traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutri-
tus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tan-
tum non alterum pedem in cymba Charontis habet, prae-
beret se trahendum agendumque tanquam aureo circa cer-
vices collari devinctum, quales sunt delicatorem divitum
simiolæ & parvi sciuri? Multum ergo hæc vita & illa scri-
ptio discrepant, & hoc sane fuerit illud, quod aiunt, *con-
tra flumen retro ire, & inversa omnia, & in peius recantare*,
non de Helena per Iovem, aut his, quæ ad Ilium gesta sunt,
sed cum opere & factis retractantur, quæ bene antea dicta
videbantur. Hæc quidem ad te ipsum, ut consentaneum,
& te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam
consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed ami-
cum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν ὑποδύς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα.
 ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνήν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 δέοι, ἐπὶ σωτηρία, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβίνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότῃς, ὡς
 εἰκὸς, εὐδοκίμηταί σοι τοῦτ' ἰσχυρὸν τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθέν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγούντο,
 καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευὴ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγ-
 το· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλι-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι,
 ὁμολογίαι. Ταπεινῶς δὲ νόμους
 καλοῦσιν οἷον ἡρώματα. Παρὰ
 Λακιδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος.
 οἱ δὲ ῥήτραι, ὁμολογίαι· οἱ δὲ συγ-
 γράμματα καὶ ἐπιτοφύλακας τοὺς
 συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: sin minus, at tu, quae
 defunt, adiciēs. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim sane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἱαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον
ὄρα ὅπως μηδεὶς ἐτι ἀκούσῃταί σου ἀναγινώσκοντος αὐ-
τό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκόων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλῳ αὐτὸ ποιῶσιν,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praeferim,
ne per ignorantiam ipsi in fervitute se coniciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi:

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem, sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere: praeferim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκέντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
 κота γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
 ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
 τρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὅμοιά σε
 τῷ Σαλαίῳ ποιεῖν ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
 μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἐάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
 γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιβον ἐκείνον
 Φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκείνος, ἔρωτι
 μὲν ἀλούς ὥς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
 εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν
 ἥδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ
 δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
 τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
 κατηγοροῦντος εἰ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιβον ἐκείνον) Κροτο-
 νιατῶν τοιοῦτός τις. V.

12 Τὸ οὐ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἀτο-
 πον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
 εἰπεί. V.

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo sub-
 miserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
 rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum alie-
 nis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
 laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
 tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
 to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
 amissim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
 Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmo-
 dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
 que animose infilierit, misericordia licet illius iam tange-
 rentur Crotoniatæ, & fugæ atque exilii, si voluisset,
 copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdius fa-
 ctum est, qui servilem huius vitæ humilitatem accurata
 oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθείρων αὐτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων
καὶ ποιῶν ἐν γῆρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν
οὐδὸν, οὕτως ἀγενῆ λατρεῖαν ἐπανηρημένου, καὶ μονο-
ουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσω γοῦν Φασιν ἐπιση-
μότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δό-
ξεας εἶναι, ἀντιφαινούντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί-
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν
θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων ἐπὶ σέ. ἄλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκρι-
ταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων
ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω
δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα,
γίγνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ
συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς

cuius domum incidens & concludens se, sexcenta incom-
moda & pati & facere sustineat; extrema vero fenestrate,
& superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris,
& tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam offen-
tes. Quanto igitur, inquit, insignior esse videris, tanto
magis idem videre ridiculus, reclamante, quam nunc agis,
vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tra-
goediam, quae

Odē, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?
Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te ar-
gumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui
in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut
ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus
personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt
interdum exhibitanturque, interdum vero etiam, si ita vi-

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπον-
θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γε-
νέσθαι. ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
τοντα, καὶ τοῖς αἰδοῦσι καὶ αὐλοῦσι συγκεῖμενον Ἰμέ-
ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω
κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρώγειν,
ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

- 6 Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυ-
τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείσης, ἡλέγχθης πίθηκος ἂν,
καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
θων ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς,

7 Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα- μελος ἀκολουθῶς τῇ ἀρμονίᾳ, μέλος
λες. V. εὐφρόσυνον. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμός, τάξις εὖ-

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
Alii idem tibi usu venisse dicent, quod simiae, quam Cleo-
patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
admirationi, quae & habitum suum servaret, & decorum
custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus
accommodaret: conspectis vero ficubus, opinor, aut amyg-
dala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
rius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
hac ostensa ficu simius esse, & a primoribus labris philo-
sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-
mere verbis*; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδίηεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτιςας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐξε-
στῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελαῖν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ
ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόβοιτό 7
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραβῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὁράντων γενέσθαι
τὸν γέλῳτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνει ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ἐπισθαι ἵεναι. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελαῖν) Ὁ τοῦς,
ἀπὸ τοῦ μεγαλυνοῦ καὶ γαν-
ριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθο-
φορούντων κατεκομψέου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πτύει, ἐπὶ τῶν πάντων μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ Φρονηματίας
καὶ ἐπηρειστοὺς, καὶ τοῦτο αὐτὸ με-
γαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φα-
σι πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, οὐς καὶ ἡ
χυδαία λαλία μακροπύστους κα-
λεῖ διασύρουσα. V.

pter quae laudem affectas, ea *Lubra rigasse quidem, ficcum li-
quisse palatum*. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumferis contra hominum necessitates,
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem eiuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in
tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc decla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπόλῃ ὅμοιας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώ-
 8 μένος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνεται. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἶποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑπόθεσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχόμενη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. ἄρά μοι κράτιστον ἐβелоκακήσαντα, καὶ τὰ νῦν ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἰκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

γ' Ἀμφιλαφεῖ) Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθύνει, πολλαχῶς κεχρημένη. V. in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praeberere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiore natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus.

ἢ τοῦτο μὲν κομιδὴ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φιλότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἔπη ραψωδοῦντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινὰ Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν·

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπέησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιοπίστον, 9 ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ- οὔσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ με- χαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρί- σκωμαι ἤλω, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον, ὅσω κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἤλω τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, fe- ras, talem defensionem si praetendam, & Homerum advo- catum adsciscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevi, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non vakte probabili, il- lud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cu- piditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed pru- dentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admi- ratione voluisse in communionem venire illius actuum: me- tuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper cri- men subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum eicere, maiori minorem, in quantum adulatio malorum.

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χεῖριστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μῆτε ταῦτα, μῆτε ἐκεῖνα
 λέγειν δεκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίει
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκεῖνῃ ἀγκυρα ἐτι ἄβροχος,
 ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπειθούσαν,
 ὡς ἐκφυγοὶ τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἱαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μαθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 εἶδεν οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόντον σῶας

3 'Οδύρεσθαι) 'Οδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλότῳ πόντῳ ταῦτα κατα-
 σκευαστικά· ἀλλ', ὡς βαυχολογεῖ, εἰς
 ταύτην κἀκείνῳ οἷον κατεύραμιν ἀπλο-
 τῶς καταφεύγουσιν ἀπολογία, λῆ-
 ρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμφίμοι-
 ρον ἀποφατοῦσι καὶ κῶωμα, φασί,
 μιμούμενοι ἀεὶ. Τὰχα γὰρ Σα-

κράτην ἐβίβαν μιμῆσθαι οἷς οὗτος
 Πρόδικον τὸν Κεῖρον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπιδύχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπιδύραμιν γλασσαλίας.
 Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμή-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος ὁ ἐάν...
 Πόντον ἐπιπλώσας ἰτάρους ἱρίρας
 ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam fani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe-
 stivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambos illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed maior urget consiliis inopia.

Illam enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ρίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσασθαι τὴν πέναν; Ταῦτα μὲν I I
εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι
ἔχοι, οὐ πᾶν εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι
θάρρει, ὦ ἐταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου. μὴ
γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν
Κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένη-
τες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα
κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεί-
νο ἐνόησον, ὡς πᾶμπλου τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν
τινὸς πλουσίου ὑπόμυσθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ
ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσία πράτ-
τοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

1 Ἠλίβατον) Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλ-
λει. Στρεψιχόρος δὲ τάρταρον ἡλίβα-
τον τὸν βαθὺν λίγει. Ἔτιοι δὲ ἡλί-
βατον ἀποδιδᾶσιν, ἡλίφ φαινά-
μινον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς
χειμῶνας στήνᾳ καὶ ὀχυράματα. οἱ
δὲ φασὶ Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα
Μίνωι τῷ βασιλεὶ κρατοῦντι, ἐφυ-

γοι εἰς πῆλιν τινα, ὅθιν ἔκειντο ἀπο-
μάσθη κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινα οὕτω
λιγομίνα, οὗ ἐκρυπτοῦτο οἱ νησιῶ-
ται τὸν Μίνωα φυύγοντες, περὶ τὴν
Κρητὴν αὐτὰ ἐστὶ. Τὸ οὖν κρησφύ-
γετον χρησιμὸν τοῖς φυύγουσιν τοῦ
κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας
στήνᾳ καὶ ὀχυράματα. V.

tis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pau-
periem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re de-
fendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum
per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse iu-
beo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam
fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* ferere conen-
tur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae
inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed
illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre,
utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus ali-
quis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque, quaecunque mi-
hi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans,
& pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτω παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὲ, καὶ ἰδίᾳ καταβείς ἑκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσούτον εἰκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ρόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πῖθηκος. μισθος μὲν γὰρ δὴ καὶ κεῖ, καὶ νῦν αὖθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τᾶττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας κατέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπι-

5 ὧς Ἀντιμήνη) Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ
τὸ φύλλον εὐδαιμονιστὸν εἶναι παντὶ
ἀνθρώπῳ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀπὸ
τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρῇ τὰς
τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurrere, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Musico-
rum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est,
intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem
sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum,
aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim
merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur
imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem
servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui
ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbi-
bus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum
fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudi-
nem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi
primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, ne-
que ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὁρθῶς
ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσσστιν.
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνὸς οἴμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
οὐ τοὺς μισθοαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφά-
σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τοῦτ' δέ, ὦ ἑταῖρε,
τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
τὰ μὲν οἴκοι, ἰσοτιμία ἡμῖν δημοσίᾳ δέ, τῆς μεγίστης
ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἐγὼ γ'
οὖν, εἰ σκέψαιο, δοῦμαι ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι,
καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξᾶπάντων ὑ-

6 Μισθοαρνοῦντας) Μισθοαρνοῦ-
τας εἶναι τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀντι-
καταλλεττομένους· καὶ μισθορία
λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρ-
γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
μεν) Ἀπὸ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἔκιν,
ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλε-
ται. V.

15 Ἀπαξᾶπάντων) Ἀπαξᾶπάν-

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quo-
que operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia
impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu ser-
viunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco fu-
mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
eiusque partem una administramus. Equidem, si conside-
rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
rii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πομνήματα γράφεισθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ρυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχαντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδέναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένης. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-

13 πῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικὰς. Ἐβέλω γοῦν

ται ὑφ' ἐν. αἰτί γὰρ τοῦ πατά-
παιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη
ἀπαξάπαντα κατὰ μὴνυτομένη. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως.) Εἰ τις
ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγόρει
καὶ ἀλαζονείας. καλέει μὲν γὰρ ἰ-
χί σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνύια-
φέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν
προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἵπαινον ἡμῶν
τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἵπανορ-
δοῦσθαι προθυμῆντι. τὸ γὰρ τοι
περὶ βασιλείας προσθίεται μισθοφο-
ρεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερ-
φυῖν, οὐκ ἴσταιν ἥτις ἄλλα ταύτης
ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονε-
ξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις
μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλὰ μάλ-
λον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μι-
κρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί
ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ
βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μοιᾶδος εἰς
πλήθος, τοσούτου καὶ τὸ φιλοσοφεῖν
αἰρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, αἰ τε
ὑπὲρ μικρὰς αἰ τε ὑπὲρ μεγάλης φι-
λοσοφίας ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα
πλατυτέρον συντελοῖται. ἴσας γὰρ τὸ
μικρὸν συγγνωστέον, Θεόγνιδος συν-
έπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὐ-
χόμεαι πλεῖστον οὐδὲ ἱεραμαί, ἀλλὰ
μοι εἶναι μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G.
& M. Sed in M. pars prior huius
Scholii vitio temporis evanida
facta est. In G. autem pro ultimis
post εὐχομαι verbis, haec legun-
tur: οὕτως. ἐναίτη οἱ καὶ ἡμᾶς εἰ
τοῦτο πράττεισι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ὁ
τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῆς εἰπὼν κατ'
οὐδὲν διακείμενος Ἀνακτινὸς ἐξυῖος.
καὶ τί γὰρ ἄλλοι. Quae quid sibi
velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμοσε χωρή-
σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπο-
λογήσασθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδένᾳ μηδὲν ἁμισθὶ
ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπης, ὅπου
μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἁμισθὸς ἐστίν. οὐ Φόρους λέγω,
οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι Φοι-
τῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεὺς μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν
Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες
αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιοῦντες. ὡς δὴ μικρὰ μεγά-
λοις εἰκάζειν, ἣν ἐβέλης, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
βαίνειν, ὅψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ἰμοίως ἅπαν-
τες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένᾳ μηδὲν 14

3 Φόρους) Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Impe-
rator mercedis expers sit. Non vestigialia dico, neque tri-
buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
beneficiorum causa adoratur; statuæ porro, & aedes, ac
templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
blica re & in melius augenda. Nempe ut parva assimulemus
magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
mercenarios aequè esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χροῶτο, ἢ Φίλοις συμποναῖν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέτῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτοῦ διδοῦς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνησθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἴγε ἐπιτιμῶς, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σία μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιῶν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναρμυζουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίαῖς ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντες κατηγερῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντίς
Ἴπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ψήφοι τοῖς τυχῶσι ἀνέχειντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡγεμοῖσι
ἡ μίθαινα καὶ ἡ τετραπμήνη. V.

11 Οὐ φροντίς Ἴππ...) Προσι-
μία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων
τινὸς καὶ ἀπεριμεριμῶς διαχειμέ-
των. V. (In V. erat ἀπεριμερι.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, fatis mihi illud fuerit, *Non curat Hippocleides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

1 **Χ**ΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπὴ-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταισματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσεῖποιμι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφῆναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσῶς ἐπι-
λαβόμενος, ὑγιάειν σε ἡξίου, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθὺς ἰδίῳ τε, καὶ ἡρυσβρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἶκος, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθρσινῆς κραιπάλης ἀνά-
μυστον ἔτι ὦντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπίρειαν) Βλαβην. V.

προσρήσεις αἱ μὲν ἰσθθαί, χαῖρι,

8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσῶς ἐπιλαβό-
μιτος) Αἱ γὰρ τοι τῶν παλαιῶν

αἱ δὲ ἰσπρίναι, ὑγιάειν. V.

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo *natus* cum sis, Dei alicuius invi-
diam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem.
Quae quidem utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum oport-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te ius-
serim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubesceram, aestuabam
consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterni crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἑμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιάμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μὴδ' ἀζόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδέν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2 Φῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢ μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὲν ἐωδινὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντεύξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam moliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque sane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque quae ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαίτῳ μὲν εἴσης οὐκ ἐπίδευεῖς,
'Οδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρ-
ρήτόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἰόιος δ' ἐ καὶρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητα τῇ προσήσει, οὐδ' ὡς
νῦν μόνος ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον ΦιλοΦροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρῆσεσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γὰρ μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι

6 Παρ' ἀλλήλων) Αἰτὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ αὐτὸ τῆς ἀπό. V.

*Gaude potens telluris o Tirynthiae ;
verum post coenam quoque ad comestationem & liberiores in
vino sermones iam conversi,*

*Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: &, qui iam discederent, ut,*

*Gaudete, hinc vobis iam nunc Deus, haud homo, versor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspicatis temporibus & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,*

*Gaudete, iam nox atra me complectitur.
Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed ini-
micitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero.
Qui enim longum gaudere alterum iubet, ille non curaturum*

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
μῆσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ πεφροντικό-
τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
προῦθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνων
ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
μάτων. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιοπίστος 4
νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάν-
υποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα- ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν,
κωνικός. V. ὃ ἀνὴρ ἐστὶν, Ἀρχαίῳ ἢ οὐκ
14 ὧς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης προσαγορεύει καὶ σαπρον. V.

se in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
lippides cursor dicitur *usurpasse*, cum a Marathone victoriam
nuntiarer, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
immortuus esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
admirabilis *noster* Plato, vir fide dignus, legislator raliū, il-
lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιάται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε θεοπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λους ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιά-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιει-
 λησὸς τὰνθρώπου ἀγαθὰ. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 constet, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinoles utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera deser-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμ-

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nysium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties ferium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομά-
ζετο. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ
εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.
εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν,
ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀνέμῳ ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας
ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὣν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6
τοὺς παλαιούς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάν-
τα χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ πάντων αἰρού-
μενος, ἐν ταῖς σπουδαιότεραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὖ-
ται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα
ὑγιαίνειν εὐδὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ
ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ
ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐδὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βίβλον ἢ πρὸς ἀλλήλους Πυθαγο-
ρίαν ἀναγνωστικὴν καὶ τοῦτο ἐν
ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὅ ἐστι

2 Οὔτε δὲ τῇ εὖ πράττειν οὐτο
τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαί-
νειν) Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορίαις
ἀναγνωστικὴν &c. G. (& addunt,
quaere in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quaere in aureis
carminibus & commentariis. G.

descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae
homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino
putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* &
gaudere.] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse
etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum
illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos nume-
rum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in
quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum
& Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & vo-
luptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis
epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad
carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam
in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo
statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαΦῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ
δ' Ἀλέξιος,

ὦ Δέσποθ', ὑγίανε, ὥς χρόνιος ἐλήλυθας.
ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,

Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλαιν μηδενί.

ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, σὺ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός Φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σχολιὸν τοῦτο
Σιμωνίδης ἐποίησιν. ἔχει οὕτως αὐ-
τοτελής, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον διη-
τῶ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φυλὴν καλὴν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως,
Καὶ τρίτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιὸν, ἢ παροίνιος αὐτῶν, ὥς καὶ
Δικαίαρχος ἐν τῇ περὶ μουσικῆς
εὐνο γέννῃ ἢ αὐτῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμενον καθ' ἓνα ἑξῆς· τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνειτωτάτων, ὥς ἔτυχι τῇ
τάξει. ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστοξένος καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρ-
σίνας ἔχοντες ἡδὸν γάμους καὶ ἑρω-
τικὰ σύντονα. ἢ δὲ περίεδος σχολιὰ
ἐγένετο διὰ τὴν δίαιταν τῶν κλιτῶν. V.

Vale, multumque gaude,

fapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere fit primum, bene sed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
facit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

πατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
 πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
 αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, 7
 καὶ φιλοσόφων καταδειξαί σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ
 ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειρο-
 καλίαν τινὰ μεираκιώδῃ ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
 καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ᾧ ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα
 δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεῖα
 τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
 Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσοῦ μάχην ἀγωνιεύσθαι ἐμελλεν,
 ὡς Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
 στολῇ λέγει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
 φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
 ἐγὼ, εἴτε καὶ Θεοῦ τιнос τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
 τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε, βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παραστά-

9 Ἄλλω ἢ ᾧ ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰδοὺ κατὰ σπυδρίων. V.
 Πικρομία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα 12 Ἐν Ἰσσοῦ) Πόλις. V.

cam, *Valetudo Divum senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat*. Si itaque antiquissima est *valetudo*, eiusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poetis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, superfedebam equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexander proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*

- τεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδῶς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληδὸνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρα-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ σύνθημα-
 10 τι τὴν Θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπο-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad insolitam salutationem re-
liquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo,
Alexander, Accipio, inquit, omen: salvos enim nos e proelio
redituros, iam mihi pollicetur. Antiochus autem Soter, consi-
sturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus
est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum da-
re ante pugnam militibus, vale: & ea ipsa tessera admira-
bilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens
ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epi-
stolae Valere illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem po-
testatis verbo, Gaudere subscriberet, ut Dionysodorus re-
fert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est,
Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secun-
das post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas
fortunaes vices subiit. Hic igitur, qui semper Diis supplicare,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκη, ἡ βασι-
 λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἡ εὐκλειαν, ἡ πλούτου ὑπερβολήν,
 ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τούτῳ ἤχθετο, ὑγιαίνειν ὥς
 ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη, ραδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενη-
 σομένων. καὶ ἄριστα, οἶμαι, ἐφρόνει, λογισζόμενος ὅτι οὐ-
 δὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
 μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν 12
 ἀποδεδείκται, τάχα ἂν εἶποι τις· σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλά-
 ξας, εἰ καὶ μὴδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις
 περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδῆσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν καὶ γὰρ
 πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
 ἦν ὑγείας μὴ θεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης
 ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ
 μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῶν,

& mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
 neque regni maiestatem ampliorem, neque gloriam, nec
 divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *va-*
lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
 Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
 se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
 Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
 que *verbo* & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
 mutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
 temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
 biae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
 dem diceres, si quod omnino tempus esset, valerudine non
 indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
 per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
 & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multa

- ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐχόμενῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελεύόμενος,
 καὶ χρησίμῳ τι ὁρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτα
 πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαῖω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφελῶν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν· ἢ γελοῖος ἂν ᾦν ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & vorum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, saluantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiserim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
 forte & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς Θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθεν ἄνευ
 Θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὅμοιος; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινα ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάνυ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τὸναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἀνοίαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspicatius quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
 qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrorsum urgent, alii vero ordinem salu-
 tandi minime servant. Tu vero, bene novi, licet alii stu-
 porem, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

- τεχνον ἐχούσης· ὥς τό γε πάνυ θαρράλεον ἐν τοῖς τοιοῦ-
 τοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ
 ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
 18 βαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ
 πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ
 μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας
 ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄν-
 θρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν
 οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως
 ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων,
 καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσα-
 σθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν
 αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν,
 οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνουν εὐ-
 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'

7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut
 fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia
 non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale pec-
 care; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen
 verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid fa-
 ctum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, ho-
 minemque maximo crimine, per summam illi calumniam
 impaeto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce,
Gratiam tibi habeo, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iu-*
dicasti. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne fer-
 rent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit,
irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare at-
quum est. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spe-
 ctes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene omi-
 nata etiam haec est. Ceterum huc delatus non sine causā

ἐνταῦθ' ἤδη γεγόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δοῶ ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴ γε, ὦ Φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *preiura* esse occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντία) Sic *Fl.* In reliquis *Νεκυομαντία*, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hesychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. *Νεκυομαντία* in 'Ακεστής Διαβήτος Κάθοδος. *l. 7. Τι δ' αὐτῶ*) τί οὖν *Α. l. I. & margo A. l. IV. l. 9. Λεοντῇ*) λεοντῇ *F. A. l. I.* pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. *l. 10. 'Ατίξαι*) ἀτίξαι *F. ἀτίξε l.* verum recte ἀτίξαι *A. l. 1.* quod reliquae secutae. *Pag. 2. l. 3. 'Εμπνουν*) ζῶντα *P. margo A. l. IV.* Est interpretatio genuinae vocis. *l. 6. Τοῦ νέου*) Ita *G. P. L. l. V. 2.* In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in *P.* Bourdelotius dederit το νέου. Pro ἑράσος Stobaeus habet σθένος. *l. 13. 'Αλλ' ἢ*) ἀλλ' ἢ *L. l. marg. A. l. IV. ἄλλως P. Pag. 3. l. 11. Τοῦ*) τὸ *P. marg. A. l. IV.* Modo οὐδ' ἐμία *F.* ut fieri saepe solet in primis edd. *l. 16. Γράψεται*) γράψεται *P. A. l. IV. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον*) μεμνημένον vitiose in *B. 2. & P.* Vide *Lucian. Εὐχ. c. 11. l. 17. 'Ορμήθην*) ὀρμήθην *F. Pag. 5. l. 10. Καθιστήκειν*) καθιστήκειν *l. & μοχῶτι F. l. 13. 'Εγίνωσκον*) ἐγίνωσκον *F. Pag. 6. l. 3. 'Υποδείξαι*) παραδείξει *C. Pag. 7. l. 1. 'Αδιάφορον*) διάφορον *F.* In reliquis edd. bene correctum. *l. 6. 'Εναντίων*) In cunctis edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἡκουον structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. *ead. 'Ατοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων*) ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic sola *F. 'Εναντίων P.* pro ἐναντιωτάτων. *l. 14. 'Ατοπώτερον*) γελοιότερον *P. L. margo A. l. IV. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἔ. π. ἐπ.) αὐτοῖς F.* vitiose. Maior variatio in *P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* cum quibus ferre consentiunt Excerpta *L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας.* Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi solemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere. *Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἀνατ.)* Secuti sumus *V. 2. B. 2. S. & A.* In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *L. 14.* ἦν sola *F. L. 16.* Ἀσαφές) Sic legitur in *R. F. I. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. 1 W.* itidem in ἀσαφές mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag. 10. l. 3.* Ἀπαντώντων) Hunc in modum recte *I. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντώντων. *l. 16.* Παρεκελεύσατο) παρεσκεύασατο *F.* a qua merito omnes reliquae discesserunt. *Pag. 12. l. 8.* Οἶός τε) οἶόν τε sola *F.* Ceterae omnes obnuntur. *l. 10.* Ἐπαινὴν) καιπεινὴν *P.* ἐπεινὴν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν *A. 1.* edd. reliquis inhaesit. *Pag. 13. l. 3.* Μικροῦ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. 1 W. & S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l. 4.* Τεῖ) τι *I. V. 2. l. 12.* Ἔσεδεξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag. 16. l. 5.* Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2.* ἐφύσατο Bourdelotius exprefferat in *P. l. 6.* Πυλώνων) *P. L.* Margo *A. 1 W. l. 1.* προθύρων, quae interpretatio est. *l. 7.* Ἀποκλειόμενοι) ἀποσειόμενοι *P.* margo *A. 1 W. & l.* male. *l. 15.* Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στωᾶς mutavi ex emendatione *I. Fr. Gronovii* certissima. *Pag. 17. l. 15.* Τεῖ) *L.* margo *A. 1 W. l.* in ceteris τε. *Pag. 18. l. 2.* Ἀναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι *P. l.* quod minime sperno. *l. 4.* Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag. 19. l. 3.* Ἀμέλει) ὥστε *P. L. l.* margo *A. 1 W.* Est interpretamentum. *l. 4.* Ὁμοίων) ὁμοίως *F. l. 15.* Πομπεύουσι) πομπευταῖς *P. L. l.* margo *A. 1 W. l. 16.* Διεσκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. 1 W. Pag. 20. l. 4.* Δεῖν γενέσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. 1 W. l. 11.* Μετενέδυσσε) Iure sic repositum in *B. 1. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδησε. *Pag. 21. l. 3.* Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. 1 W.* σε inferui: *R.* subiectum habebat post ἐωρακέναι. *Pag. 22. l. 7.* Γάρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in *Codd.* inter se crebro permutantur. *l. 9.* Ταπεινῶς) ταπεινὸς *P. L.* margo *A. 1 W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag. 24. l. 6.* Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A. 1 W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I. & V. 2.* Aristophan. Pl. v. 699, — ἡ γαστήρ γάρ ἐπεφύσσητό μου. *l. 10.* Ἀναμετρούμενων) ἀναμετρούντων *A. P.* *Pag. 25. l. 7.* Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. 1.* quam reliquae sequuntur. *Pag. 26. l. 2.* Καταδύεσθαι) Ex *A. l. V. 2.* quibus assentitur margo *A. 1 W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύεσθαι, sequuntur. *l. 7.* Ἀλιβαρτίδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. 1 W.* Cunctae edd. Ἀλιβαρτιάδος. *Pag. 27. l. 1.* Σου) σοι *P.* margo *A. 1 W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδείκνυς) ἐδείκνυε V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) *F.* ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκῇ vitiose *S.* & *A.* Pag. 30. l. 4. Τῷ) *Sola F.* τῶν male. l. 7. Τεταγῶς) Benedict. in *S.* ex Homero refinxit τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λά-
λον) Egrege Brodaeo duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον,
quod in cunctis edd. exstabat. l. 4. Ἑρμίδιον) Ἑρμῆδιον priores
edd. Ἑρμᾶδιον habet margo *A. i W.* l. 8. Διολισθαίνοντες) *F.*
διολισθίζοντες. In *P.* & *I.* καὶ διολισθαίνουσι. l. 14. Πάθη) πά-
θοι *L. B.* 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ *Ald.*
Ita notatur in ora *A. i W.* Pag. 33. l. 8. Πνύματι) πνέοντι *C.*
l. 13. Τί) τὸ *P.* *I.* Pro ποιητέον habet margo *A. i W.* πονητέον
neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νῶ) *F.* νῦν quod cur mutaretur,
nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliunt. Ea-
dem ed. τῷ θεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. priscae
ἐξεργασόμεθα. Quod reposui, praeter *B. 2. S. A.* offert etiam
margo *A. i W.* l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. *Fl.* Pag. 37. l. 3.
Καὶ) Hac particula non plane necessaria caret *F.* Pag. 38.
l. 10. Οὐδὲν) ὅτι adscriptum est ad oram *A. i W.* Hic credo vo-
luisse praeponi, ὅτι οὐδὲν ut in Platone solet sequi post ὅτι τί.
Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine *A. i W.*
l. 11. Ὁρᾶν) ὅρα *P. L.* Idem in margine *A. i W.* scriptum; sed
per errorem, ut auguror, refertur ad ὄρας, quod paulo infe-
rius exstat. l. 15. Γινώσκης) *F.* γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προ-
δίδασκε) προσδίδασκε *P.* l. 4. Ἀμελετητον) Sic *P. L.* nec
non margo *A. i W.* In prioribus edd. fuit ἀμελῆ. l. 7. Πρόσκο-
πος) *F.* πρόκοπος. Pag. 42. l. 5. Μὴδὲ) *F. A.* 1. plures (que μὴ
δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & edd. distincte scribi.
l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα *B. 2.* mendum manifestum, quemad-
modum ὡπως solius *A.* Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae
edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus. Pag. 44. l. 15.
Οἶδα) οἶσθα *F.* quod quidem in sequentibus edd. sine certa
membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16.
Τοῦτο μένον) *F.* ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπο-
ρίαι) *F.* ἐμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκῇ *I.* & margo *A. i*
W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεσθαι.
Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In *F.* hunc in modum excusum est: ἀ-
μείνω. Κ. τὸν σιδήρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ οὖν &c. Cogitet aliquis
scribi posse, Κρ. τὸν σιδήρον ὁμολογῶν οὐκ οὖν &c. ac si Croe-
Lucian. Vol. III. V.

fus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset:
 sed multo probabilius in librum culpam depravatae lectionis
 conferemus. *Pag. 49. l. 7.* ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis
 edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L. & margo A. i IV. Pag. 51.*
l. 2. Ἀμφιρύτη) Ita *F. & P.* Pleraque ἀμφιρρύτη. *l. 10.* Γενι-
 κῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G. & P.* γενι-
 κή quasi voluissent ὃ Κλαθοῖ γενική sed alterum potius duco.
Pag. 52. l. 11. Δείματα) *F. & P.* perperam δείγματα eadem
 τ' ἀφανούς in ceteris fere τὰ φανούς. Verum in sola *F.* est ἀνοια.
Pag. 53. l. 5. Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l. 6.* Κατόψει) Hoc ver-
 bum exfulata *F.* *l. 11.* Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.*
Pag. 54. l. 10. Αἱ ἀγαν σπουδαί) τὰ ἀγαν σπουδαῖα *P. I.* idem-
 que praefert *margo A. i IV. Pag. 55. l. 9.* Ἀποσπασθήσε-
 σθαι) *F.* ἀποσπαθίσσθαι. *l. 13.* Μνδῆ) δὲ οὐδὲ *P. & in ora*
A. i IV. Pag. 56. l. 1. Ἐπτίτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum
 invenio ad marginem *A. i IV.* Ἐπτίτης & ἐπαίτης utraque
 sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent,
 est reprehendendus. *l. 11.* Τί τὸ ἡδύ) *F. & I.* ὅτι τὸ ἡδύ. Bo-
 num est ὃ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l. 15.* Φῆς)
L. φασί. *Pag. 57. l. 13.* Ὑπερφυσόμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσί-
 μναι. *Pag. 58. l. 15.* Αἰδίων) Mendose *F. & A. i.* αἰδίων ad-
 scriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδίων *Ald.* *Pag. 59.*
l. 5. Ὁφελθῆναι) Ita recte *F. & S.* In ceteris plerisque ὀφελθῆ-
 ναι. *Pag. 60. l. 3.* Ἀποσπασάντες) Sic scriptum in *P. I. & V. 2.*
 Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. i IV.*
 ἀποσπάσσοντες. *l. 5.* Ὑμᾶς) Consentiant edd. praeter *P.* quae
 ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbanda lectio. *l. 7.*
 Ἀμαθίας) *F. l. V. 2.* ἀμαθείας. *Pag. 61. l. 9.* Οἶόν τε) *P. L. I.*
V. 2. οἰόνται, quod & in ora *A. i IV.* Alibi locum habet talis
 mutatio; hic nullum. ead. Περιπετομένας) Sic recte *B. 2.* in
 pluribus exstat περιπετομένας peius in *V. 2. & P.* περιπεπτο-
 μένας. *Pag. 62. l. 5.* Ἐλλαχε) Sic *B. 2. & P.* ex versus norma:
 in ceteris ἐλαχε corruptius in *V. 2.* ὅτ' ἐλαχε. *l. 15.* Ποιτίῳ)
F. vitiose ῥητίῳ. *Pag. 63. l. 15.* Τεθνηκασί) τεθνήασι *V.*
Pag. 64. l. 9. Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed mallet αὐτοῦ. Reitz.
 ead. Αἰματι) Sic in *L.* omnes edd. ὀνόματι. *Pag. 65. l. 10.* Ἀνα-
 γηγράψη) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem libra-
 ri manu secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

I N D E S A C R I F I C I I S.

Pag. 66. l. 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δέεται magis usitatum,
Hemst. Pag. 67. l. 5. Ἱερῶν) ἱερῶν *P. A. i IV. l. 6.* Δολῶ) Prio-

res edd. δοκῶν alterum & orationis structura poscit, & praefant G. P. L. l. 10. Ἀπομνημονεύοι) ἀπομνημονεύει L. l. 17. col. 1. Καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omillis pluribus, hic locus in A. ed. habitus. Hemst. ibid. l. 21. Ἀπτεται) ἀπτεται spiritu vitiatō in ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάντης. Hemst. Pag. 68. l. 4. Τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Insulsa priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη verissimam impertiunt A. G. R. P. L. l. A. i W. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀπίει) Omnes edd. infederat vitiosum ἀπίει. Pag. 69. l. 10. Ἀ) ἄγε L. Pag. 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἢ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet. Pag. 71. l. 14. Καομένης) καιομένης B. 2. P. A. illud ἀττικώτερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec raro praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξυρηκέναι) V. ἐξυρηκέναι hoc verbum plane fuerat omissum in ed. A. Hemst. Pag. 72. l. 5. Πυρίτην) πυρήτην G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν I. V. 2. A. i W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρρίφθ) ἱρρίφθ solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. Pag. 73. l. 2. Ποιεῖ) ποιεῖ P. l. 17. Ἐσιόντι) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio minime contemnenda. Pag. 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκειότητα) οἰκίότητα F. l. 10. Ἀργεῖος) Ἄργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulantur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. Pag. 76. l. 1. Ἴν' αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. ἀπ' αὐτοῖ; L. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Μὴδέποτε) Coll. ποτε male. Solan. Pag. 78. l. 15. Ἐξυρημένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. Βεβήλοισι) βεβήλοισι A. Pag. 79. l. 12. Ψιλὸν) ὕψιλὸν P. I. ὕψιλὸν ad oram A. i W. scriptum est. Pag. 80. l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμῆσοτος & γελασμένου.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. Pag. 84. l. 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enoravit Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραι. μουσουργίη καὶ γεωμετρίη ἐνασκήσεται.

Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι* sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκησῇ*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τι) οὐδὲ ἐν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam edd. pleraeque οὐδέ ἐν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι quo errore correcto P. οὐδὲ ἐν τι. Pag. 86. l. 5. Ἐϋθνήντι &c.) Sola Fl. lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, Ἐϋθνήντα δὲ, ἢν ἐπαφῆς ἐς τὴν σελ. Ἐϋθνήσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν L. l. 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte scribitur in L. F. B. 2. P. In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυρωρεῖν) θυρωρὸν P. L. margo A. 1 W. quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διῆρκε) Ad oram A. 1 W. notatur διῆρτε quod scriptum fuerit pro διῆρται: nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντὴν) λεοντήν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In V. ἡ στρεβλὴ τούτων) βασανίζη, δεσμῇ, μαστίζη. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) θαυμαστὸν P. I. V. 2. θαύμαστον margo A. 1 W. Pag. 95. l. 1. Ἀπρατος) Hanc lectionem tuentur G. P. L. I. & V. 2. quamvis typorum vitio aberret in ἀπρατος: accedit ora A. 1 W. In ceteris edd. ἀπρακτος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλοσθον, excepta I. pro qua stant G. P. & margo A. 1 W. l. 9. Πενθείν) Solā I. πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo A. 1 W. secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλάεις) κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequitur, i subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις F. A. 1. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα F. I. V. 2. P. Formam Ionicam A. 1. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Μῆν video notatum in ora libri Wesfel. e regione huius versus, credo pro vulgari μή. l. 6. Τῷ δὲ) τὸ, δὲ οἶκτ. &c. F. quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντιθεῖς I. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. & A. 1. hoc potius habui. l. 14. Ἀπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἀπρακτοι. Et sic Guyetus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλεις I. Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τουτων F. l. 13. Οὐδαμου) Consentiunt omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς quod unde sumtum sit, ignoro. *Pag.* 101. *l.* 2. Ἄλλοι) Ita legitur in *G. P. L. V. 2. P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλου. *l.* 17. Λαιμαργία) In *V.* scriptum λαμαργία. *Hemst.* *Pag.* 102. *l.* 7. Κουρίας) Sic *A. P. L.* & ex edd. *V. 2. S.* Quod in ceteris existat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. 1 W.* *Pag.* 103. *l.* 3. Τάλλα) Ita *P. τ' ἄλλα F.* pleraeque τάλλα. *l.* 4. ΑΓΟ.) Cum *E. A. 1. & S.* ingererent Ἐρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V. 2. P.* quibuscum facit *L. & margo A. 1 W.* Plura variat *B. 2.* hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ τὴν Δία γοσκ. tum Ἀγο. εἰσικεν. ἐλθέ ὦ γαθέ &c. *l.* 12. Ἡ) ὅ, τι καὶ *A. P. L.* margo *A. 1 W.* nihil mutandum: illud ἧ Platoni non infrequens. *Pag.* 104. *l.* 4. Ὅποιον καὶ ὁπόσον) Conspirant edd. Ὅποια καὶ ὁπόσα *A. P.* ὁποῖον καὶ ὁπόσον *L.* ὁποία καὶ ὁποσόν margo *A. 1 W.* *Pag.* 107. *l.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. 1 W.* notatum invenio, τότε, quod non satis affequor quo pertineat. *l.* 15. Παραθήσονται) παρατιθέντα margo *A. 1 W.* *Pag.* 108. *l.* 1. Τρεῖς) Revocatum ex *P. L.* Τρεῖς edd. praeter *B. 1. 2. l.* 4. Γνίφωνα) Bene legitur in *F.* & *S.* ceterae fere γνυφῶνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l.* 7. Τὸ τούτῳ *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. πρέπει. *l.* 10. Μόρου) μόνον *F.* *l.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. 1 W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *l.* 1. Αὐτὰ τοιαῦτα *P. F.* in qua prave οὐς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *l.* 11. Καί) Desuit in *F.* *Pag.* 111. *l.* 12. Οὐς) ὡς *P. margo A. 1 W. l.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P.* & reliqq. *Pag.* 112. *l.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H. & A. 1.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. *l.* 8. Ἐντοσθεν) ἐντοθεν *I.* ἐνδοθεν *B. 2. Pag.* 113. *l.* 6. Ἀκούσεις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l.* 13. Καταλείπεται) καταλείπεται *A. P. I.* margo *A. 1 W.* *Pag.* 114. *l.* 14. Τότε δὲ) τότε ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὲ τότε.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. *l.* 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl.* & *Amst.* in nonnullis deest. ead. Τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *I. l.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P. l.* 7. Ἀρήγη) Sic *C. Fr. B. 2. P.* ἀρήγει *F. A. 1. I. S. l.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *l.* 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ *P. l.* 11. Ἀρίστις τε) Ἐπίκουρε καὶ Ἀρί-

στιπτε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ
 Πλ. P. Sed. habet Fl. *Solan.* l. 9. Ἐπιπολὺ) ἔτι πολὺ P. nil mu-
 tat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάκιστον Br. Pag. 119. l. 10. Ἀντιλο-
 γίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Sic
 etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ διαφ.) Sic sola l. reliquae
 τὸ, male. l. 10. Ἀνηκιστα) Sic edd. sed ἀμειλιχτα P. & L. &
 Scholiast. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σουλόγους) συλλόγους
 Mf. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπθους) ὄσους
 P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μά-
 θητε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λαῖνον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16.
 Ὑπέρ) περὶ Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. Τὸ) κατὰ
 τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3.
 Κακηγορίας) Sic Par. Alii. H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγο-
 ρίας l. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὕτος S. male. Sed H. & Fl. vul-
 gatam servant. l. 9. Καταλελοίπ.) καταλελείπ. l. l. 11. Πα-
 ραλαβὼν) λαβὼν P. l. 13. Περ' οὗτου) παρά του Ex. Fl. Pag. 123.
 l. 5. Εἶναι τις) ἤδη τις ἐδεξεν P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vul-
 gatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκείνον pro variante notatur, non
 vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl.
 Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν l. ὑμῶν recte H. B. 2.
 Fl. l. 12. Διαλύεσθαι) λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P.
 l. 16. Εἰ μὲν) ἢν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνομαι) Sic P. B. 2. &
 Ienf. Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4.
 Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γὰρ) Post
 haec verba τιμωρήσασθαι inferit Pell. l. 15. Παρεξομεν) παρ-
 ἔξομεν l. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβο-
 λήσαντες) λιθοβολήσαντες V. *Solan.* Pag. 127. l. 2. Μελίτου)
 Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur,
 uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ l. S. μηδὲ B. 2. & P. & c.
 l. 17. col. 1. Ἀθήνησι) οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *Solan.*
ibid. l. 20. Παρεῖχον) παρήκων V. *Solan.* Pag. 128. l. 5. Καὶ
 τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελές) ἀσφαλές vul-
 go edebatur in edit. novis & antiqq. Sed ἀφελές recte P. L. &
 l. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) De-
 est in Fl. Habent autem H. & P. ead. ῥήματα) Gronov. χρώ-
 ματα. Pell. ῥύμματα, Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Arri-
 culus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη)
 παρακαθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐγχεί-
 λων) κλειῶν A. G. P. L. Edd. ἐγχείλεων. l. 9. αὐ) ἢν l. Sed αὐ
 P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπαριούσα) ἀνιού-
 σα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P.
 Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τις) τι P. & Angl. Edd. τις. *Pag.* 131. *l.* 1. Λαποδύτης) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l.* 5. Καταλοοίπαμεν) Ni-
 hil mutant *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 12. Ἀποσπώμενον) ἀποσπώμενον
 Mf. Gr. Ἀποσπώμενον P. *l.* 17. col. 1. Τοίς) Omissum in edit.
 articulum addidit Solanus. *ead.* Ἐπὶ τῷ κομῳδίῳ) Sic emen-
 davit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κομῳδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. *Reitz.* *Pag.* 132. *l.* 3. Διηγέλλον) διή-
 γελλον Fl. *H. P.* Sed *I.* διηγέλον. *ead.* Ἐπὶ τῷ) Deest in Fl.
 Sed nihil mutat *H. & P.* *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *I. P. H.*
 Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. *l.* 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. *ead.* Δοκῇ) ὅ σοι ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. nisi quod δοκῇ Fl. *l.* 11. Ἐξυρεῖν) ἀνυρεῖν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. sed ἀνυρεῖν L. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐθέλης) ἰθέ-
 λεις Fl. *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male Fl. Sed *H. & P.* &c. re-
 cte. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺ) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.
l. 12. Φίλ.) In P. Fl. aliisque persona ΛΟΥΚ. erat, male. nam
 recte Φίλ. P. L. *l.* 13. Ὡς) Deest in Fl. *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L.
 Edd. male Φίλ. *l.* 16. Φίλ.) Recte sic L. Edd. male ΛΟΥΚ. *l.* 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rursus male Φίλ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυσ-
 ελέγκτοις) δυσσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. So-
 lan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) Φίλ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. *l.* 9. Ἐπυφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l.* 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. *l.* 20. col. 1. Ὠρμητο) ὠκα-
 το V. *ibid.* *l.* 21. Κράτων) Crator C. *ead.* col. 2. Παρευδ.) πα-
 ραδειδομνηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus.
Pag. 137. *l.* 3. Ἡρόμην) Ed. *H.* male ἡρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3.
 Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. H. B. 2. *F.* & P. Sed *I.* & Fl. τὰ τε-
 χνα. *l.* 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impress. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διατεινόμενος ... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139.
l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. *l.* 2. Καὶ) καὶν L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. *l.* 4. Καὶ δὴ) Marcil. ἥδη. *l.* 6. Κατηγοῖσαι ἂν)
 κατηγορήσειν δοκεῖ Mf. Gr. & L. *l.* 7. γὰρ .. πάντας) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
l. 8. Ἀπολογήσῃ τὸ) ἀπολογήσῃτο uno verbo *I.* alii τι pro
 τὸ. *l.* 9. ANAB.) ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant
 etiam in persona proxime seq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΥΣ.
 Σοῦ) Aberat haec persona a P. *I. H.* &c. sed habet L. σὺ vero
 προσοῦ hab. P. *l.* 15. Προσηγορίαν) προσηγορίαν *I.* Sed prius P.

F. & *Fl.* προηγορίαν vero etiam *E. Coll.* & *Th. Mag.* *Pag.* 140. *l.* 3. τὰς εἰρωνείας) τῆς εἰρων. *I.* & *H.* *l.* 4. Συνεχῆ) Ita ex *S.* & *I.* dedimus. Edd. *H. P.* male συνεχεῖ. *l.* 7. ΠΛΑΤ.) ANAB. *P.* Sed nil mutat *L.* & *Fl.* *l.* 8. Διογένην) Sic edd. *I. P. H.* & c. Διογένη *Fl.* *l.* 14. Δεήσεσθαι) δεῖσθαι *O.* *Pag.* 141. *l.* 1. ΠΛΑΤ.) ANAB. *P.* Ex. *l.* 2. Τὸν) Abest ab *O. P.* *l.* 6. Νῦν λέγει) Defunt haec duo verba in *O.* *l.* 9. Τοῦτο) (*Bud. αὐτοῦ*) *I.* τουτῶ. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per *I.* ut solet *Iustinianum* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *l.* 10. *Ορα, σὲ μόνον) ὄρας δὲ μόνον σε *O.* *l.* 12. Οὔτος) οὗτος *I.* οὔτος *Brod.* Et sic habent *H. B.* 2. *F. Fl.* *l.* 13. Θάρρειτε) θάρρειται *O.* male. ead. Ἐλλείφομεν) ἐλλείφομαι *O.* *l.* 17. col. 1. Ἐπειπερ) ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid.* *l.* 18. Συντασσ.) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed restituit ex *C.* Solanus. Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. *Reitz.* *Pag.* 142. *l.* 4. Ἡπερ) ἢ *O.* ead. Δ' οὖν) γοῦν *O.* Sed nihil mutant edd. *l.* 5. Ἐγκέχυται) Sic recte *V.* ἐκκέχυται *I. P. B.* 2. *H. F. Fl.* *l.* 8. Ψηφοφορεῖωσαν) Ψηφοφορεῖται *O.* Reliqui stant pro vulgata. ead. Κατηγορεῖται) κατηγορεῖται *O.* *l.* 14. Περὶ) παρὰ *P. L. O.* Sed cum vulgata facit *Fl.* *Pag.* 143. *l.* 4. Οὔτος) οὗτος *O.* *l.* 11. Πρὸς) Sic *P. L. Em. S. Fl.* Sed male πρὸ *P. I. H. F. B.* 2. *l.* 15. Ἐαυτὸν) αὐτὸν *O. Fl.* Sed cum vulgata faciunt *I. P. H. B.* 2. *l.* 16. Γὰρ) καὶ *O.* *l.* 17. Τοῖς) Deest in *O.* *Pag.* 144. *l.* 6. Τὰ) Deest in *O.* ead. Διονυσίοις) Διονισίου *Fl.* Sed nihil mutant *H.* & *P.* *l.* 7. Τί) Deest vocula τί in *O.* *l.* 11. Παχὺ) ταχὺ *P.* Sed nihil mutat *Fl.* *l.* 13. Τοῦτον) Abest in *O.* *l.* 14. Ἐοιείσης) ἐπιούσης *O.* *l.* 16. Αὐτὸς) αὐτὸ *O.* *Pag.* 145. *l.* 2. Ὑποδύεται) ὑποδιαδύεται *O.* *l.* 3. Οἰκέτην) οἰκεῖον *O.* forsitan οἰκοθεν. *Solan.* *l.* 8. Ἐχοι) Sic habet *O.* ἔχῃ *I.* & reliquae. *l.* 9. Διασύρων) διασύρας *O.* *l.* 14. Μὲν) Abest μὲν in *O.* *l.* 16. Ἀπημπ.) Vid. notas. *l.* 18. col. 1. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Haec verba non agnoscunt *Coll. Solan.* *Pag.* 146. *l.* 1. Πολλῶν) πολλῶ *O.* *l.* 2. Πονηρότατος) παμπονηρότατος *O.* *l.* 4. Τιμωρήσειν) τιμορ. *Fl.* *l.* 6. ANAB.) Φίλο. *I.* male, cum reliquis; sed prius recte habent *L. Vo. Em.* & *P.* *l.* 8. ΦΙΛ.) Deest in *B.* 2. male. ΦΙΛ. *Fl.* *I. P.* *l.* 9. Σοῖ) ἰσθι *O.* *l.* 10. Ραί νῦν) νῦν ραί *O.* *l.* 11. Μοι) μοι *O.* *l.* 12. Ὅσα) καὶ ὅσα *I.* In reliquis abest καί. *Pag.* 147. *l.* 1. Οὔτος) Deesse h. v. in *Fl.* notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deesse in *Fl.* *l.* 2. *Ἐφθην) ἐζην *I.* & *Fl.* ἔφτασα *O.* ἔφθην *P. B.* 2. *H.* & *P.* *l.* 9. Ἐπειδὴ τάχιστα) ἐπ. ταῦτα *E. P. L.* & *I.* *Pag.* 148. *l.* 4. Παρβαῖνοι) παραβαίνει *Fl.* male. *H.* & reliquae

recte — οἱ. *l. 6.* ῥυθμίζοι) ῥυθμίζει Fl. *P. P. & H. &c.* — οἱ recte. *l. 7.* Ἡμᾶς) ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F. & ceterae.* *l. 14.* Ὑμῖν) ἡμῖν male *I. P. H. B. 2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte *P. L. l. 17.* Γυναικίας) γυναικείος *I.* verum prius exhibent *P. H. Fl. B. 2. S. Pag. 149. l. 8.* Κατατεθλυσμένοις) Sic *H. B. 2. F.* Fl. *Pag. 150. l. 1.* Τούτων) τοῦτον *P. I. H.* τούτον A. Sed τούτων recte *P. Fr. S. Marcil. & Vorst.* τοιοῦτον. *l. 4.* Αὐτὸν) αὐτὸν *I. P. &c.* male. τούτου τὸν Sch. *l. 5.* Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους *P. λόγους A.* Vulgatam tuentur edd. *l. 6.* Ὑμῶν) ἡμῶν *I. male;* ceterae ὑμ. recte. *l. 7.* Ἐξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ *I. H. S. Fr. &c.* Deerat αὐτοῦ in *P.* sed restituiimus ex reliquis. *l. 8.* Ὑμῖς) ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abijt *Ald. & Fl. l. 12.* Ὑμῶν) ἡμῶν *I. male.* *Pag. 151. l. 3.* Ἦν τις — τὸν Δία) *Th. Mag. v.* Εἰσὶν haec verba adducens omittit articulum τὸν. *l. 10.* Τὸν Δ.) τὸ male *P.* τὸν recte reliquae. *l. 11.* Ὡς,) Sic edd. sed delevit comma post ὡς *Solanus.* *Pag. 152. l. 7.* Λαγῶων) λαγῶν Fl. Sed *I. P. H. &c.* λαγῶων. *l. 8.* Κολακευτ.) κολακικῶτ. Fl. *l. 9.* Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte *I. H. S. &c.* Sed ἀρπακταϊώτεροι male *P. l. 12.* Παρορθύμενοι) παραγκονιζόμενοι L. *Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. 1 W.* vid. Scholiast. *Pag. 154. l. 1.* Ὅπη ποτὲ) ὅποι τότε *P. L.* nihil vero mutant Fl. & *S. l. 2.* Πάντα) πάντας *P. I. H. S. Fl.* Sed πάντα L. *l. 8.* Ἐξαλλήλῃπται) ἐξαλλήλῃπται *I. P. H. S. &c.* male. ἐξήλῃπται *B. 2.* Sed ἐξαλλήλῃπται recte in *Καταπλ. c. 24* habebant edd. *Pag. 155. l. 6.* Τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. At *P. P. I. H.* aliaeque vulgatam servant. *l. 10.* Ὑμῶν) ἡμῶν *Ex. Fl. male.* Nihil vero mutant *P. H. I. P. l. 14.* Δ' ἀλαζ.) Particula δὲ abest ab *I. & B. 2.* Ceterae omnes eam habent. *Pag. 156. l. 1.* Ἡρακλῆς) Ἡρακλῆϊς *I.* Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. *l. 2.* Πίθηκος) *In I. P. S. &c.* hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. *l. 3.* Φάσκουσι) ἀσκούσι *I. P. & reliquae omnes, male.* Sed recte φάσκουσι *A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. l. 11.* APET.) Sic edd. nec quidquam mutant *Codd.* Sed correxerat tamen *ΑΛΗΘ.* *Solanus. l. 16. col. 2.* Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit *Solan. l. 18. col. 1.* Καὶ) Omissum erat in edit. *Pag. 157. l. 2.* Προσσοικότητας) εἰσικότητας *P. & marg. A. 1.* Nihil mutant reliqui, nec edd. *l. 7.* Ἀναγεγράφθαι) ἀνογράφθαι *Coll.* Prius fervant *H. Fl. &c.* *Pag. 158. l. 1.* Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις *P. & marg. A. 1 W. l. 2.* Προσενίκησα) προσενίκησα L. *l. 14.* Δίκης) *Leg. δικαισύνης. Solanus.* Nihil mutant edd. a vulgata. *Pag. 159. l. 14.* Μίσσοισι) Sic *P.* sed *I. H. S.* aliaeque male μέ-

σοισι. *l.* 16. Ἐπει) Sic *H. B. 2. P. S.* In *I.* videtur fuisse ἔπει sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. *Pag.* 160. *l.* 2. Περὶ) παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *I. H. P. Fl. l.* 8. ἤρι) ὄρι *A. G. L.* Sed vulgatam servant edd. omnes. *l.* 10. Πῶγων) Deest h. v. in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. *l.* 1. Μηδέν) Sic *A. G. P. L. I. Μηδὲ P. S.* Μηδὲ vero discrete *H. Fl. B. 2. male. l.* 5. ΠΛΑΤ. αὐτοὺς) *H. l.* integre Πλατωνικός. αὐτοὺς. Sed optime αὐτούς. Πλ. *A. G. Mf. Gr. Pag.* 162. *l.* 3. Ὡθεῖτε) αἰτῆτε male ex *Fl.* Recte ὠθεῖτε *P. & edd. l.* 7. Ἡμῖν) Sic *L. I. P.* ὑμῖν male Ex. *H. Fl. S. l.* 18. col. 2. Φαμέν) Ex. *G. φαμέν. C. φασίν. Solan. Pag.* 163. *l.* 2. Θυτικὸν) κουρικὸν coniicit Solan. πυθικὸν Brod. Sed nihil a vulg. mutant *Fl. B. 2. H. P. l.* 12. Ἐς τοὺς χρυστοὺς μεμιμημένοι) τε τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι *P. L.* Vulgatam servant edd. omnes. *Pag.* 164. *l.* 2. Θαλοῦ) Sic *I. P. H. S. Fl. l.* 9. ΦΙΛ.) Παρ. *L.* Nihil mut. *Fl. & c. l.* 17. Ἐν χρῶ) Haec verba omissa in edit. supplevit Solanus. *Pag.* 165. *l.* 1. Πρώτερον) προτοῦ *Fl.* Vulgatam servant edd. & *P. πρώτου Ex. l.* 9. Ὅπερ) ὅπερ *I. sola. l.* 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. Graev. Sed ex collatione Codicis correxit Solan. *Pag.* 166. *l.* 2. ΙΕΡ.) *L. l. B. 2.* Et sic emendare iussit Solanus. Deest plane in *P. ΠΑΡ.* edd. reliqq. *l.* 3. Καθήκεν) καθήκειν *Al. Marc. l.* 5. ΦΙΛ.) Deest in *P.* Compareret in edd. *l.* 6. Ἀλιεύσειν) Vid. Thom. Mag. *l.* 10. Δέ) σὲ Ex. *Fl.* Prius vero etiam habet *P.* cum reliquis. *l.* 11. ΕΛΕΓ.) Deest in *P. l.* 12. Ὅσφράται) ὡς φέροίτο *Coll. Edd. vulgatam servant. l.* 14. Συνεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ *Fl. male.* Nihil mutat *H. P. & P.* nec ceterae. *l.* 16. Κύων) Sic recte *L.* Deest in *Angl. & P. Edd. l. H. P. S. & ceterae omnes αὐτὸν male. Vo.* forte χαιτὸν. ἀνύων Ex. *Pag.* 167. *l.* 1. Λήσειν) Gron. ληίζειν. male. vid. nott. *l.* 5. Προσέσχεται) Sic *H. Fl. B. 2. S.* Ita annotat Solanus. Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? *l.* 13. Πολλοῦ) Sic *P. & L. Edd. πολὺ. Pag.* 168. *l.* 5. Ψῆπτα) ψιττὰ *Fl. l.* 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic inferit *P. l.* 9. ΠΛΑΤ.) Personam ΠΑΡΡ. hic habet *I.* Sed reliquae consentiunt in ΠΛ. *l.* 10. ΠΑΡΡ.) Deest in *I.* Sed *Ελ.* legit *L. ΠΑΡΡ.* vero habent edd. *Ald. P. B. 2. F. A. S. l.* 18. col. 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκεῖσθαι *C. Solan. Pag.* 169. *l.* 8. Ἰδού) ἡμιδού *Scholias. Al. ἡν ἰδού Fl. ἰδού edd. reliquae & P. l.* 10. Ἐχίνων) Suffragatur *L. & Fl. & I. P.* aliaequae. Ἐχίων *H. l.* 18. col. 2. Καὶ ἔστι) ἐς τὸ *C. Pag.* 170. *l.* 1. Πόσειδον) ταχίαν post Πόσειδον inferit *Angl. Mf. Gr. & P.* Abest autem ab edd. *l.* 15. Οὗτω) αὐτός *Fl. Pag.* 171. *l.* 16. Καυστηρίων)

καυτηρίων em. Vo. male. Nihil variant edd. in voce priore. forsan καυστήρων. Solan. l. 17. col. 1. "Εν) ἐκ male legebatur in ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

I N C A T A P L U M.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit I. & H. Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. & P. l. 5. Παρακίχρυσται) παρακίχρυσται I. sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. Cod. l. 10. col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid.* l. 22. Νῦν) Omissum erat in edit. supplevit ex V. Solan. Pag. 173. l. 4. Ἐμπεπολ.) Vid. supra. Pīsc. c. 27. l. 7. Ὡσπερ τις) Sic edd. & Codd. εἰπερ C. l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & I. recte αὐτοῦ. *ead.* Γεννάδας) Recentiores edd. vitiose γενάδας. *ead.* Παρθένων) Deest in B. l. 14. Οἶδας) οἶσθ' B. l. 22. col. 1. ἰε' id' erat in impress. ἰε' in V. ιστ' in C. Solanus. *ibid.* col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam τὴν malo, quam οὖν. Solan. Pag. 174. l. 3. Ὡστε) οἷός τε B. οὕτως P. l. 20. col. 1. Πάν) Omissa erat haec vox in edit. Pag. 175. l. 7. Κεκονιμένον) κεκονισμ. O. κεκονισμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B. 2. H. Coll. P. l. 18. col. 1. Φησὶ &c.) Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. Reitz. *ibid.* l. 20. Δι) καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus Solani. Pag. 176. l. 10. Κἄν) Sic P. & B. 2. Reliq. edd. κἄν. Sed οὐκ ἂν male B. l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. παραδέδοκεν Fl. l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male. *ibid.* col. 2. Ἀνταρῖδων) ἀνταρῖδων erat in impresso. l. 22. col. 2. Εὐχερῆς) ἄχερῆς habet edit. Clerici, sed correctum ex V. Solan. Pag. 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα B. l. 11. Σύμβολον) συμβόλαιον B. l. 14. col. 2. Ἐνέλιπε) ἐνέλιπε legebatur in impress. sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 16. Λογχαρισμῶ) Hoc vocab. deficiens in impress. supplevit Solanus. Pag. 178. l. 6. Καταλαμβάνομεν) κατελαμβάν. B. l. 9. Κατεγγινώσκομεν) κατεγγινώσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B. 2. & rel. l. 13. Καθεζομένη) κατεζομένη I. male. Recte Fl. & rel. l. 15. col. 2. Ἀμέλειαν) Omissa erat haec vox in edit. Pag. 179. l. 1. Τὸν τρόπον) τὸν deest in B. l. 5. Δὴ) Deest in B. Habet autem Fl. &c. l. 6. Ἐκθεβμ.) ἐντεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. l. 12. Πῶς) Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B. 2. d. &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed correxit Solanus. *ibid.* l. 20. Ακυρα) Melius alibi legitur, ἀν-

εξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. *Solan.* Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετού) τοῦ πυρετού B. l. 18. col. 1. Εὐλον) In Exc. G. est ζυγον, quod tamen in ζύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ζύλον. *Solan.* Pag. 182. l. 2. Σηπτιαν) σπητιαν l. P. Fl. & reliqq. male. σπητιαν B. P. & B. 2. Vid. supra Bion pr. c. 10. l. 4. Εἰσας) εἰας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων l. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβασώμεθα) ἐμβιβασόμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκήψω) Nihil hic variant edd. l. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παῖδια) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marci. ἐξήρμαι, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & BC. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσόν) χρυσίον B. l. 4. Κλοόκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπεφθου) ἀπεμψθου Fl. male. Nil mutant vulgatam l. P. H. & C. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγωμαι) ἀπάγωμαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρά) Sic edd. & B. κατὰ l. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. τὸν τρόπον) Rursum omisus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσι) ταῖς νῦν παλλακίσι B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντως quoque male editum fuerat. *Solanus.* Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος l. lola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμενος) παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & C. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. *Reitz.* l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. *Solan.* *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. *Solan.* *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπόν) ἀπειπόν B. ἐπιπόν l. ead. Ἐπιπραμνην) ἐπιπραμνην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλω) σιάλω L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσσα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & C. l. 22. col. 1. Συντελεῖν) εἰσθεῖν) συντελεῖσθαι εἶν C. Pag. 191. l. 2. Το δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Ποῦ δὲ ὁ) ποῦ δὲ ἐστίν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ l. P. B. 2. & C. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. l. Sed

X. simpliciter Fl. unde & ΚΥ. personam possis facere. *l. 18. col. 2.* 'ἔλλειπει) ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omiſſa erant postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. *Pag. 192. l. 3.* 'Ἐπανατείνασθαι) ἑπανατείνεσθαι B. *l. 7. ΚΛΩΘ.)* K. Fl. quod aequè person. Κυ. Cynisci significare potest. *l. 17. col. 1.* Προσπατ.) προσπαττάλευσε editum fuerat; item mox ἔδσσα pro ἔδσσα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. *Pag. 193. l. 2.* 'Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. *l. P. B. 2. Fl. & S. ead.* Τὸ ὑπισχν.) Deest in P. *l. 4.* Περιμένουσιν) μὲ περιμένουσιν B. *l. 6.* 'Ἡμῶν) ἡμῖν O. *l. 7.* Τῶν) I. sola articulum vitiose exprimit τῶν. *l. 9.* Ἀργύριον) ἄργυρον B. *l. 11.* 'Ἀποσπώμενος) I. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. &c. *l. 15. col. 2.* 'Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. *l. 16. col. 1.* Σοι) ὅτι V. *ibid. l. 17.* Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. *ibid. col. 2.* Μειζων ... λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζωνι δ. τ. κ. οἷτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. *Reitz. l. 19. col. 2.* 'Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνν, quod habebant Scholia impressa. *Pag. 194. l. 3.* 'Ἀνακωκύνουσι) ἀνακωκύνουσι καὶ ἰκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἰκετεύουσι, neque compareret in L. P. nec B. 2. *l. 13.* Κρηπίδα) κρηπίδα Anap. Pell. *l. 14.* 'Ἀνυπόδτος) ἀνυπόδτος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. &c. *l. 15. col. 1.* Προσπετηκῦα) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. *Pag. 195. l. 8.* Μὴ δὲ) μὴ δὲ I. H. S. & hic & ubique hac periodo, μὴ δὲ P. μὴ ῥιγούν, omiſſio δὲ B. *ead. Μὴ δ')* μὴ δ' B. *l. 18. col. 1.* 'Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso. sed mutavit Solanus. *Pag. 197. l. 3.* Γνίζονα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. *l. 12.* 'Ἐκχυθῆσόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθῆσόμενα. *ead. Μακαρίου) μακαρίτου B. l. 13.* Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. *ead. Γάρ)* Abest haec vocula in B. *l. 15. col. 1.* Λακωνικὴ) Λατινικὴ C. mendose. *ibid. col. 2.* 'Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. *Pag. 198. l. 1. Κα)* Et haec coniunctio desideratur in B. *ead. 'Ἀνιμῆσθαι) ἀνασπᾶση R. l. 9.* 'Ἀπαγορεύσας) ἀποτίσας Mf. Bo. Nihil variant edd. *l. 10.* Πορθμία) πορθμῖα Schol. Πορθμία H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. *l. 16.* Συνανάσπασεν) Sic A. G. P. L. συνάρπασεν edd. & B. *l. 17. col. 1.* 'Ἀνιμῆσται) ἀναμῆσται male editum fuit, & ἀνασπᾶσται pro ἀνασπᾶση. Solan. *ibid. col. 2.* 'Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. *l. 18. col. 2.* Πορθμαῖα) πορθμίαν C. *Pag. 199. l. 4.* Ἡμεῖς) Sic *I. S. & B.* 2. recte. Assentiuntur O. L. Ὑμεῖς male *P. Fl. Ald. H. & P. l. 9.* Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulgatam servant edd. *l. 10.* Πρόσκοπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgatam *P. P. I. H. l. 11.* Εὐῆρες) εὐήρη P. *l. 17. col. 2.* Δέησι) Δεση editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *Reitz. ead. Ως)* Lege ὅ. Habent tamen etiam C. ὡς. *Solan. l. 21. col. 1.* Τῇ κοπῇ) τῆς κοπῆς C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐῆρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typothetarum culpa admixtis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. *Reitz. Pag. 200. l. 6.* Ἀλλ. οἰμοῖ) Persona ἄλλος deerat in edd. excepta S. *l. 12.* Οὐδέν) οὐδὲ P. At reliquae & B. οὐδέν. *l. 14.* Οἰμώξωμαι) οἰμώξομαι B. *l. 16.* Ἀν) κἄν B. *ead.* Πρὸς) ὡς Angl. ἐς B. C. πρὸς edd. *Pag. 201. l. 4.* Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. *l. 7.* Ἰκαρῶς) καλῶς B. *l. 15.* Στρογγύλον) στρογγυλος B. *l. 16.* Τήμερον) σημερον B. *Pag. 202. l. 5.* Σῆρας) Σύρας *I. Σύρας S. H.* & recentiores; sed Σῆρας recte *P. Fl. & B. 1. & 2.* Item B. & Schol. *l. 13.* Γίγεται) γίνεται B. *l. 14. col. 2.* Κορίνθιος) Facile est coniicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. *Reitz. ibid. l. 18.* Ονόματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. *l. 22. col. 2.* Ταῦτ) ταύτη legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτῇ, i. e. ταυτὰ (*I. Gron.* Ego ταυτὸ malo.) *Solanus. l. 23. col. 1.* Εἶναι) Omissum erat in editis. *ibid. l. 25.* Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverso ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V. *Pag. 203. l. 7.* Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. *l. 10.* Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. *l. 21. col. 1.* Ἐγένοντο) ἐγένοντο habebat edit. mutavit Solanus. *ibid. l. 23.* Νῦν διαπ.) συνδιαπαιζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. *Pag. 204. l. 7.* Παρὰ) παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. Περί tamen habent edd. *l. 8.* Αὐτὸς) αὐτοῖς B. Paulo post ad οἷος notaverat Solan. μοῖ male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. *Pag. 205. l. 1.* Ἀλλ') ΡΑΔ. ἄλλ' perionam *Rhadam.* ante ἄλλ' habet *I.* In ceteris abest. *l. 9.* Τὰ) Omittitur in B. *l. 12.* Τὸν ἐγκυμ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. *l. 13.* Ἐξαλλήλειπται) ἐξαλλήιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. *l. 16. col. 2.* Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. l. 17. col. 1. Τους οίκετας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οίκετας. Solan. ibid. col. 2. Τι ἔχει) τι ἔχει C. l. 19. col. 1. Ποῦ) τοῦ male legebatur in V. Solan. ibid. l. 21. Ἐγκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. Solan. Pag. 206. l. 5. Οὔτος) Sic I. P. H. Fl. B. 2. Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. l. 19. col. 1. Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους ἡσους, inscite, cum ἡσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz. Pag. 207. l. 1. EPM.) Ἐρινός Fl. male. EPM. recte I. P. H. ead. Λακύνδου) ὁ Λακύνδου B. l. 13. Πλείονας) πλείους B. l. 17. Πρόβαλλ') προκαλεῖ αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. Pag. 208. l. 15. Ἀπαγομένον) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. I. H. &c. l. 16. col. 2. Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impressi. Solan. Pag. 209. l. 5. Μοιχίας) Sic recte S. μοιχίας I. P. H. F. l. 14. Ὁ Μογαπ.) Deest articulus in B. l. 17. col. 1. Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. Pag. 210. l. 1. Ὑμεῖς) ἡμεῖς I. sola, male. l. 5. Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. l. 9. ΑΥΧ.) ΚΥ. I. male. Item H. Ceterae recte. ead. Οἶδα) εἶδον B. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) ὑπερβεβηκότα P. L. Edd. nihil variant in vulgata. l. 17. col. 2. Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omisum. Pag. 211. l. 1. Καὶ) Deest in B. ead. Ἰδωμεν) ἰδωμαι B. l. 5. Τῷ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. l. 6. Θέλοις) θέλεις Fl. Sed — οἱς H. I. P. S. l. 13. Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. l. 14. ΡΑΔ.) EPM. edd. m. Pag. 212. l. 4. Ουτοσί) Sic I. P. H. S. Fl. l. 5. Κατὰ) Sic quoque eadem. l. 6. col. 1. Ἀναπεμπαζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐγγένητο) Heinf. ἐγένετο. Pag. 214. l. 1. Ἠυφραίνοντο) εὐφραίν. male. Fl. H. P. S. & M. εὐφαινοντο peius F. l. 3. Διεξέλληυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξέλληυθότες edd. omnes. l. 5. Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. ead. Αὐτῶν) Ex M. P. & V. in edit. omisum erat. l. 6. Πρὸς τοῖς) Sic I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8. Ἰστών) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενεία*) Sic M. S. A. *εὐμενία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) *αὐτῶν* cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) *ἐκεχρῆντο* editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. Τὴν παραντίκα χρ.)* *χρεῖαν τὴν παραντίκα* W. V. *l. 4. Τὰς*) Omissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. *l. Fl. l. 15. Ἐπιλανθ.)* *ὄντες ἐπιλανθάνεσθε*, male Th. Mag. *l. 16. Τιν')* *ἔστιν* addit V. norante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. Τῶν λόγων*) *τοῦ λόγου* M. V. *Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. *l. P. H. S. F. A. 1. ead. Οἷς*) *οὓς* margo *A. 1 IV. l. 7. Μετὰ τοῦ*) *μετὰ τὸ* male W. & Fl. *l. 12. ἔστιν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαῦθις*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αὐθις* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελομένου*) *ἔσελομ.* Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδ' ἐν*) *οὐδ' ἐ* W. *l. 9. Ἀπάντων*) *ἅπαντα* Pell. *l. 14. Ἀκμάς*) *αἰχμὰς* Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν*) *σεαυτὸν* W. *l. 4. Λάρος*) *Λάβραξ* margo *A. 1 IV. l. 8. Γραμματιστῶν*) *γραμματικῶν* alios legere norat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία*) *παιδείαις* W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *l. P. H. l. 10. Δὲ*) Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων*) *ἐπιπαρόντων* Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς*) *τῆς* vitiose *l. l. 13. Ἄλλοις*) Forfan *πολλοῖς*. Vid. infra c. 13. Solan. At *ἄλλοις* habet etiam M. H. Fl. P. &c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον*) *ἐπιτιμῶν τις* A. P. *ἐπίτιμον τι* edd. item M. & V. Sed marg. *A. 1 IV. ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξίον*) *ἀξίων* W. P. *ἀξίω* L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. *ead. Συνουσίων*) *ξυνουσίων* W. Misere Fl. *ὑ. μου σίων. l. 8. Μισθοδοτῶν*) Sic W. L. V. & marg. *A. 1 IV. Μισθοτῶν* P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς*) *αὐτοὺς* W. Edd. omnes *αὐτούς. l. 16. Οἰκίας*) *οικείας* W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποιῆσαι*) *ποιεῖσαι* *l. l. 6. Προξετάσας*) Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρξετάσας. l. 8. Ἐβελουλείας*) Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἐβελουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν*) *καινὸν* P. A. & margo *A. 1 IV.* Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. *l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπῶν*) Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepserunt, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς*) *ἐνδεῖς* L. *l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & 2 tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan. ead.* Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan. l. 18. col. 1. Νοσούντων) νοούντων* legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag. 222. l. 2. Ἐδεῖ*) Sic *I. P. Fl. H. S. εἰ δεῖ* M. man. rec. Item P. L. male. *ead. Πετρῶν) πετρῶν* omnes edd. male. *Solan. l. 10. Μισδοτορᾶν*) Nihil variant edd. & Mss. *l. 11. Εἰ)* Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *ead. Περιγίγνεται &c.)* Vid. notas. *l. 17. Ἐπίπαν)* ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan. Pag. 223. l. 1. Καί)* Deest in S. Adeest in reliquis, in M. & V. *ead. Ὑγείας) ὑγείας* *I. M. V.* Prius vero reliquae edd. servant. *l. 6. Οὐδ')* Sic *I. P. H. Fl. & M.* Sed οὐχ' Coll. *l. 8. Ἠκιστα)* ἡδον) margo *A. 1 IV. l. 11. Εὐδαιμονία.) εὐδαιμονία.* edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag. 224. l. 1. Ἐρτεχνοί) ἀτεκνοί* *V. l. 11. Πολυτελεῶς) πολυτελεῶν* edd. *l. 12. Ἀμφω) ἀμφω* *I. S. H. male.* Sed *αμῶ* *Fl. P. Item W. L. P. Pag. 225. l. 4. Αὐτοῖς) αὐτῆς* male *L. l. 5. Μόνον) μόνην* Gr. *l. 14. Πρὸς) περὶ* margo *A. 1 IV. ead. Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο) τῷ ἡδεῖ ἐκεῖνῳ* *W. V.* Cum vulgata vero faciunt *Fl. I. P. H. S. Pag. 226. l. 1. Δεδόσθαι)* Sic *P. H. S. F.* Item *P. M. & V. Δεδόσθαι* vero *Fl. & I. ἀποδεδόσθαι* margo *A. 1 IV.* omisso ποτέ. *Pag. 227. l. 1. Δὲ) δὴ* *I. H. S. Fl. δὲ* *P. W. l. 6. Δὲ) καὶ* male *S. sola. ead. Θυραυλ.)* Vid. Schol. apud Bourd. *l. 9. Συρίζοντι)* Ita constanter legitur. fors tamen *συριάζοντι.* *Solan. ead. Ὀνομακλήτορι)* Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. *l. 10. Τελούντα) τελοῦντι* *L. male.* Vulgatam exhibent *Fl. I. H. P. Pag. 228. l. 3. Προκαλέσας εἰρηταί τι)* Sic edd. &c. *προσκαλέσεται τι* *W. l. 4. Δὴ τότε)* Deest in *S. l. 13. Ἰαύσης) ἰαύης* *W. Pag. 229. l. 12. Ἀκούοις)* Sic *M. & V.* Edd. omnes ἀκούεις deterius. *Pag. 230. l. 9. Μόρας) μόλις* margo *A. 1 IV. l. 10. Τῆς εὐχῆς μειζόνως)* ἐκ τύχης μειζόνως *I. P. S. H. &c.* Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. *εὐτυχεῖς μειζόνως* *G. P. εὐτυχῆς* *M. τυχεῖς μ—* *L. εὐτύχεις μειζόνως* adscriptum erat ad marg. *A. 1 IV. l. 13. Οὐτῶ)* Sic *W. & V. οὐ δὲ* discretem *I. H. Fl. οὐ δὲ* coniunctim *P. S. & F. Pag. 232. l. 8. Δοκῆς)* Sic *M. & emend.* Vorst. *δονεῖς* edd. omnes. *l. 9. Ἀκκισάμενος)* ἀκοισάμενος male *B. 2.* Recte ἀκκισάμ. reliquae & *M. l. 10. Ἐπειπὼν)* Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed *ὑπειπὼν* *M. l. 12. Ὅς)* Ex *M.* In edd. aberat. *l. 13. Μὴ) εἰ μὴ* *P. Pag. 233. l. 5. Οἰκετεῖα) οἰκετία* *W. l. 9. Εἰ πολλάκις)* ἢ εἰς παλλακὰς *Th. Marci.* Sed vulgatum servat *M. & edd. omnes. ead. Ἐκ πε-*

ριωπῆς) Deest in P. l. 13. τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. I. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. ead. Καὶ τὸ χειρ.) Sic I. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ. ead. Τιθέμενον) τιθέμενοι I. & Fl. m. Deesse autem in H. notaverat Solanus. falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta I. quae — οὐ habet cum Fl. l. 15. Ποιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. Pag. 234. l. 3. Ζηλοῦν) ζηλοῦν W. male. l. 9. Εἰσερχεται) ὑπείσερχεται margo A. i IV. l. 15. Φθιγγεσθαι) ἐπιτβεγγ. M. Pag. 235. l. 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. l. 5. Ἀπειρίας) ἀπειρίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. l. 10. Περὶ σοῦ λ. ε. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. l. 11. Ἡμῖν) ἡμῶν M. ead. Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. l. 12. Ἑσσηλυθῶτων) Conitans scriptura. Pag. 236. l. 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. edd. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo A. i IV. omittit ὑπὸ. l. 10. Ἀναπλασθῇ) Const. ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ constantem esse lectionem. At margo A. i IV. recte habet ἀναπλησθῇ. l. 12. Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. Pag. 237. l. 2. Γυρομέων) Sic Fl. P. H. S. Γινομένων I. & M. l. 12. Ἑσθιομένων) ἐσθιομένων W. & Fl. & margo A. i IV. Vulgatam habent I. P. H. & P. ead. Ὁξυρευγμίαν) ἑξορευγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. l. 14. Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. l. 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. Pag. 238. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. i IV. Edd. ceterae male αὐτοῦ. I. peius αὐτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. l. 7. Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta I. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ'ίσης. l. 14. Ἐτησίους) διετησίους M. Pag. 239. l. 1. Πολλαὶ) πολλάκις marg. A. i IV. l. 3. Ἐπιβάλοις) ἐπιβάλλοις W. l. 8. Συνίης) συνείης M. male. l. 9. Σαίνεις δὲ ὑμ. τὴν ὑπ.) Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. l. 11. Εἰδὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 12. Ἐδῖν) ἐδῖνεν omnes edd. & M. male. l. 16. Γίγνοιτ' γήνοιτ' M. Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim I. & M. l. 10. Εἶδον) εἰδὼς L. male. ead. Εἰ καὶ) εἰ deletum est in A. i IV. & ante δέοι repositum. l. 11. Συνεῖναι) τοῦ συνεῖναι margo A. i IV.

Λ 14. *Τῆς τοιαύτης*) Sic *I. Ald. S. Fl. H. & M.* ἐκ τοιαύτης *P. Fr. B. 2.* Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. *I. 15.* Ἄσματος εἰ) ασωτός εἰ Vorst. Pag. 241. *I. 13.* Μανδραβ.) Μανδρόβουλου *M.* Et sic in Schol. Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo *A. 1 W. I. 15.* Ἡρέμα οὖν) Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον *W. P.* Deerant haec tria verba in omnibus edd. *I. 16. col. 2.* Ἐτει) ἔτη editum erat, quod recte correxit Solan. *I. 18. col. 1.* Μανδράβουλος) Μανδρόβουλος bis in *C.* legitur, uti ex *V.* primo quoque editum erat, sed merito correxit Solanus. Pag. 242. *I. 2.* Ἄλλ') Conflans lectio. *I. 14.* Ἀπεμπολήσας) Conflans edd. lectio, cui consentit *M. I. 17.* Εἰ καὶ) καὶ *L.* Pag. 243. *I. 7.* Ὑπιοῦσα) ὑπτιοῦσα *M.* male. *I. 8.* Πονήρως) πονηρῶς *Ex. Fl.* Sed in vulgata conspirant ceterae. *I. 10.* Ζωπυρίανος) Ζοπυρ. male *Fl.* reliquae recte Ζωπ. & *M. I. 13.* Ζωπυρίωνι) Ζωπυρινίω male *I. sola. I. 14.* Ἀλλοις) Sic *W.* recte. Edd. αὐτοῖς, male. ead. καὶ) Deest in *I. I. 15.* Διδόμενον) γιγνόμενον *W.* prius vero habent edd. omnes excepta *Fl.* quae διδόμενον expressit. Pag. 244. *I. 1.* Τὸν δεσπότην) Sic *I. P. H. S. M. & P.* δεσπότη male *Fl. I. 5.* Συλλαβόμενος) λαβόμενος *M. I. 17.* Ῥωμαϊκῶν) Ῥωμαϊκῶ *W.* Ἀστικῶν *L.* Ἀστεικῶ *P. A.* Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. Pag. 245. *I. 6.* Χθίζον) χθυζον *I.* male. ead. Πηλὸν ἔχων) ἔχων πηλὸν *M. I. 7.* Ἐπὶ) ἐν *Th. Marc. I. 11.* Ὀψων) ὄψου *M. I. 14.* Λιχνείας) Sic recte sola *S. & margo A. 1 W.* Ceterae λιχνίας. Recte ergo coniecit Solanus. Pag. 247. *I. 5.* Προῖοῦσι) προσιοῦσι *P.* Sed in vulg. conspirant edd. omnes. *I. 12.* Ἐνίοτε) ἐνὶ ὅτε vitiose *M. I. 13.* Τύχοι) τύχη *W. I. 14.* Ἀμελής ἐστι) Nihil hic variare edd. notavit Solanus. quare, nescio. Pag. 248. *I. 4.* Καθίζης) καθίσης *L.* Καθίζεις edd. καθίζης *W.* recte. ead. Ἀναγιγνώσκεις) ἀναγινώσκεις *M.* Sed prius servant edd. *I. 5.* Ἀσιτόν τε) ἄσιτόν σε *L. I. 9.* Παρούσιν) παριοῦσιν margo *A. 1 W. I. 12.* Ἀρικοῖτο) ἐρικοῖτο *M. & Fl. I. 15.* Παραψάμενος) Sic *I. & P.* Παραψόμενος reliquae edd. & *M.* Παρεψόμενος *B. 2.* Pag. 249. *I. 4.* Πλουσίω) πλησίον *M. I. 6.* Ἦν ἐπιλίποι) ἐπὶ λίποι *W. I. 7.* Ἐπιπαρόντος) Sic Gron. recte voluit. nam *P. & W.* consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunctim. Παριόντος margo *A. 1 W. I. 12.* Τὸ γὰρ τῶ) γὰρ τῷ *P.* male. *I. 15.* Ὁπίσθην) ὀπίσθι *W.* male. Pag. 250. *I. 2.* Πίνειν) Sic *M. & edd.* optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen *B. 2 & 3. I. 7.* Ὅταν σε) ὅτάν σε edd. & *M. I. 10.* Γραμματίδια) γραμματεῖδια *W.* Sed mutatum est. *I. 12.* Καταδεδυκῶς) καταδεδοικῶς *W. I. 14.* Ἐπιφύκασαν) ἐπισκευάσασαν *P. L. & margo A. 1 W.* Nihil a vulgata abeunt *H. P. I. Fl. I. 15.* Δοκεῖς) *Fl.* at reliquae &

M. δοκῆς. Pag. 251. l. 1. Ὀρᾶς) Constans lectio edd. & M. ead. Οἶ) οὖν male L. l. 6. Γούν) οὖν W. l. 11. Ἐπῆρεσας) ἐπῆ-
 ρεις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. διψῶτος marg. A. 1
 IV. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἔξω Ex. Fl. Vulgaræ nostræ assen-
 titur P. & edd. Ἐχῶ margo A. 1 IV. l. 15. Ἐπεί) ἐπειτα Pell.
 l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus.
 Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπείραι ἄν Marcil. & Pell. διαπεί-
 ρας edd. omnes. διαπήρας W. ead. Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν
 margo A. 1 IV. l. 6. Ἐλευθέρους) ἐλευθέρους W. & P. l. 7. Ἐ-
 μαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. 1 IV. Ἐαυτὸν male
 l. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισᾶς οὗτος) οὗτος μισᾶς W. l. 15. Ὡς
 δέ) ὥστε L. ead. Ἀχαρίστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαις
 margo A. 1 IV. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐ-
 τοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. ead. Θέλη) θέλη edd. l. 4. Ἀρμό-
 σμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσμαι. l. 9. Τίνα) Sic
 P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquæ. l. 12. Καί περιν.) καὶ περ. M.
 Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola
 tamen l. ὑπορύπτουσιν. l. 7. Που) ποί marg. A. 1 IV. l. 8. Δέσι)
 δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζε-
 σθαι) συγκαθίζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male.
 Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic l. & Codd.
 W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθίζεσθαι. l. 15.
 Συγκαθίζεσθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl.
 l. 17. Ἀνδίας) ἀνδείας M. ead. Τερετίζοντος) Sic W. Τερεττί-
 ζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσμαι) Sic edd. &
 M. Δεήσμαι B. 2. l. 8. Μυρρίνην) Litera M quadrata recte
 B. 2. & P. μυρρί. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίται-
 δος) ὁ γέκιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vul-
 gatam servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd.
 καρχάρων Palm. litera minore. ead. Τῷ δεῖπνῳ) τὸν δεῖπνον L.
 Pag. 259. l. 3. Ἀμφορία) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα)
 καὶ δεῖσθαι in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἄν M. l. 14.
 Τὸ) τοῦτο margo A. 1 IV. Pag. 260. l. 4. Καλλωπ.) Sic recte
 edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. sola male καλλοπ.
 l. 9. Κοσμούμεναι) Sic recte edd. omnes. Κομμώμεναι male Mf.
 W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13.
 Γραμματίον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐτι σκεπτομέ-
 νου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. om-
 nes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τῶπος)
 ἄλλον τρόπον margo A. 1 IV. l. 14. Εὐμβολος) εὐμβολος male
 S. Ceteræ recte ut edidimus. l. 15. Ἡδῆ) ὁ ἦδῆ Ex. Fl. l. 17.
 col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδῶρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male ἀορα. *l.* 10. Ἀπορρίψῃ) ἀπορρίψει margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Ienf. Confirmat Mf. *L.* Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις) Sic *W.* recte, ait Solanus. διαφθείρας edd. male. διέφθειρας correctum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλο τι edd. *ead.* Ἐπικληθεῖς) ἐπεκληθεῖς margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.* male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male *S.* Vulgatam nostram exhibent *I. P. Fl. & c. & W.* *l.* 15. Οἱ) Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγὰς) Sic *I. Fl. Ald. Fr. A. & W.* Ἀπαγωγὰς *B. 2. H. S. P. Ald.* Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐκαταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐπωπτ.) ἐποπτ. *I.* Ceterae recte ἐπωπτ. item *M.* *l.* 15. Παρρυρὰ) Constans lectio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπυίων) *W.* Ὀπύων edd. *l.* 6. Εὐανθῆς) εὐανθῆς male *S.* Εὐαιθῆς peius *A.* *l.* 11. Σοὶ βίου) βίου σοι *W.* σοὶ *L.* σοῦ edd. *ead.* Αὐτήν) ταύτην *W.* *l.* 12. Περικητεῖον) προσιτητέον margo *A. i W.* Προσιτέον *A. & P.* παραιτέον *M.* Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt edd. *l.* 13. Ἀετίωνος) Deest in *W.* *l.* 16. Δι) δι' editum erat, sed recte correxerat Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δῆ) Hanc voculam adesse in *S. M. H. Fl.* notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. edd. *l.* 7. Ὅλος) ὅλος *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter servant. *l.* 13. Προηγείσθω) Sic edd. & *M.* Προηγῆσθω *B. 2. l.* 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M.* Edd. ἐγχειρισάσθω. *l.* 17. Τετραμμένον τὴν χροᾶν) τετριμμένον τὴν χροᾶτα Mf. Gr. G. *ead.* Ἡ ὄβρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M. & S.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἀποπτάσθω) ἀποπτέσθω *W. & Fl.* Vulgatam retinent *H. & reliquae. l.* 4. Λεληθείας) Ita ex *M. & S.* rescripti. Nam λεληθείας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρᾳ) ἐταίρα male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἐτέρᾳ cum Mf. *M.* *l.* 11. Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliqq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.* plane omisit. *l.* 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελασθὶ *P.* Ἀγελασθῶ peius *H. B. 2. A. i. Fl.* Sed ἀγελαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. 1. & l.* 1. 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. *ead.* Κακῶς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P. & I. & marg.* *A. i W.* Κακῶς ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακῶς ἔχω *S. & c. l.* 12. Φασὶ) Ex *P. Φησὶ* edd. & *M.* *l.* 13. Ἐνῆκε) ἐνέσσεικε *W. & Fl.* Vulgatam servant reliquae & *P.* Ἐνσήσεικε *L.* *l.* 15. col. 2. Πρώτων) Προπρώτων *C.* habet πρώην. *Solan. Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σθαι W. L. Vulgatam servant edd. l. 7. Κουράλια) Vid. norr. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοὺς ποταμούς L. l. 10. Παλινοδεῖν) Sic recte edd. & W. Παλινοδεῖν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινοδεῖν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. 1 W. melius quam vulgatum ὑπεδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνωμαι) Conft. & Vo. Δύναμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχθρὸς) Sic dedi ex W. & L. Ἐχθρὸς edd. l. 5. Καὶ καίβυστον εἰ δέοι) Desunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσονται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσεται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλαύκῳ. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ l. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκείνον) ἐκείον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M & edd. ead. Φυγεῖν) φυγῇ W. Pag. 273 l. 7. Καὶνὴν) L. & Anon. Κερὴν edd. omnes & M. exc. l. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουση male l. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. 1. non male. ead. Συγκείμενον) συγκινούμενον B. l. 15. Εἰκότως) εἰκότος l. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Εὐμελὸς) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πόδας) Sic W. l. Fl. H. P. Πόδα S. l. 16. col. 2. Πάνυ) πανοῦ legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid l. 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam tuetur. Solan. ibid. l. 22. Διασφύρουσα) Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκηρύττειν edd. l. 9. Ἐθελοκακήσαντα) ἠθελοκακήσαντι P. l. 17. Ἀρθόνῳ) Male ἀρθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μηδὲ ἐν &c.) μηδὲν ὑγιές τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. l. Fl. l. 12. Κρεῖσσον τῶν ἐμῶν) κρεῖσσον δὲ πείνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἥθους) ἥθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
τασκευαστ . . . editum erat κατασκευ . . . pro ᾧ, οὖν, pro ᾧν,
ὡς &c. quae mox vide. *Reitz. ibid. l. 18.* Ἀπηνῶς) ἀπημελημε-
νῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid. l. 21.*
Ἀποφανούσι καὶ κώνωπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid. l. 22.* Ἀετὼν) Pro
eo monstrose legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγείρας) ἀγείρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. II. Γ. 47,
ἀγείρας habet. *Solan. Pag. 279. l. 7.* Κυλλάραβιν) Edd. omnes
habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ῥάβειν ἢ Σκυλλαρα-
βίαν L. Σκυλλααραβείν W. σκυλλααραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
legit Solanus, vide notas. *l. 8.* Ὑπὸ W. *l. 14. col. 2.* Ἐ-
κείνῳ) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκείνος editum fuerat.
Item pro ὀνομάσθη male legebatur ὀνομάσθησαν. *Pag. 280.*
l. 1. Διελθὼν) Ita edd. optimae omnes, forsan διελών. Periiit in
W. putri hoc in loco membrana. *Solan. l. 3.* Πράγμα) Sic
edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα *l. P.*
Fl. A. 1. & reliqq. item W. *l. 5.* Ἀνεμῶν ῥόδον) Sic edd. *l. P.*
H. Fl. F. S. &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμῶν, cui posteriori Codi-
ci iota est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo
A. 1 W. *l. 7.* Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. 1 W. *B. 2. P.*
S. Παμπόλη male *l. Fl. F. H. A. 1. l. 10.* Προσιόντες) εἰσι W.
Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. *l. 12.* Διαβάλλοιτο)
διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt *Fl. H. &c. l. 17.*
col. 2. Ἀναίρησιν) Sic ex C. pro vulgato ἐναίρησιν restituit Sola-
nus. *Pag. 282. l. 8.* Ἄλλ') ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v.
ὕπδ, notamus. *l. 11. col. 1.* Εἰρήνην) εἰρήκει male C. *Pag. 283.*
l. 9. Νεῶν) νεῶν M. *l. 13.* Σωροῦ) Sic bene *P. S. Fl. Σοροῦ* male
l. A. 1. H. B. 2. Pag. 284. l. 5. Ἐχει) ἔχῃ W. Edd. in ἔχει
consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρὰ) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
tiunt in παρά. *l. 8.* Χρυσούς) χρῆσιος (leg. χρῆστὸς) L. Sic
Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρῆστὸς dare. Sed
χρυσούς etiam Th. Mag. *l. 11.* Ἰδίον) Sic A. 1. Fl. S. Fr. H.
&c, ni fallor *l. vid. nott.* Ἰδίον *P. B. 2. Pag. 287. l. 15.* Μῆ)
Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
servavit. *Pag. 288. l. 5.* Ἐρρήτορευς) ἐρητόρευς *Fl. l. 7.* Τμμιν)
ὕμιν edd. *l. 15.* Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt *Fl.*

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλιππίδης) Φεδιτπίδης *Palm.* Nihil a vulgata abeunt edd. antiquq. l. 14. Ἀποδοκιμάζει) Vid. nott. *Th. Marcil.* Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω) Sic *L. P. Cod. Fl.* ed. *Fl.* Reliqq. edd. vulgo Οἰκέλλω. In *Cod. L.* tamen Ὀκέλλω uno λ scribitur. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν) Haec verba, in edd. omiffa, comparent in *Codd. Regg.* 2954 & 3011. l. 8. Εὐ πράττειν) εὐπράττειν una voce marg. *A. 1 IV.* Pag. 291. l. 2. * Ὀλως) Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressus suspect. lect. indicat. ead. *Finai)* . . . ναι *Fl.* vacuo spatio ante ναι. At marg. *A. 1 IV.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inferit ante εἶναι. ead. Το εὐ πρ.) τῷ εὐ πρ. *Coll.* l. 3. Τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *A. 1.* ead. Καί) Forte δὲ *Solan.* ead. Ὑγιαίνειν) ὑγιαίνειν εἶναι marg. *A. 1 IV.* l. 5. Ἡ) ἡ *Brod.* & *Marcil.* ead. Ἀποτελεῖν) ἀποτελεῖ, ἥδη *Marcil.* l. 14. col. 1. Πυθαγορείον) *Coll.* Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. *Solan.* *ibid.* l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. *Solan.* Pag. 292. l. 2. Σαφῶς) Sic dedimusex *L.* Σαφῶς edd. l. 15. col. 1. Αὐτοτελές) αὐτοτελεῖ *Exc. G. & C.* l. 18. col. 2. Περὶ μίαν) *Exc. G.* Παρὰ μίαν π. κ. τίθεντα. *Solan.* *ibid.* l. 19. Μυρσίνας) Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *Solan.* Pag. 293. l. 1. Ὑγία) Vulgo ὑγία. vid. nott. l. 2. Ναίομι) Sic *Vorst.* & *Athen.* Assentiuntur *P. & L.* Νέομι edd. ead. Λεῖπ.) λοιπόμενον *Athen.* l. 12. Ἰσθῶ) Ἰσθῶ *C. Fl.* Ἰσθῶ edd. *Fl.* male. l. 13. Καρδιανός) Σαρδιανός edd. omnes, male. Pag. 294. l. 14. Δέ) Omiffa haec particula in *I.* comparet in *Fl. P. H. B. 2. S. & M.* Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν) Lege ἔστι, ἂν. *Solan.* ead. Το) τοῦ *M.* l. 7. Μόνον ἀπῇ) ἀπείναι φησὶ τις *W.* l. 8. Τάχα ἀνείποι τις) Quatuor haec verba absunt a *W.* l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ. male *P. & L.* Pag. 296. l. 1. Δεῖσθε) Sic *P.* Δεῖσθαι vulgo edd. l. 7. Ὁ αἰὶ καὶ παρὰ βασιλέως) Tria priora verba defunt in *P.* particula καὶ etiam abest in *W.* ead. λαμβάνετε) λαμβάνεται *W.* Sed e subscriptum est. l. 9. Μᾶλα) μάλ' *W.* Pag. 297. l. 4. Ἐπιπτοία) Sic *W.* Ἐπινοία vulgo edd. l. 6. Μακρῷ βίῳ) μακροβίῳ male *W.* Nihil a vulgata abeunt *H. Fl.* l. 11. Λογισμὸν) λογισμῶν *W.* Sed supra scriptum erat ο. l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι *W.* Pag. 298. l. 2. Ἔστι) ἔστιν *W.* l. 3. Τοιούτων) Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in *M.* Sed erasa deinceps est litera ν. ead. Σφάλεσθαι) σφάλεσθαι *Fl.* Sed cum vulgata etiam facit *M.* l. 6. Ἀπολύσας — ἄνθρωπον) Septem haec verba sic legi in *Fl.* *H. Coll.* & *M.* notavit *Solan.* Nescio quare; nam *I. A. 1. P.* & *S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. l. 14. Οὕτω) οὕτως *Fl.* & *M.*

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos* inter eos recenseretur audies, audies *igne torreretur* quosdam; *reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceretur & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Nekylar* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡ χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλείους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait fine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) Ad lucem, ad superos. BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲνουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππου ὄλους. Vertit Thomas Morus: Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmurienfis: Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens. Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππου ὄλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲνουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus

Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τέξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· *An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est.* GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λεμᾶν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio parvium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro *pervideas* legendum esse *praevidetas*, addit: *Praevidere est praetervidere, παρορᾶν*, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν *cum mala tua praevidetas*, id est, *in videndis iis caecutias*. Ergo nihil Heinso fuit in vulgata lectione duri: mihi fecus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poetae veteris dicto, τ' ἀλλότρισον ὄξυδερκεῖν, τὸ ἰδίον παραβλέπειν atque inde *spernendi*; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδένος παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis *Allucinor & Hallucinor* est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππους ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyssē, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. At qui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyssē vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quāh utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis structas asperis pendentibus Maxumis*, ubi rigida constat caligo inferum. BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἄλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut periiit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Ἀΐδης μ' ἰδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Ἀΐδουεὺς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic (senarius est: τὸ νου postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νόου omnino legendum cum ed. I. & Mff. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσος Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβὰς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena profectus histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: *Oro te, inquam, aulacum tragicum dimoveto, & splanchnium scenicum complicato, & cedo verbis communibus*: ibi Pri-caeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vestum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγε οὐ τοσί πως ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρηῶ με κ.) Homerus Od. Λ, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Thef. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras*: ve-

rum si cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, 'Αλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν εορτῆς ἤκομεν; Suidas agnoscit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simplici ἀρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζουσι. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανειστής. BARL. Scholiastes ille Biferus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Erymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *Α*manibus: infra est in psephismate, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BROD.

ead. l. 16. Γραφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. κατάπλ. c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in Ἑγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam defererebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Αἰψίας) γραφὴν ἀσεβείας Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φθονήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chrys. p. 558 D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φθονήσης. Dicemus ad B. Pr. c. 21; quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. HEMST.

ead. l. 7. Ὡς περ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. κάθοδος, τίς ἢ ἐπίνοιά σοι. SOLAN. Non parum distat, quod praebeat Thomas Mag. in Κάθοδος, τίς ἢ ἐπίνοιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Ἑπιστ. c. 2. Utraque loca per errorem commisit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Δίειμι) Commemorabo. BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδὶ, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἤρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδων inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poetis) προσεξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοιοῦντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ τὰρ ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκνόντας πόλεμος ἐστὶν ἀκηρυκτός. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἑρώτας καὶ μίξεις ἀναφανδὸν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ὥς καὶ περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθρίασει, τοῖς ἐπὶ σκηνῇ καταλείφομεν. Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὄνειδα καὶ ψόγος ἐστίν, Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτὸ φασὶ τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φύγων εἰς πῦρ περιέπασσον. VORST. Non praeteriit Erasmus in Adag. Fumum fugiens in ignem incidi. Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc est, beata) mihi videretur ignarorum vita. Nam ιδίωτης oppositus philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φανῆναι, purum putum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque ellicit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & oprando experatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurfus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξῃναι πρὸς τὰ Θράκια πάθῃ τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpres Cantoclarus, etsi Valesius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valesius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχστος, Φηστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχστον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακά, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα κρατήσῃ τοὺς βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis regum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpres satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exfatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς: ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπεδείξαν. Porro quod Conon scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae salutis consularent, dicendo ὥς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακά, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, ὧς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τὰ μὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξειε ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν διηπῶν τοὺς ἄνδρας ἐν χρένῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσοῦν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem resp.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυστὴν τὴν τοῦ ἀνερημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσῇ, vel potius χρυσόν eas utraque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἷον καὶ παρὰ Μεγάλῳ ἐν τῇ χρυστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclero. Iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatum in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & incitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἀποδείξαι τὸν τῶν ιδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. Τῶν ιδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὁμίλος, οὗς ιδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντὸς) Τρόπου addi non solet: *profus*. BROD. Ait Nofter ἐκ παντὸς, ὁππῶς modo: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος δαπανεύει c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπένδουσι & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντὸς τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγω-

γεν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui sacris iniuriabantur, ad animi constantiam durari exercebantque voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκείνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑμμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscriptis Solanus: *corrupte*. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος· vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, αὐτὸ ἐνάλλεσθαι. HEMST.

Ρηγ. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripatericis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tinire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων· tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑμμ. § 15, εἰτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπιθαρόν. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kusteri Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynico p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἠναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus verum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοι πάντων ἐκείνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὃ ἐστίν, ἐν λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖται ἀτενῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Con-templ. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τούτοις) Τούτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ ἔχου Εὐνόα ἀμῶν· Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distin-
gue, & verte: Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχου Εὐνόα ἀμῶν· Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἦτοι ἄρ, ὡς εἶδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα Θῆρ δ' ὡς χεῖρσιν ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα· Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐν-
δακῶν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρίξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρίξ ἐχόμενος καὶ οἰοῖται συμπεφυκώς· firmiter haerens & tanquam congenitus. L. Bos Animadv. c. XIII, pag. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Eupapio p. 90, ἀπρίξ ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222, τῶν δεδωγμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρίξ εἶχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἔνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν propterea utrumque Philo Iudaeus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πᾶντ' ὑπομένουσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἐχ. παρθ. συνεισ. p. 245 B. πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθούσαν ἐκείνην περιιδεῖν· citius nihil intentatum relinquens, quam ut illam talia passam non ulciscatur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἶναι
Lucian. Vol. III. Y

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πάνθ' ἐπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι· ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετέον πάντα ἐτοιμῶς τῇ δρᾷ κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ· nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόητος, cum docuisset, διαβύητον & διαβεβοῆσθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐρίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόητος πόλις Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρτία· Λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβοηθεῖν παρθένο ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχαρίων· & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι· Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἠγήμεων, atque ex aliis similia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ᾄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Matth. XVI, 18, non omissus est hic Luciani locus a maximo Grotio, cui pleraque debet Ia. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατὰγειν εἰς πύλας ᾄδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praeceffit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

ἴηται καὶ διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem, Perfarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινώσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι. Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem etsi consenserint, in multum tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auditor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit: Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὁραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt Henr. Vales. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405, Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, Ia. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praeceptuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, eaque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur: idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντις καὶ υδρομάντις· παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetiturum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρὺν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῇς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome le-

gitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἢ δὲ πείσεις ἔσται περὶ τοῦ μαθῆναι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cum potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντιες ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιούσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόρεια Οἴῳ πεπνυσθας· τοὶ δὲ σκιάι ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc munus Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facetissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, (ἐφ' ἑτφ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μόλις ἐτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ.... καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐσθέγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARCIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. *I.* invenimus: Salmuriensis editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφὲς pro ἀσφαλὲς legendum esse, monuit ad Arnobium Def. Herald. p. 43. Ἀσφαλὲς & ἀσαφὲς culpa librariorum saepius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam esse variationem eam, satis ex Scholiaste liquet. Hinc peti debere medicinam arbitrator Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν Ν. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificii expediunt interpretes: Εὐλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατὰ τινα δόξαν ἀκριτος ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυράς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφείας· illum in modum si commode scribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελὲς & ἀσφαλὲς saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανήει πάλιν) Vix dubito, quin litera sit errata, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανήει· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut cum magus fascino depellens ter in Menippi faciem exspuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod absolute poni pro ἀποπτύσαντας, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60. l. 14. Poterant autem ritus sacri magici purificationesque multiplices comparatione similibus locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianei mentio non est omissa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praestigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide Briffon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Chaspris fluvii aquam.* BROD. Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) *De hoc ritu* Cafaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀτέμαξε) Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur Cafaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hefych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σκίλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἄμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτονθούσας) *Ubi vero satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθούσας Scholiastes exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἤρεμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hefychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν &c. Hefychius videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τοιθορύζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τοιθορύζειν originem pervestiget. Eodem significato dixerunt Graeci & τονθορίζω. Hefychius iterum, Τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορίζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis pater, τὸ τονθορίζει omnino profectum esse ab Hefychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθορίζειν ex Hefychio. IENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως δεῖω· Hefych. quem itidem vide in Θεάγον· Θειῶσθαι, καθάρω, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θεώματα, τὰ περικαθαρθήρια, non alia sunt, quam δεῖω-

ματα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχασθαι solet adhiberi. Noster in Philopli. § 12, *Ζεῖφ καὶ δαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρεῖς &c.* homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cynis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν νεὼν, καὶ οἰονεὶ καθήραυτες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιενογεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. *καθαρίδην τῆς πόλεως ποιήσασθαι σφάγια περιαναγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης.* Polyb. IV, p. 405, *καθαρίδην ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιένεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης.* Athenis περιστιάρχων erant partes περιενογεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suidas ait ἐξωθεν περιέρχασθαι χοιροφοροῦντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. ὧς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. Ἐδύ) Ἐνέδύ orationi prosae melius conveniet. HEMST.

ead. l. 15. Φέρων) Φέρων redundat. BROD.

ibid. τῷ πῖλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori clavam reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπαλὸν lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπαλοῦ sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiit nudus & oleo nidens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπαλόν· quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, inprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπαλόν ιδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui validum nodosumque stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegetetur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur. p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντήν καὶ ῥοπαλὸν ἀμφοτέρω ἐπὶ χρυσα, διακοσμοῦμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκόρους.

De pileis autem Castorum & Ulyssis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Ακρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342. Iac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. 'Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Κρ. pag. 59, l. 14, annotavit H. Stephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὴν εὐρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σοφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴ τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀκλειστά οἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Vales. in Nor. Mauillac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖονιν &c. HEMST.

ead. l. 7. 'Ἠγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) 'Ἠγεῖτο εἰ μὲ ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. Λ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. 'Εμβολόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephes. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἐξοδόν, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἔτοιμοι καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. 'Εμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque εἰεῖναι & ἐνθέσθαι, καὶ ἰμρονερε, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel *commeatu navim onerare*: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, *permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere*. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro *in navem imponere*; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: *nosque iam iam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulare, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνέ-
θεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. & cum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγυμέθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τὴν ἀναγωγὴν ἡ ταῦς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. κατὰ δάκρυ χέοντες) Homer. Odyss. A, 5. BROD.

ibid. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludisque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἐίδεν καὶ ἐίδεν κατατέμνοντες, ὅσας Αἰγύπτῳ τῷ Νεῖλῳ, χρώνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Palacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. A. VII, p. 304, αὐθις κατὰ τὰ ἔλη θάρρων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα. & mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλεσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrīn (Opin legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, diri qui gurgite largus Irrigat arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis*: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἑλκ καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ ρεῦμα τοῦ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς θ' ἑλὸς ἐκπίπτει, καὶ ἐκείθεν πρὸς τῷ Τίγριδι συμμείγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης. . . διώρυγας τὸ πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσπλῖναι εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην μεγάλην· quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. (λίμνην) De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπεφρόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. Βόθρον ὠρυζάμεθα) Notus fodiendae scrobis ritus in

facris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, § 17, A, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eusebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: 'Ἄλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ὀρυζάμενος, οὐδ' ἐ ἀνῶν αἵμασι ψυχὰ γαργήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλεύου ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae piatio-nem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hefychio teste constat, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέ-βαλλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimonii Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρυζάντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Home-rus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in ef-fossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabu-lae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰι & Ἐρινύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epiæt. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὀρέστην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπατέραι αἱ Ἐρινύες καὶ Ποινὰί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐρινύας καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνου ἥτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνων πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hefychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam in-cassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποινὰς φρικταῖς, Ἐρινύας τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Fu-riis. Sed haec iam dudum, & a multis sunt observata: nos il-lud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poe-nas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποι-νῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐρινύων ἑαυτὸν ἐρρίψεν εἰς ποτα-μὸν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νύχθ' ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνηαν) Ap-

paret satis, desumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἐκάτην καίπεινῃν Π. GRON.

ibid. Αἰπεινῇ) Pro αἰπεινῇν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινῇν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem Graevii, & ante eum Vorflii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπεινῇν, quod prope ad veram accedit: καίπεινῃν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινῇ, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa ῥυκαμαρτεία Od. Λ, 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. Κ, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Hesych. Ἐπαινῇ, ἐπαινετή· ἢ δεινῇ καὶ φοβερά· aliam Eustath. p. 1665, v. 7, Ἔστι δὲ ἐπαινῇ Περσεφόνη ἢ αἰανῇ, τουτέστιν, ἐν σκότει διαγούσα· ἢ μᾶλλον αἰνῇ, ἢ δεινῇ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προδέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodeos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Ἀγ. pag. 23 A. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινῇν Περσεφόνειαν ἐνίοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Αἰδος πέμψειν ἐπαινῇ Περσεφόνειαν· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poetae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen inter est, quod in editis pro ἐπαινῇ nunc legatur ἀγυνή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Εἰροδίην Ἐκάτην κλέζω, τριδῖτιν ἐπαινῇν· vulgo scribitur ἐφάρην, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εὐχῇ v. 45, ibique legitur ἐπαινῇν. Praeferendum arbitror, quod restitui. IDEM in Addendis.

eud. l. 11. Βαρβαρικά) Nomina... ipso paene timenda sona-

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πένθ. cap. 3. SOLANUS.
ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: porius habuerim, πάντα τὰ
 ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδισεν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri ver-
 sus Il. 7, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δειν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
 P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum
 oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφο-
 δελὸν λειμῶνα. Od. Λ, 538, 572, Ω, 13. Aegyptiis Homerus
 & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde vete-
 rum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime
 consitum. Alphodelus per quietem visus mortem aegrotis
 praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
 Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ὅτι
 γενόμεται τὸ ἐν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες, Oneir.
 III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
 nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
 poetam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς
 vel σκιαὶ τετρυγῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101,
 Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos proco-
 rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
 tamen 9 nisi pro τετρυγῖαι in quadam editione prisca cuius-
 cunque Grammatici exaratum fuerit κεκρυγῖαι, quo specta-
 verit Etymologus p. 538 in Κρίσι scribingens, ὁ γὰρ ποιητής φησι
 κεκρυγῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis
 scazon, Κρυγὴ δ' ἐνεκρῶν ἀγγαλός τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fue-
 rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κρυγὴ propria
 ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
 ὁ τῶν ἀποθησκόντων τρισμὲς τοῖς ἑδοῦσι γενόμενος. Hoc au-
 tem utcumque fuerit existimatum, scripturam τετρυγῖαι in
 plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant:
 Philostrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴν ὥχστο τετρυγῖς,
 ὥσπερ τὰ εἶδ' αἶα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἤδη ἀπεισι, μικρὸν δὲ
 ὑστερὼν καὶ τετρυγῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. τῷ ἀσφοδέλῳ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
 ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Λ, 538, 572. Ω, 13.
 Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδέλος
 per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετρυγῖαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. A, 568, Χρῦσεν σκήπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσιν ἡμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quaesitor in alto Conspicuis folio pertentat crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocre amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἀχθεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὐτὸν ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνος ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνείως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρατήσατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. A, quae Ulysses inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim insigniri Odysseam A; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam A, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκρίας appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyssea tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente ll. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanley ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius itidem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinésii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, tato tamen naturaeque debitumolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Malī genii.* VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciph. I, Ep. 26, Μέγα, ὃ φίλε, καὶ οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι: plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοσταιν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστάτην & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής: utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculperet. HEMST.

ead. l. 10. Προγάστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilentī, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thef. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positus dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπίστροπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπιπτοντας (malὸ προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλονται, καταστάν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπέτασθαι σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον: ubi fane Casaubonus, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marculus etiam ianuae, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commodè iungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncōs si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusseris uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακις usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάλη appellavit LXI, p. 689; quo παθὼ *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακις vehementer repugnare. Ergo circumspectanti, an quid in locum τοῦ κόρακις apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πέδη, & Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas utraque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae servivit χοίνικας παχίας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοίνικες tum plurali numero plerumque soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *capem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὴν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, κᾶπειτα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλωδες, κλοῖδες & ἄλυσσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiverfarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστη περιθεῖναι περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοιὸν ἑκάστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἡ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendant. HEMST.

Pag. 15. L. I. Ἀποτελούμενας σκιὰς) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniiciat aliquis haud absurde ἀποτελινομένης ἀπὸ τῶν σωματίων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si fer-

ves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωματίων necesse tamen non put-
to, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε
αὐταὶ ἀξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic
in 'Ερμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνεῖσαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Ni-
grin. § 21, ubi multo plura reperies & sequentibus per-
quam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerant-
que ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam re-
posui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλώνων) Ed. I. προθύρων & sic P. & L. Utrum re-
ctius, viderint architecturae periti: nostrum non est id defini-
re. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco conve-
nientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re
habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὲ ἔξω ἄνθρωποι . . . ζη-
λουσί τε ὄρνυτες ἐντὸς τῆς κυγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύ-
τως εἰσόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἐνδον γεγεννημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos para-
fiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poë-
tae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illu-
sit: οὐ τοιαῦτά μοι ἑ λασαροφόρος σύνουδεν. Usus est Luciani lo-
co Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443.
Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeli
aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐ ποτε δ' ἰδούσιν
ἔκυσεν χεῖρα γαστρὸς ἔκρητι. HEMST.

ead. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Nyrp. c. 11 annota-
ta a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διούσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ τε Δίῳ καὶ κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς
καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui
ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Ari-
stippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud infe-
ros, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ
τῆς σκιάς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dio-
nem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, pau-
lo ante affirmavit: αὐταὶ (σκῆ) τοῖνυν ἐπειδὴ ἀποθάνομεν,
κατηγοροῦσι τε καὶ διαλέγουσιν τὰ ποπραγμένα ἡμῖν παρὰ
τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιάς) Cl. Gronovii emendationem amplector.
SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστίππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμνηνὸς δεινὸς) Ὁ μὲμνητος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμῶμνητος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μὲμνητος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμνηνός. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁμῶμνητος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctiss. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγειροῦς σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ προσβύτῃ in Sicilia, αὐξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & κυριῶς παρασίτης & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucians. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὀππωμένον) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὀπίσθεν δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide Il. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένντες, πλ. πτωχοὶ) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένντην distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένντος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνυσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μάντοι μὴ δ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terent. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum coniectura fueram assecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν τι καὶ διάκνον δεδορκόταν hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιον facile repetas, προσβλέπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶσι. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὐκ ὥς ἤκουσα, πῶς οἶσι ἠγανάκτησα. Plato Symp. p. 1203 A. πόσις οἶσε θεὸς γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δεκείσιν Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.
ead. l. 15. T1) L. & ed. I. In aliis τθ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debuit
παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ
μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in
Revivisc. cap. 31, Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου. in
quom. confcrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτουτες.
Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα
τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαταπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae
ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, & Luciano
indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae
maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut
a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem &
nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tanta-
lum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ διψοῦς sed
literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisy-
phum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod
in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego
quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὴν γηγενῆ Τιτυὸν Ἡράκλεις ὄσος) Videtur Τιτυὸν,
Ἡράκλεις ὄσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. A, 575: Καὶ Τιτυὸν
εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν Κεῖμενον ἐν δαπέδῳ ὅδ' ἐπ' ἔννεα
κεῖτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit iti-
dem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἐρῶτιῶν ἐγενόμην. Εὐρω-
τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulen-
tur, se didicisse monet D. Hoeschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμνηνοῦς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αἰῶνς) In libris omnibus legebatur hic αὐτοῦς,
nullo prorsus sensu. Ego vero αἰῶνς scriptum fuisse pro certo
habeo. Vide Πενθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοῦς) Non diffiteor αἰῶνς
ingeniose cogitatum, & primo adspectu blandiri. Attamen re
diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam
requirat τὸ πολυαρκὺς τῆς ταριχείας nam hoc quidem eum
in modum pignitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli ra-
tionem prodar: iam si forte αἰῶι commodè dicuntur Aegy-
ptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ
 τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa
 vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύ-
 τους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis
 errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterca quam sit
 opportuna verbi virtus huic loco, primum est docere. Λύ-
 σθαι & διαλύσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae
 compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα,
 quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiective par-
 tibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Me-
 teor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πηγνύται, τὰ μὲν
 ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ μοχ: οἱ μυλῖαι ἄλυτοι νίτρον δὲ
 καὶ ἄλλες λυτὰ ὑγρῷ paulo post: τὰ μὲν λυτὰ ἔστιν, οἷον νίτρον·
 τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occur-
 rit. Plato Tim. pag. 1034 A. in illa admirabili augustissimi re-
 rum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργ-
 γός, πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γινόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε δέ-
 λοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν πᾶν λυτὸν· τὸ γε μὴν καλῶς ἁρμο-
 σθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἰθέλειν, κακοῦ δὲ ἃ καὶ ἐπεὶ περ γεγένη-
 σθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἔσθ'· οὐδ' ἄλυστοι τὸ πᾶντας, οὔτι μὲν
 δὴ λυθήσεσθ' ἔστιν, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ
 τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tan-
 dem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19;
 & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem
 in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci di-
 cunt λύσθαι vel ἀναλύσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessa-
 riae calamitati obfistere conabantur conditura & odoribus
 Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum
 conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficie-
 bant, ut per multa secula lineamenti integris cadavera con-
 starent; neque, ut apud alias gentes ab his moribus averfas,
 cito diffuerent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα
 καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλου
 μένει ἀμνηχανόν ὅσον χρόνον· ante dixerat, σώματι τάχα δια-
 λύσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι·
 &, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ὃ προσήκει δια-
 λύσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbi-
 tror, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuo-
 rum νεαλεῖς καὶ συνεσθηκότας, qui tamen brevi tempore com-
 munem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ
 μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, indissolubiles: quam vero
 ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταρ-
χίας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra con-
iectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri
praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin.
IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI,
§ 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πάνυ ἦν τι ῥάδιον-
male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico
more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p.
74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chrys. initio Chari-
demi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δεσμοῦ ... προσενέγκας... διέχει) Quid
respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμου & μοχ
προσενέγκας & διέχεν. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλεια vero cum
dixit, quasi de tributo loqueretur, misifica voluptate aures (lecto-
rem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua
pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum
remitti dicitur: καίρων, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλεις) P. L. & ed. I. ὅστε pro ἀμέλεις habent.
SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos
offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus,
si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαίνοντων prae-
cedenti membro adiungi malim; tum porro subsequenter ora-
tionis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii
genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπύρου οὖν πρὸς ἡμῶν-
τόν· sic ἀμέλεις decentiorem locum occupabit, & articuli com-
prehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάν-
των ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον
δεδορκότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita
post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut post-
modum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. c. 22, ubi de eo
dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan
ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi.
SOLAN.

ead. l. 16. Διασκευάσει) Scenae proprium; qualia sunt σκευή,
διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Helio-
dor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διε-
σκευάσεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutua-
tus, paucis interpositis adiicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. Oe-

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. *Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκευάσαι αὐτοὺς γινόμενος Θεοφιλής*. quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster *περὶ τῆς Περ. τελ.* sub initium: *τοῦ πράγματος*, vel potius, ut Faber voluit, *τοῦ δράματος διασκευῇ*, quemadmodum in Achill. Tat. II, p. 125, *τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος*; a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. *lectio τὴν κατασκευὴν*, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, *σκευάσει*, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde *καυσία διαδηματοφόρος* Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. 'A. 'A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. *τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διαδήμα τὸ βασιλικόν*. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖ) P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. *Διαπομπεῦσαι*) In pompa transvehī, *pompaticè transire*, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, *pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu*. HEMST.

ead. l. 9. *Μαίανδρον*) De eodem in 'Επιστ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, *Μαίανδρος* dicitur ὁ *Μαίανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστώων, δὲ οἱ ἦν γραμματιστής*. De proditione in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen *Μαίανδρος*, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi *Μαίανδρίου τοῦ Σαμίου*. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, *Μαίανδρος*, Philostrato *Μαίανδρος*. HEMST.

ead. l. 11. *Μετενέδσει*) Scribe *μετενέδσει*. BROD. *Μετενέδσει*) Antiquiores fere edd. *μετενέδσει*, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. "Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ienl. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro *οὐκ ἀποδίδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*. "Α *ἐχρήσαντο* nihil aliud quam, *quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ

οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρησάντο) *Mutuari sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doufam Praec. I, c. 19, ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐωρακέναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρίοντας) Confer infra Ἄ. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχουσαι, παρέρχουσαι, παρίναί, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videfis A. Gellium VII, 5, & Nostrium Ἄ. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνίου) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionsius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: existant tamen in C. nisi quod ὑψηλαί. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ που) Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, clausi, occulte: quod plerumque in deteriore parte accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocrat. in Παραβύστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractionem statuunt, quam necesse sit, non alien-

tiar. Σκοτίως καὶ ἐν παραβύστῃ iunxit Evagr. H. E. III, c. 1: Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῃ κοσμητικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὶς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, Σαδὸν γενέσθαι τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβειν τόπον παρὰ τοῦ Αἰαλοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐπαράδυσάπῃ] Εὐπαρκεκριμένῃ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῃ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removeretur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπίστησαν) F. ἐπίστυσαν. & C. SOLAN. Intellige, Aecum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰαλὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulchre corpus traditur. Ideo confingunt Aecum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν nam nū ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδίδοσι vel παραδιδούσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντες) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat Desid. Herald. Anim. ad Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματεδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀλούμενος τὰ σαβὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas Mag. in Ἀκιστῆς, ubi ex Valcosani suppleta est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπάτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαβρὸς δὲ σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrena.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριβόοις adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in trivis epigare*. HEMST.

ibid. τὰ σαβὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίχει) C. ἐπείχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obs. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐκυβαλισμένα) C. & V. ἔκυβαλουμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A. altera verbi facies σκυβαλῶειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμίδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἄλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile congruam credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμίδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τελευτήσας: atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεὺς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutae potione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μνήμην παλαιὰν ἀνομετρησάμεν τινά. Or. v. 14, — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ: plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continerebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία: unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valefius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράφει τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. καίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προῦθωσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὔθιτο λέγειν ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀπὸ τοῦ προβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀπὸ τοῦ προεγράφετο: sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπεὶ δὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὐκ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν καὶ προστίθεσιν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσιν πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσιν nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προεγραμμένον, οὐκ ἀεί· idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpretes ahoqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανομένου, & τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucyd. III, 38, θαυμάζω μὲν τὸν προθέντα αὐτὸς περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνῶμας aut διαγνῶμας c. 36, Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐτὸς γνῶμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγοὺς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὕτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνῶμην αὐτὸς περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a propofita prythanum tabella, qua non tantum incilium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocl. in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητος τῆνδε γερόντων Προὔθιτο λέσχην Κοινῷ κηρύγματι πέμψας· solemne est ingeniosissimo poetae phraes a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθεῖσθαι λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προβήματα recentioribus esse Imperatorum

edicta, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque *ἐκθήματα* refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτάνεις) Qui sunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. 'Επει γὰρ) Saepe murari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύσσαι) Angl. *καταλύσσαι*. BOURD. *Καταλύσσαι*) Vulgo legitur *καταλύσσαι* quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniorem scripturam suppedita- rent A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, *εἰς κίβωτον ἐνδύμενος*. Plato p. 32 B. C. *εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύσσαι*. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίον &c.) Ludit in vocibus *κράνιον*, *σκέλετος*, *νέκυς* mortui *ἀλίσαντες* a poetis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιστατιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. *Ἀλίσαντες* sunt *νεκροί*. vide Hesych. GRAEV.

ibid. Ἀλιστατιάδος) Angl. *Ἀλιστατίδος*. BOURD. *Ἀλίσας ὁ νεκρός, τούτ' ἐστι, ζωτικῆς λιστάδος, ἥ γουν ὑγρότητος ἀμείρος ὄν.* *Ἀλίσαντες* quare mortui dicti, vide Galenum *περὶ Κρασιῶν* lib. I. Hinc Lucianus *Ἀλιστατίας* finxit. VORST. *Ἀλιστατίδος*) *Ἀλίσας* est *mortuus*; & si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem *Ἀλιστατίδος*, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est *Ἀλιστατιάδος*. SOLAN. Ferri poterat *Ἀλιστατίας*, ut *Πελοπίς*, *Πελοπίας*, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, *Κεκροπίς*, *Ἰπποβουντίς*, *Αἰαντίς*, *Ἀκαμαντίς*. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) *Ἐψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν* separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. *Approbaverunt* magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμὼ) Etymol. *Βριμὼ*, ἡ *Περσεφόνη* &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἰδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἔγενετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκοντων ἐν ἑαυτοῖς, O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEV. Vir cl. I. G. Graevius legit *γιγνώσκοντων ἐν ἑαυτοῖς, qui*

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant; nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se diffidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐπεὶ δὲ πολλῶν τούτου ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic Hocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογιστῶς ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκουμεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Κρ. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ιδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria dissentit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu trasilianibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ιδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epiet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ιδιώται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ιδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκρίτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ιδιώται γεννηεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελάται παρὰ τοῖς ιδιώταις, οὕτως ἡ ιδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiusunque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare *diu quaesitum esse* Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωσκηυῖαν ζητῶν περιούσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. l. 12. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθηναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) κελύων: utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quamquam ibi, non secus ac tor aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρκεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priori minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται ἀνδρείων δὲ γυμνασθῆναι εὖ θέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explorare cognitissimis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet, Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere. Expende modo Platonis locum, ubi non intulisse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Athenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μὲν τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαυκέναι καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὥς οὐκ ἐστ' ὢν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδῆλον· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis stultientes: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τέπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἀρμοῖως ὑποκρίνασθαι. . . . αἰεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἰκὸν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκῆα εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμίσαντα &c. Sic Thucydid. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· &c, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδῖλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμών, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, Convivium hilans, tuisque partibus egregie functus; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequae solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσδῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: Cratini locum ex Pylaea promittit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &c, qui vestigia summi popularis pressit, Garakero fuit factum, restitui posse arbitror: Ἀνδρας σοφοῦς δὲ (vel γέ utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμ' ὥς καλῶς Ἐς δυνάμει

δέσσαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὥς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστίν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα δέσσαι καλῶς, καὶ ἐλεῖνσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὐ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio refidet; prima, quod in manibus est, solleter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὐ διατίθесσαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὐ διατίθесσαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσσαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὐ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν & Suidas in Anatolio, προσὴν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδακότε; altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurperetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Maussiaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus distiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τὰμπισόντα, καὶ δέσσαι πρόπει Σοδὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν ubi primum restitui placet, κ' εὐ δέσσαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritis nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὐ δέσσαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragicus versus apud Hesychium in Κυβευτὴν loco valde multilato corruptis invenitur; in quo refigendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, Salmasius operam ludit. Porro quid Aeschylī loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεισόντα θήσονται Τρις ἔξ βα-
λουσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας audacissima figura, quam casti-
gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
ste vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne
quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μηδὲν ἰσπουδακῶς) Plane noster Tiresias
cum Simonide sensit, cuius erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ
βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn.
p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelli-
gere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ἐρο-
φῇ τοῖνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθιστάσθαι θυρίδας
ἥτιοι καλοῦσι pauloque post iterum κλειθρίδιον ibi Langi &
Christophorsoni cancellos repudiat Valesius, & *clathros* ma-
vult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, *rimae*: alii signatius *ia-
nuae rimae* interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L.
Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses so-
ramen ianuæ vel cistæ pervium, in quod clavis immittitur,
exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facerissime narrata
Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
ψίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύ-
λιον κατεκύλισε διὰ τοῦ κλειθρον' & saepius in proximis: ἐπὶ τὸν
vocat Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate
reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. λ. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφονίου) Vide Th. Reines. ad In-
script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) *Ad inferos migrant.* BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνιττεται δὲ) Pro δὲ Solanus scripsit
τι, quod an V. Codici debeat, ignoro: praetuli vulgatum.
In sequentibus aut *μαντείων*, aut, quod potius habeo, *leges
μαντείois.* HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissi-
mum & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παρούσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δ'εὖρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego iunctis εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνυ εἰσθῶς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfacisse me puto, ut nulla amplius superfit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ νεανίσκος) Protefilaus, de quo supra in Νεκρικῶς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato comaeatu: alioqui crimen erat λειπόνως γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου persequiebantur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λειποναυτίου VIII, 42. Hesych. Λιπόνως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολειπῶς: ita Herculem, qui, ut amissum Hylan investigaret, Argo navim sociosque deferuerat, — ἥρως ἐκερτόμενος λειποναύταν Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moschopul. Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. καὶ Ξεναγήσον. Deductus ad limpидum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀρίστα σοί, inquit, ἐξενάγεται, ὃ φίλε Φαίδρε: tum Phaedrus: Σὺ δὲ γε, ὃ θαυμάσιε, ἀποπῶτατίς τις φαίνεται ἀποχρῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἄνω Διί) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Ῥίψῃ καὶ τεταγῶς) Homer. II. B. BROD.

ibid. Κάμει) Ἀνχαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγῶς) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedito est: in reliquis enim legebatur τεταγῶς. SOLAN. Reliqui τεταγῶς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγῶς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2 τεταγῶν ab ἐταγῶν ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facile in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ βελού) Motellanus, e summo coelo: Lucian. Vol. III.

Benedictus, *e magno coelo. Pater, facto limine. GRON.* Verit̃ Benedictus, *Vereor, ne me cunclantem, caliginĩ additum, vestrum sinat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiiciat coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio εὐγενεστάτου filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo, e magno coelo.* Desumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum secum egerit Iuppiter: Ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοι ἀλεξέμεναι μεμαῶτα, ῥιψε ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ δεσπεσίω. Ubi Eustathius, quid sit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήσας, ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὥς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ δεύεσθαι. ὁθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, εἰ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transfudit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ἑρῆς, δὲ συρφετὸν Οὐρανίωνων ῥιψε, ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ δεσπεσίω. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Aristoph. Avib. v. 3, Τί, ὦ πόνηρ, αἶσα κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ἰδὼν προφορευμένω. Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Etymol. p. 68, ὥς ἐστὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, ματαίως, ut Schol. apud Thucyd. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὦν) Difficile dictu est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάτορος. Eius vocis primitivum habes in Πseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάτορον ἐσθλὸν αἰοῖδον. In Dialogo Mercurii & Maiaie pro eo dicit συνδιαπράττειν ἄλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἰ τινα ἄλλον νεκρὸν εὖροις ἐκείνω, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγη, cum distinguī debeat ἢ εἰ τινα ἄλλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνω παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαίτωμαι formatur, quam συνδιάτορος, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαίτητης, id est, convictor, contubernalis, vel etiam arbiter simul cum alio; nec dubito sic esse legendum, scilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαίτητης. PALM. Simplex διάκτορος est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solobat una cum Mercurio διάγειν τοὺς νεκροὺς, traicere mortuos. Quae ad hunc locum habent eruditii viri, plane sunt inania. CLER. Συνδιάκτορος omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset συνδιάτορος, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, eiusdem familiae servus: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, κῆρυξ μέγιστε τῶν ἀνὰ τε καὶ κάτω. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque διάκτορον Ἀργεῖφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi διάτορον, οἷον διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, διάκτορος κέκληται ἥτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς &c. Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, διάκτορον interpretatur nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας: sic in Etymologo refinge, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήκει τὰς ὁδοὺς. Altera transvectorem animarum, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὴς umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργεῖφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἄργος φόντου, ἢ ὁ ἄργως φαίνων (nisi quis praeferendum censeat, ἑταργῶς φωνῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Ζεὺς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσπος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte defunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσπος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἑρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in Hesychio legas Διακτόρας, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρων, εἰρηνικῶ. Nefsi autem Chii, sic enim quam Νέσπος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Iulian. Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Etymologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κῆρας τῶν τελευτηκῶτων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπιθετο. Διάγειν vero, quod est traicere, transire, de Charonte posuit Aristoph. Raṅ. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυττου- τῶι σ' ἀνὴρ γέρον Ναύτης διάξει δὴ ὀβολῶ μισθὸν λαβὼν &c. commodè Schol. Aeschyl. ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον θεω- ρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare iam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano solemne est in levibus arguta-

ri: omiffum *ἀν*, quod faepe fieri confuevit: καὶ μὴν καλῶς εἰ-
 χεν *ἀν*, ὡ παῖ Μαίας, ἐκείνῳ γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
 hic locum & ufum habet, quem § 7 ἐλὺγα γοῦν. Index familia
 plura fuppedirabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρὸς κωπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
 Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &
 alter § 7, ναῦτης ἀεὶ καὶ πρὸς κωπος ὢν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non *sub tranftris*, dormiebant, fed & alibi, uti
 ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
 textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
 Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
 lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono comparetur, haud ma-
 gni fane pretii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
 maligne invidum fpectat acrior utrobique viri fummi incre-
 patio. Synefius de fcrvo nequam in patriam navi deportando
 Ep. XXXII: πλεῖστον δὲ δεδεμένους ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ
 γὰρ εἰς κοίλῃν ναῦν καταβαίῃν. HEMST.

in Schol. col. I. l. 3. Ὁ τεινᾶς) Exc. G. διατεινᾶς καὶ τεινάζας.
 C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorfus ita in V. fcriptum eft, ut in Exc.
 G. HEMST.

ibid. l. 6. Παρακλιμῶς) Dedi παρακλιμῶς, quod Etymo-
 logus habet in τεταγῶν, ubi haec eadem totidem fere verbis
 leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecurus
 fum, quod, etfi in fine τεταγῶν praeferreret, in fronte τεταγῶς
 fervabat: ibi tamen ex C. τεταγῶν annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὀμους) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νακρὸν) Caftiga ἄλλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. BROD.
 Ἄλλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
 auctoritatem, fed emendationem Benedicti certiffimam: in
 omnibus enim ante ipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
 pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
 invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelotium,
 qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
 nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπῖαν ἕλκων) Meminerunt huius loci Laz.
 Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
 de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariftoph. Ecclef. v.
 1083, ubi δικωπειν, fed fenfu turpiculo translatum, occurrit.
 Δικωπῖας ἐρέττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
 legendum fit δικωπῖα. Δίκωπον σκάφος Charontis in Euripid.
 Alc. v. 252, & ἐλάτῃ δικωπῶ v. 444. HEMST.

ibid. Δικωπία) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

eud. l. 4. Ἑρμῖδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kufterus. SOLAN.

eud. l. 5. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaem. p. 50 B. Δεῦρο δὲ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς αἰθεῖς τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα δαίματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. HEMST.

eud. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δὴ πού λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. HEMST.

eud. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, stricto acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

eud. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τι οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Παθοῖ) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθῃ: nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσσειν, ἢν πρώτην μακθάνουσιν αὐλῆται καὶ κιθαρισταί. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσσεις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iulianum in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therstem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πληῖζας κόνδυλῳ ἀνείλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταίαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόνον. Hefych. in Πυγμαλ, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαλίας τὸν γρόνον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Heliod. Ἀσπ. v. 302, κινδυνίζοντες ἀλλήλους, ἥγουν τῷ γρόνῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16. Aquila & Symmachus γρόνου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito & accessit: vide Io. Meurf. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόνος. Hefychii γρόνον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iam pridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adscripsit pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Vid. Petron. Molch. Ἀ. Κυπρίσ τὸν Ἑρωτά.) locum Petronii intelligens cap. 58: At non servus publicus iam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur &c. Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat, ut in Βίων πράσσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus autugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μῆνυτρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὐρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, ditatum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὀνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μῆνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φεγγαγομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo iocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμνήσῃ τὸν τὸ προοίμιον ᾄσαντα κιθαριφδόν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κερύττεισθαι, non ad ἀποδράττα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impedit, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, σὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. IENS.

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν) Iensius excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorum decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, κωλύοντων γαμῖν, ἀπεχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, καλύοντων γαμῖν, κλεβόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris*: ubi in priorie parte supplendum esse positis, nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime pertractavit I. Fr. Gronovius Obs. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. l. 13. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατὸς ἦς: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi*. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiant. Isocr. Panath. p. 257, Αἰμὼν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθοι, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν. Philostr. de V. S. II, p. 553, v. 31, ἡ μεσθγείος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φωνή. Heliodor. I, p. 2, Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωματῶν ποσθαγῶν. Aelianus, quippe composuit ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequè delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit Plato non tantum ἀκραν τὴν οὐράνιον ἀΐδα, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ ἥμισυ, sed etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. τότε δὲ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Aët. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras*: Stat. Th. IX, 641. Est autem περιωπὴ quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρναύσσου idque ipsum ἐκ περιωπῆς proverbii ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι Synes. p. 42 C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπώπτεω τινὸς καὶ μεσσηνιότης περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κα-

ρύματι. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH. Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλοις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654: *Et nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM. ead. l. 7. Ἐνδούναι ἐλήγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpretes. Usurpat iterum eandem aut similem vocem ἴστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. τοῦ ποδός) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἰστιῦ, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constar. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodae sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτὰ λινὰ Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Statius ad Catulli Phaselum annotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in Addendis.

in Schol. col. 2. l. 1. τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi Noſter τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. τοὺς Ἀλωέως νύεας) Homer. Odyss. A. BROD. Vide D. Hoelchel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Moſem, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραφθεύραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πυργου ἀναγεγραφέναι: calumniae depulso facilis ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moſis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utraque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἴστιν (μῦθος) ὁ εἰκὼς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησὶ τρία τὰ περιμήκιστα τῶν ὄρων ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐβλήσαι ἐπιθεῖναι: nam qui revera mon-

tes eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὅρων τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II, p. 56 B. fatis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώϊον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remora tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, cum Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνέητοί ποτε ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorum esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἷους ἔδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79, ὅστις ἂν μὴ παρήσι τοὺς Ἀλωῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab εὐς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλωεῖδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspitioni mirifice favent versus inde ab Aeliano adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

ead. l. 8. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανῇ ταύτῃ κλίμακα ὄξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανῇ ταύτῃ

την κλίμακα ἔχειν οἰκίμενους &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloeī filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascendentem.* HEMS.

ead. l. 11. Νὼ δὲ) In Cod. Flor. *νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῇ τῇ θεῶν.* BOURD.

ead. l. 15. Δὺ ὄντες) *Ἦic δὺ ὄντες pro δὺ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est, inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiusmodi locis, in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucyd. IV, 92.* HEMST.

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλίῳ) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, *αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον.* BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) *Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpretes.* CLER.

ead. l. 8. Οὐτὰρ ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur, *ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὐτὰρ ῥαδίως συντιθεῖται τὰ ἔρη.* Illud autem *ἀπὸ δυῖνστιχίῳν* pro *δυσιτίχοις* non aliter est dictum, quam *ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχίλιᾶς ἀνιμῶν* Theophr. H. Pl. IV, p. 76. *ἀπὸ ῥαβδίου οἰακίχου* Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucyd. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, *ὥς διαδέχαιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντὰ· διαδέχαιτο, ut ἀναπαύσειεν αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντὰ* scribatur. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασμένα) Veteres edd. *ἐξεργασόμεθα. B. 2. S. & A. ἐξεργασάμεθα.* Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρανίων) *Ἄν συντριβίντες τὸ κρανίον;* placet. GUYET.

ead. l. 7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* HEMST.

ibid. Οὐκ ἐνι) *Non licet.* BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) Benedic̃t. *Ne pedem in lubrico ponas*: im-
mo, *ne parcas pedem in lubrico ponere*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amst. ed. ἢ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem est: utrumque recte lege-
batur in libro Vossiano, consentiente Thoma Mag. in Ἐπαθὼν
τὴν ψυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Λίμνην) *Mare*. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἥρου μὲ ὅτι γελῶν scribe ὅ, τι. *Ei rogabas me, quid
viderem*. Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il.
A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: "Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed scribe, "Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσ-
σον &c. *Qui dicat, quid* (ob quam causam) *adeo iratus sit Apol-
lo*. Ira distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, li-
queat ex Hesychio, non aliter haec verba referente; qui ipse
quoque una literula multatus est, "Ὅ, τι τόσον, διότι τοσούτον
lege ex Homero τόσσον. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio sequentibus annectit; nec dissentiunt interpretes:
ego contra censui κληθεῖς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere:
huic ergo distinctioni versio quoque respondet. HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' εὖ γινώσκης) Homer. Il. E, 127. BROD.

ead. l. 16. XAP. Τί ἐστίν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, est assignandum; quid enim
aptius, quam ut recitatis Homeri versiculis statim quaerat,
τί ἐστίν; ἥδ' ἄρα; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si tecum componatur*. BROD.

ead. l. 2. Προδίδασκέ με) Quorsum spectet προδίδασκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercu-
rius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur
in προ nescio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsā po-
tuerat, ut Mss. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem sequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παρυσ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile
perspicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς περ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρῖαιναν) Cum
vertisset Mosellanus, atque tridente velut unco quodam hamo inie-

Ho, contraxit Benedictus, & *inieclo tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, *τορύνην* passim ab Grammaticis exponi *κινητήριον τῆς χύτρας*; quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) *Tudiculam*. BROD.

ibid. τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro — *πάσας δ' ὀρόβυνεν ἀέλλας* videri poterat legisse Lucianus, *ὀρόβυνε θυέλλας*: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrium credo: quae etiam est causa, cur *ὀρόβυνε* augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, *ὡς ἀχάνεις ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὀρθὸν ἐπαίγισουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο καὶ ὀροβύνοντο*. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόβυνε) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur *ὀρόβυνε*. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνην) L. *τορύνην* & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari *εἶδος ξύλου στρογγύλου*, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ *σκαμβὸν* &c. quod si *τορύνην* exponit, scribendum potius fuerat ἢ *τι σκαμβὸν ξ*. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, *τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέ ποτ' ὀρθόν*, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, *τὸ σκαλινὸν* (eum in modum refingo *σκαλινὸν*) *ξύλον οὐδέποτε ὀρθοῦται*. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. *Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.*) Id est, cum ipsa Scylla & Charybdi &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi verrentem, Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomit, & statuere, Homerum, ubi *ἀνοσπον πλοῦν* navigaret, illuc, unde negant redire *quæquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote infusius? Non intellexit bonus Noster, τὰ ἀπήμεσε τῶν ῥαφιδῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωτι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμούντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμεσμένα ἀρνομένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. II. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτῳ) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, coniicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in Galato. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ στ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia miliare conficiunt. SOLAN. Καὶ στ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμισυ· persimilis est ac paene eadem norae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolverent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασι γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδίου — ἑταίρους τε — ὑπεξαγεῖν genuinas Vossii membranae lectiones restituiamus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ὑποβάττα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορμῷ μεγάλῳ) Adde ex Strabone ἐσφηνωμένῳ. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκτω) Virium V. ἀφύκω bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode verus interp. ad lb. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates frerus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

liaetae nostri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitatibus sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκίας ῥώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσαι, parum adiuventi, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso Luciano haeret culpa: non enim aequae semper stilus, quamvis attentio, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐχ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλασσιότι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetissimisque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliaret. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placer, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesium, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, Lucianum, dum haec scribebat, ad historiae veram feriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν τὸν τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit lensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit Strab. XIII, p. 928 B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεώτερα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἀκραν εὐερέα ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68. Adversus Cimmerios, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodorus: ab Herodoro tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιατῶν ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyaeo duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habeat auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermefianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides, lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔχει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἀκραν, μηδενὸς φυλασσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχονται τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: Polyaeon. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδέων ἀκραν ἐπέβη (ita legendum iudico pro ἐπέβη) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαυροὺς Θεοδότου φυλάσσοντος· τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε· μὴ δυνάμενος τὴν ἀκραν ἐχῆρας οὔσαν εἰεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruli, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine sumtum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, sollerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὀχυρότητος. Arcem Charon Lamplacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆιον, referens Athenienses Ionibus opitulatos εἶναι τὰ περὶ Σάρδεος ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεῖχους τοῦ βασιλῆιου verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. τὸ τριπλουν τεῖχος) Ἐχουσαν subaudio. BROD. τὸ περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

ead. l. 10. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδὲν ἀγαστής) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποθαπύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἔντι χρησάμενον λέγειν &c. Inhumanus est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellus priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, sive potius aeratis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utroque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellitant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σάμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπίνης μέχρι τεμένους τῆς Ἡρας haec ab alio fonte sunt hausta, itidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸς τῆς ἱερείας π.) Lege, ΧΑΡ. Τὸς τῆς ἱ. π. venustis enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas.* BROD.

ead. l. 11. Τέλλος) *Tellus* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent Ἰστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 56, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Ἐλλος, Ἐλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλος, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chryf. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέθνηκεν ὁ Σέλλον ἐλβιώτατος τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους. ubi, tamen si non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnat Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Iosf. Barnesf. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, Ὡς οὐκ ἀν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, οὗτ' εἰ χρηστὸς, οὗτ' εἰ κακὸς, notare operae pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σέλλον ὁ μὴ δένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευταῖας πρὸς Κροῖσον ἀποσηνάμενος. Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davisf. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρι πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chryf. p. 598 C. ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἤλεγξεν. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepite haec vertuntur, B b 2

ἀλλὰ τὸ πορθεῖν αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censes: cum sit, sed cymbam ipsam existimas esse, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit.* GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. Ἐλ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπὸ χροῶν) Infra vocat ὤχρῳν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὤχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γινέσονται οἱ τοῦτοι σωρεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνδους in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξιν ὤχρους, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὤχρῳς saepe minimum discerpet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Arremidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσοῦς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσεῖον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud Diogen. L. VI, 51, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homeri χλωρόν δέος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redegit nescio quis Comicoꝝ: τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβόλῳ, τὸ χρυσεῖον; Δέδοικ' ἐπιβουλεύμενον ὑπὸ πάντων ἀστ' exstant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latini itidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fessor redit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοιδίμον ὄνομα καὶ περιμάχπτον) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχπαι & περικαθάραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad Theophrastum, pro Theophrasto. GRON. Ex poeta aliquo, Pindaro forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοιδίμον πάντιμον, ut Ρητ. c. 1. Certe Fl. ἔντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissimè χρῶμα, vel κτῆμα: sed facta restā maneat optima lectio. Ἀοιδίμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperitur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμόν, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχτην vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeferre conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃτος ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὥς δὴ-λον ἐκ τοῦ περιμάχῃτον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὐ-τω δὴ τι περισπουδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἄμφ' αὐτῇ γενέ-σθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτων καὶ περιμάχῃτον τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃτον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπύουσα ὅτι περι-μάχῃτος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucyd. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσιναίου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματαιμένον, καὶ περιμάχῃτον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαιώτατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13, Athenae tὸ περιμάχῃτον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστυ quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμαχῃτοῖς καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου πρᾶγ-μασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχῃτον, res, quam pauci vel nemo valde sibi ex- petendam statuat, aut adipisci labore. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανεῖς ἐσθλῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχῃτον, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐσθηκὸς, οὐδὲ τοῦ ἔχοντος ἀλπιῶς. HEMST.

ead. l. 16. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fal- lor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto au- ro boni insit, nisi forte honorificum exilimetur, honorem aliquem af- ferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equi- dem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudia- ri debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vestigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμαρχοῦ τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν publicanis *juccensentus*, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογαῖς non solum apud Athenienses αἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocratio ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἤρεθην ἐκλογεῖν & Capito φόρων ἐκλογεῖς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τιτὰ καὶ πολὺν πλοῦτον ἡθροικῶς· sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινὰ apud hunc rectene Gelenius *quaestorem*, apud illum Canterus *coactorem* verterint, iam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γάβον ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκτελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν ubi secus olim ad Poli. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν quod etsi per me iam pridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ἐλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. Τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλινθία, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυτελέων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σικλὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐτακύνωμεν οὖν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. Τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. alique Patrum, philosophos, praefertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrus

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive fociis Babylo-
niis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret,
crescere rem Persicam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus.*
Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant *Εὐφη-*
μῶ, faveo: *Εὐφημείτε, faveat.* Huic verbo contrarium est,
δυσφημῶ. Eadem Glossae: *Δυσφημῶ, infausta loquitur.* CLER.
Formula quaedam sollemnis, cum aliquid infauste dictum vel
factum abominantur, & procul a se facessere iubent; in qua
ne ipsum quidem illud *ἄνθρωπε* incassum ponitur. Celebrem
Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is roga-
tus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit :
Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσ-
περ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς depromta
sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro *ἀποδράς* peius, ut
quidem puto, legitur *ἀποφυγών* audi Ciceronem interpretem
Cat. mai. § 47: *Dū meliora: libenter vero istinc, tanquam a domi-*
no agresti ac furioso profugi. In Arriani Epi&. III, 5, p. 274, So-
crates καὶ ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινόμε-
νῳ· πρὸς τί; μὴ τι πρὸς λεξιείδια; *ἄνθρωπε, εὐφήμει.* Apud Pla-
tonem de LL. III, p. 816 E. *Εὐφήμει hoc Dū avertant: id ne uti-*
quam contigerit: & in Conv. p. 1201 E. *Οὐκ εὐφημήσεις;* Lu-
lian. Caef. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum: *Βοιωτοῖς*, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BRÖD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννη ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones,
licet Mf. non praeciperet; in quo tamen legitur, *ἕρμαιον ἔσθ*
ἀνατρεθικῶς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυ-
ράννῃ ἢ ληστῇ vulgo ἢ τινι τυράννῃ ληστῇ. GRAEV. Illud ἢ,
quod in vulgaris deerat, ex ed. I. & MSS. G. P. & L. resti-
tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror:
nam si *χρυσῶν πλίνθων* scribere noluerit, debuit aut metalla
ipsa, aut *χρυσοχόους* dicere, quorum ope aurum purgatur.
Nisi forsān ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci *χρυ-*
σοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint ae-
tate seriore *χρυσοποιοὶ*, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive *χρυ-*
σοποιία, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic
pari potestate Graecos usurpasse *χρυσοποιούς*, mihi nondum

liquet: certe *aureifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaeus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam, scripsisse Nostrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δέ τις ἐν τῇ Σαμείᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λαίνειν καὶ στιλβούν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχρος κεραμῖως οὐ χρυσοχόου ἔργον: vide Helych. in Θερμαιωστρίσι, Suid. in Χαλκεύς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοῖα: Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοποιῖσι εὐρίσκεται καὶ χρυσοχοῖος εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 649 C. ἀργυροκοποιῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. Zenonis Cittiei a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπὸ τῶν καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχόων καὶ ἑριποπλίων ἄλλος ubi vocem ultimam interpretes dum caliginem vertit, ἄχλως se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsius: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae versionis striblinem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παριστάμενον) Quidquid ei in mentem venit. Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, ea, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, mentis cogitata libere dicere: παριστάσθαι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παριστάσθαι, ἵνα ὡς μοι videtur, ut sentio. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παριστάσθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παριστάσθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παριστάσθαι, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921, — δόξα μοι παριστάσθην quod item frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παραστάν, καὶ τοῦτο πάντες πεισθεῖεν. Hinc τὸ παραστάν & τὸ παριστάμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Cresias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-

mittit. Dion Chrys. Or. XII, p. 213 B. *πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπων περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν* Or. XXXIII, p. 410 B. *τελευταίον ὁκνῶν, μοι δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν* utrobique peccat interpretes: sic autem ille posteriore loco, *cuñctatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, *non meditatum, sed subitam & extemporalem orationem habere*: Plurarch. V. Demosth. pag. 850 A. *τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ πάντος ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν*, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Patem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν *ἐπέρχασθαι* enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explanationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, *ἐπέρχεται μοι δεδίναί, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ* atqui sine controversia legendum esse, *παρίσταται μοι θαρρύνει τε καὶ δεδίναί* &c. Thomas Mag. arguit in *Παρίσταται* ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorē. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπορискέπτως λαλεῖν* haec Suidas v. Ἀρτωνίους p. 234 istum in modum descripsit: *τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προεστάμενα οἱ* &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo resingas *παριστάμενα*, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profiteretur: sic in Luciano capiendum est. Plurarch. Dion. p. 960 B. *τὴν παρήρησιαν ἔφερον αὐτοῦ* (Dionysius Dionis) *μύθου σχεδὸν ἀδελῶς λεγοντος τὸ παριστάμενον.* HEMST.

ead. l. 15. Πυρρῶν) Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυνήτως) Ita V. non *προπαροξύτονον*, ut ed. A. De accentu vocis ἑρμαιον vide Eustath. ad Od. Π, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τόμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρίς & *Τάμυρις* proposuit; quo indicio paret, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab If. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Τομυρίη* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. Βασιλευούσης Τεμύριδος Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiatum est. Theon Progyrn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τάμυρις ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμώργου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἢ δὲ συγχωρητέον, καὶ τὸ Σῆλυ τοῦ ἄρρετος εἶναι ἀνδραϊότερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumsit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμώργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμώργης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὁμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι χθ', καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τεμύριδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arri-det, Μασσαγετιδί· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγία facilius oriatur μισγαγκία vel μισγαγκεία, siquidem in Hesychio quoque Μισαγγία istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosam & pulsilem montibus interiectam, quae delatos inde torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massageris angustias perductus, ibique, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαρχείᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chryf. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασδαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfello igitur apud Massagetarum Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetarum & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscet; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyæn. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequenabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἀσκήν) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονούντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαίδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφιστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπροσθημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodotus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam sacro laetam negotio placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ita a seie ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque anulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiicit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximia magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum deferitur. Quibus ad Amasim perlati, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νήσος ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι, ex eo poëtae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀγγιλάοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι ὅπως· αὐτὸς Odyss. E, 450, ἰκέτης δὲ τοι εὐχόμεαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ· & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάτθαν' ἡμῶς δ', ὅτ' ἀτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscenrib. c. 41, κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τέλαττα, non μέσσοισι, scribendum. Versus is est Homeri Ἰλ. Σ, 500. IENS. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici & cum Fl. non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτης) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαλιανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Men. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτη) Dion Chrys. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὲν Πολυκράτῃ φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδ' ῥαδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκοπεῖσθαι τὰ ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθερῆναι idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui per suasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὁρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyaen. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. lac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὐγε, ὦ Κλωδοῖ, γενικῶς) Mf. εὐγε Κλωδοῖ γενικῇ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe γῆσθ' ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτύλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάντῃ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γενικῶς) Sic, ut emendare iusserant viri docti, ed. I. Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικῇ, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p. 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικὸς & γενικὸς egit, ne adverbio γενικῶς, hactenus sine certo lare ac patrone oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddis. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, *lunta*, inquit, γενικῶς Aldus, γενικῇ. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῃ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαίρεσθαι) Ἐπαίρεσθαι. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαίρεσθαι. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendunt fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem vest defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uri duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαίρεσθαι, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Ienius. Vid. Νεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἄλλην &c.) Suidas: Παρωδήκει, ἄλλην ἢ σεν ᾧ δῆρ sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. L. 7. Ἰδίον τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt ver- sus Lucilii, quos Lactantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto iidem pariterque die populusque Patresque laetare indu foro se omnes, decedere nusquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolo se, Blanditia certare, bonum simulare virum se; Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡς περ σφῆκας) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, V. 27, τοὺς δὲ τοιαύτους ἀποβλίστουςιν (editur ὑποβλίστουςιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμέντοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt Platonis illi κηφῆνες κακентρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοια) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοιαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοια: reliquae ἀνοιαί. SOLAN. Florentinum ἀνοια mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immit- tenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοια non minus quam ἀγνοια vitam humanam infestat. Ἀγνοια equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebe- tis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνη alibi iun- git, hinc remove noluī: mox autem ideo magis placet, τοῦ-

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοίᾳ differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. Erasim. in Paroemia, *De filo pendet*. BROD.

ead. l. 6. Κεῖσεται) Mallem scripsisset πεσεῖται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγις καὶ τ. γ. ἔξακουσθέντος τοῦ πτώματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν θάνατον sed ut omnium erat post homines natos veritissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἀνακτα τὸν μελάμπρολον νεκρῶν θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοῖρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hesychio θάνατος — ὁ σωματοειδὴς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτὶ καὶ Θανάτῳ scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπνέτας valde formidabiles apposuit. In miseriis, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὥς ὀβολοστάτις ἐπιστάσα ἐνοχυράζει τοῦ μὲν ὕψιν &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐχοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτα &c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromptas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: τολῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐμερίαις ποτέχοντες σφινυρόμενοι ἐπαίρωμεθα, αἱ τινες, ἐλγῶ πυρετῶ ἐπιγινομένοι, ἀνθῶν τρόπῳ συντόμως μακραινόμεναι μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπῆλυσσαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόποι ἐν πολλαῖς καὶ τοικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μόνον, οὐδὲ ἀκίνητον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαιρέτον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπαΐται καὶ δυσκινηταὶ καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσον apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἐνίοι μάλιστα, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη δορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτούς. Hipponactis Scazon apud Erythrol. p. 539, Κρητὴ δὲ νεκρῶν ἀγγέλός τε καὶ κήρυξ. HEMST.

Pag. 55. L. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἔξει conveniat ἀπειστὸν nihil tamen mutō. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς πρόκρῃς ἐκκρέμαται. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ὑπὲρ Πένθ. § 15, οὗθ' ὅ, τι πέποιθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδέναι. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιού καὶ σαπρῶν κρεμαμένοισι στήμονος· sic Demades Antipatrum senem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τίς αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόγου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φησὶ) Haud minus est, quam quod in edd. exstat, incommodum ὥς φασιν quorum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quia verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβεβαίον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἦν γοῦν — τῶν ἰδιωτῶν ἀν εἶν, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὡς εἴπῃ, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῆς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quamquam opportunius existimem, δ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φῆς. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: μὲντι τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπερετῶν, οὓς εἶπον) quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰστοιμίας) Id est, ἐξ ἰσού, ἰσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυρίας ἀναγκαί, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἀν ἄλυντον
Lucian. Vol. III. C c

ἐργάζεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίριτε ἐν κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φυσαλλιδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogesimum. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplo- randam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐτανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσισμένων λέ- γεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀσπάζεται, οὕτω μνήμη ὑπερφά- ρου ὀλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπέσβηναι) Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bul- la est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰώθασιν. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iu- bet, cum Noster usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aori- sum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξ ἐρράγησαν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, H. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Pers. Sat. II, 5, ubi tamen quando li- b. alibi alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini lo- quuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. I. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST.

in Schol. Εὐφυνέ) In V. & A. ed. ἐμφυνέ: quod tanquam alie- num in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non du- bitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146, Οἷον περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν ἐοικότες αλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissi- mum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, Ἐν δὲ τὸ κάλλι- στον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ, Οἷον περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Πάυροι μὲν θνητῶν οὐασί δεξάμενοι Στέρνοις ἐγκατέθεντο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissi- me philosophantes mortale genus hominum istis titulis com- pellant: Ἄγε δὴ φύσιν ἀνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεὰ προσ- βύμοιοι &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Folius simi- les homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto *exclamare maximum*; quod notat Davis. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Nex. c. 9, & περί Πενθ. c. 19, παμμέγεθεις ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διόπερ, ὃ Ἕλληνες, κεκραγότες ὡς περ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσαστέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶον περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) *Lethes fluminis aqua.* BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10, & sensum huius verbi Πένθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, ἀἴσαισιν) Ne quem offendat haec constructio, videar eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi ἀ observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Persf. 217, Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅτοιοι ὀνήσεσθε. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὅτοιοι οὐ τυχεῖν ὧν ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset constitui, λέγειν ἀἴσαισιν, τοῦτο περιττὸν ἔστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter parebit ex noris ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὄχθης ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου: quae Kuhnii ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἐν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θιάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studio an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπίθουν θιάσασθαι tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisse, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορίττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter soda-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocratio docent, ἥρια esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmat. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἡρώα violatorum ἡρώων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὡ γέννάδα) L. Ὡ γέννάδαι] ὧ γοναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἔχεινοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgersianis. CLER.

ibid. Στεφανοῦσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μὴδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροις. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πόθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὃ χρῶνται περί τε τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὃ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumultis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, δὲ ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Ufu & significandi potestate non multum distat Ἐρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐκ πάντων ἀνθρώπων τοῖς νέκυσι πωλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequè commodum videatur, ac πλωόμενος. HEMST. *ead. l. 4. Καίουσι — δειπνα*) Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latine *silicernium*, & *exsequium*, & *καθαγίσματα*. Vide Πένθ. c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogi in gestā cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνέειν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Pers. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogi allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Tui-
rei dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae inferitur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsi-
 quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περίδειπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐ δέμεις, Scaliger ad Festum acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *selucernium*: nam Ian. Gulielm. Verif. III, 12, arbitratus *litterulae mutatione recte restitui λίχνους*, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτειν & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 28, εἰκας γὰρ τότε στήλη ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἀγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου κατὰ χεῖρας μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιβέντες αὐτοὶ τίνουσι

καὶ εὐνοχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα: prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati.* Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus: quae nec Heraldum fugerunt* Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αίουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσι non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάζον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὅμως δὲ τάζον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἐπολέμεον τῇ πᾶσι ita legendum, non γῆ· abiurde vertunt, *exstructo sepulcro*; cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi mauerit, haud obnitar. HEMST.

ead. l. 8. Πισπιστεύκασι) Festo quodam & stato die, qui νεκυσία dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vult, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δεσθῆαι ἀνελθεῖν, ὡς μετασχοίεν δαίτδς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶόν τε) Ed. I. P. & L. ὡς οἶονται pro his habent: sed cave mutassis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet περιπετομένας: reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exsistat. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτούς. BROD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri II. I, 319, versibus: Ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἦμ' ἐν κακῷ, ἥ δ' ἐ καὶ ἐσθλῷ, Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐργῶς. BROD. Homer. Odyss. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παρωδούμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἐλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. II. I, 319, unde potissimum hi centones confarcinati. B. 2. & P. recte ἔλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἱῇ) Consentiant edd. nostrae: in Homero Barnesius dedit Ἐν δὲ ἱῇ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμεννὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. A, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est tumulis inclaruisset hoc Achillis, illud Aiæcis: neutri cultus honoresque heroibus tributis defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asyllum Aiæcis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμυρεβάλλοντο Ἀκτῆ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου· signatius de Aiæce V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῖαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηίδος οὐχ ἑκάς ἀκτῆς· prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντεσιν ἐπὶ Ῥοιτηίδει ἀκταῖς. Dausqueio ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correctæ. Miror, cur If. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poëta tractum illum ponti sive Rhoeteum appelleret, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiar: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiæcis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Par. 63. l. 6. Διαψύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναὺς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι· ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, si Scholiastes exponens διακαθάραι legerit διαψύξαι, prout ψύχειν & ψύχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσai fierent διάβροχοι, & humore

falso infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
 bantur, quod non tantum διαφύξαι, sed etiam mox deinde
 ἀποξηρᾶναι dicit Thucydides. Apud Graecos ἀναφύξιν &
 διαφύξιν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere:
 quae commaduerunt, ad solares radios flatuque ventri oppan-
 dere: scite Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρέ-
 χους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam peni-
 tus imbiberant) ἐκπιτάσαντες ἀνέφυχον· hinc Ἀναφύξαι, ἀνε-
 μισαί Helychio, & Ἀναφύχουσα, ξυραίνουσα· neque mihi du-
 bium est, quin pro Ἀνάφω, ἀναθίσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πτόην,
 refingendum veniat Ἀναφύξω, aut, si literarum ordinis accu-
 ratius habenda sit ratio, Ἀναφυχώσω, licet usus verbi ἀν-
 άπτειν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαφύχοντι μοι πρὸς
 τὴν εἰλην τοὺς βότρυς· immo quam late pateat haec significan-
 di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
 ponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελείως γυμνοῦται καὶ ἀναφύ-
 χεται τὸ πεδίου. De navibus, quae subductae ad aërem & ven-
 tum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet: He-
 rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγυιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας
 ἀνέφυχον ἀνεκλύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Λυσάν-
 δερ ἀνεκλύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἤγεν ἐπισκευά-
 ζων καὶ ἀναφύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
 cum non potuisset νεωλῆσαι μηδὲ διαφύξαι τὸ σκαφίδιον, me-
 rus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrum-
 peretur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere:
 Helych. Ἀναφύξιν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui ca-
 ppiat, *subello moto, ventulo subello refrigerare*. Theophr. apud Har-
 pocr. in Κερχρεών· τὴν ἐκ τῶν μετὰλλων κέρχρον διαφύξιν·
 non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
 v. 18, de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰστών-
 τες καὶ διαφύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσιν nam
 διαφύχοντες, pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam
 fricantes, ut aeruginem avertant, quod post Henr. Stephanum in
 Thef. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere proficitur,
 mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῖρος μὲν, ᾧ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἡδὴ καὶ οὐδ' ἐν ἵχνος
 ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samosatenus Euphratis
 accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum fo-
 ret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si
 aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
 qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait: *sed capta*
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae. Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νῖ-
 κος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυ-
 σιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel
 apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amatenum & Lu-
 cianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi
 videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus
 quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum for-
 te vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male ac-
 cepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo
 tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum cele-
 brata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucia-
 num mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expedi-
 tione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecu-
 la, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius
 Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam
 Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes fa-
 mae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri mi-
 litres iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio
 abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos
 Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui
 in partibus Helle Ponti vel bellum gesserunt, vel negotiati
 sunt, audiivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae rui-
 nas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de
 qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas vide-
 rant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exsta-
 bant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἵχνος σώζεται τῆς ἀρ-
 χαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορημένων τῶν κύκλων
 πόλεων, οὐ τελὸς δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνα-
 τετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέ-
 χθησαν. Ἀρχαίαν αὖτα γὰρ οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖ-
 θεν λίθων τὸ Σιγγεῖον ἐκτεχνίσαι, id est, nullum enim vestigium re-
 stat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non
 vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad
 aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque Archaeana stem a-
 iunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedit ex lapidibus indidem
 acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempo-
 re Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non pote-
 rat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id ar-
 gumentum adducere possem, & illustrem in literis virum cas-
 tigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nomina-
 vit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Euse-
 bium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aevo Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & fileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si delera fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἶπες, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deleram, ait etiam Strabo L XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae*: & Ammian. XXIII, 6: *In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat* &c. & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' ἂν ἴχνησιν &c.) Ninum & Mycenae ἡρμῶσθαι παλαιότρον testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput tertium & trigessimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνοις ὕστερον κατεσκάπησαν ὅπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ' ἴχνησιν εὐρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everasio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis praescae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper reffloruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidientium Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Haecne Dei, dices, coelo petiere relicto? Regnaque paritis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix vieta vastior urbe iaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides.* Pro Regnaque summo Scaligero placuit Regia: mihi potius videtur, Rixane vel Rixique: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in dirione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilium desertae. Sepulcra commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκειν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-

re plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inft. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambroi. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adpectu funera.* HEMST.

ibid. Ὀπου τῆς ἡν) *Campus ubi fuit.* BOURD.

ead. l. 9. Ἡ βαβυλων) Hoc multis exemplis docet in Arcadis Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleuciae, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Bosphorto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὴν μέγαν περίβολον) Ἐγούσα subaudio. BROD. Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκήνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀποθήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta Homerica, ut & sensus & rationes, quibus niti-
tur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὐκ οὐδὲ τάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπτηγμένους πασσαλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην. Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕδατος τοῦ θεοῦ. Ξέρους δὲ αὖτα σφίσις ἐστὶ τὰ βρύματα, πλὴν τῶν ἐν Διέρῃ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Ἰπὸν καὶ εὐρυάγυιαν) Troiam his epithetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρυάγυιαν legendum censeo εὐρυάγυια Μυκῆνν. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeteriit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν. B. de Ball.

ead. l. 9. τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. Argivos vides & Lacedaemonios, Chiron, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthium ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodaeus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodaeum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamenti huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδων γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodae & Barthii firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΙΙ ΤΡΟΙΛΙΟΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 81. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud inutilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae Suas. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitior: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera preffit*, (hoc pro *geffit* coniectura fueram allecutus, antequam a Schotro trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cuius ne literae quidem suae sine sanguine*. Argute Statius Th. IV, 47, *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem Barthius laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου*, vel *Λακόνων* sic a literis minimum deflexeris. Suidae in *Ὀθρυάδης*, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendet? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τροπαίων ἀναστήσας ἀνθρωπεύει αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς: inferendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε: sed cur ἀνθρωπεύει αἵματι; quanto melius erit, τῶ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud Stob. p. 92; vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnat ex Ovidio Fast. II, 665, *Nec foret Othryades congestis lectus in armis*: ad quem vide Nic. Heinf. & Waff. ad Sallust. B. I. pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte observatum Miscell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγογράφῃ) *Te pro benefactore habeo*: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. CLER. Lysias p. 159, v. 39, *Εἰ μὲν ξένος τις ἔλθων ὑμᾶς ἢ χρήματα ἢ τει, ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἤξειον*. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach. cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς &c. φουσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglutinaris: Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαμόνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος: sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De hecatombis ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἐκατέμβαι male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.

ibid. Χάρωνος δὲ) Θανάτου δέ. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσόδους) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἦγεν τοὺς ὀφθαλμούς. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικὰ τάβη) Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρῶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοί, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺς κεφαλὴν, καὶ τὸ δῆρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατ-ετρίβησαν. Confule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetera in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τοὺς τοσοῦτους φόνους) Aetolorum & Acarnanum caedes. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Teuxo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμφοιρούσης) Fabulam recitat Quid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄρεν αὐτὴν) Scribendum ex Mf. καί μοι δοκεῖ ὄρεν quamvis & sine Mf. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. καὶ μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καὶ μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero exceperet vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio μοι δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex tersissimo nostro Luciano ipsum ἐγὼ, vel ἐγώ γε μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: 'Εγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλῆσαι μοι δοκῶ. In Eunuchō: 'Ὡς ἐγώ γε, εἰ δικάζον ἐτύχαιον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ &c. In Toxaride: 'Ὡς ἐγώ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἢ ττηθεῖς. In Parasito: 'Εγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλεύς τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρῳ εἶναι. In dialogis meretriciis: 'Εγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) 'Εγὼ γὰρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita & μοι δοκοῦμεν, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: 'Ἀλλὰ μὲν τοι τό γε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινὰς μοι δοκεῖ, ὃ πάτερ, προειπὼν ἕκαστοις, καὶ ἄλλα πρὶ τιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπως δεῖτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio soloeica est, μοι δοκεῖ προειπὼν, & πρὶ τιθεῖς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. Ceterum, irquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemiis propofitis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo ūs, ubi opus fuerit, paratis utiqueam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyſes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετώσας θεάσθαι. Opum censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθόμενους παρέχασθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπείρως μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὁρᾷ μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλα σταθὲν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθόντα ἀτιμάζειν τε καὶ καλᾶζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces. IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκέῃ. SOLAN.

ead. l. 7. 'Εν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως aliis Deis ad domum Oenei profectis. 'Εν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἐν Ἀρισταίρετον, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per εἰς, ut Noster in Hermotimo c. 82, εἰς διδασκάλου in Apologia c. 4, Εἰς πλουσίου τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκέως, εἰς Ἀρχιλάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δειπνῶν εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitaram, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ἔδου) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (five NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, Dii, legendum θεῖοι, avunculi, fratres Alchaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. 'Επ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σύν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σύν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde primum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. 'Επεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημιῶν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.
Pag. 68. l. 3. Παλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. 1 Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Το μὲν ὕγ. — τὸ δὲ πλ.) Το Mf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius, reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν responderet τὸ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὴν δὲ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsitan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνέστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 *de vita*, ἀμειλυντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνέστ' εὐσχημονεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μανθάνειν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elser. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τουτων εὐνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI. 43, *Liceat* — *facta referre SENEM*. Virg. Ecl. I, 40. — *neque servitio ME exire licebat*. Et Cic. VI ad fam. 21, *minam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui*. Sed frustra; nam etsi ἐνέστι, τὸν μὲν πρῖνσθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρον ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τὸ. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphianassa, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατέμβη) Rectius Mf. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III. D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelorius, & firmit me libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλευ. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto faniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Troiae, ab Minerva remisit. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime sane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. Il. 2. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύβης) Ab Aesculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisficit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννέαις darent, cum in V. proftet ἐννέαις. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopos, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kustero quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησάμενος) Quid si legamus χρῆσθμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐβήτησε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix O& Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆς) A Laomedonte. II. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπεί) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. ιστ. β, c. 9. Sed & sic stare potest. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγήμε δέ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorū priorum unam facit. Schol. ad Z. ἐλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti iuris apud Perſas antiſtites, liceretne regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt, vetari hoc quidem legibus; ſed eſſe legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muretus (var. Leſt. VII, 1.) adverſus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuiſſe, orationem Andocidis adverſus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exſulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgariſ Andocidis codicibus pro Cimone legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicuius veteris de connubio Cambyſis & Atolſae. Non abhorret ab Herodoti ſtilo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atolſae meminerit. CLER. Herodoti ſunt III, 31, ſed paulo brevius contracta, recisus iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat Scholiaſtes. Atolſae vero nomen in hac hiſtoria coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi iunxiſſe narrans, quarum natu minor in Aegypto ſit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atolſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupra. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσῶς male. SOLAN. Περσῶν hic & paulo infra ſcribi iuſſit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. ſequeretur: in paucis enim Schol. ſuo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui ὁ ἄν pro τὰ ἄν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφῶν malui, quam ἀδελφῶν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως nisi fatiscam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ἀρεῖς κωλύων & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἤρετο τοὺς βασιλῆιους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto conveniunt; nisi quod ἤρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat, ἤρετο, ἡρώτα, ἐπύθετο. Μοχ ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod lac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Ὑπνέμιον) Quae dicantur *hypernemias* ονα, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium ferio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, lunonem, mulierem Thessalam, sine viri concubitu peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpretes, *foracarium*, & *fabrum aetarium*, & *ignipotentem*: βάναυσος est *arte foracida* seu *fellularia quaelsum faciens*; sed πυρίτην Graecis esse *ignipotentem*, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἀρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ml. est πυρητήν sed huius vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρατήν, qui igne vivitur in flando, & coquendo aere, a πυρῶν. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυρίτην, vel πυροτήν. SOLAN.

ibid. τὸ πᾶν) Prorsus. BROD.

ead. l. 8. Ἐρρίθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἐρρίθη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2. & P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Ὑπνέμια) Haec Suidas suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μηκέτι χρήσιμον) Sed eviratum. BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Lact. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Χαλκοῦς ἐστὶ) Iliad. A, 426, Δίδε ποτὲ χαλκοβα-
τὲς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δ' ἀπεδόν) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δαπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτὸ-
μαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὧραι, τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὴν καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλίσσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursus repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλίσσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν ἐλίσσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nasum nidore supinor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuißas* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡσπερ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τό-
τε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Λάλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forsan ἀπόρευτος vel ἄπορος, ut
δίψ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλας) *Silvas ac salus*: ὀργάδας vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum refecerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθησαν) Res ex omnis generis scriptoribus
notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati
interpretem § 3 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὅρνεα) Nam pica Baccho sacra est, Iovi aquila, Mi-
nervae noctua. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) Olea Minervae, vitis Baccho, Iovi quer-
cus. BROD.

ead. l. 6. Νοιμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam sunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἦρην) Vid. Il. Δ, 8, it. 51 seq. praesertim Spanh.
ad Callim. p. 372 seq. GESN.

ibid. Ἀργος) Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γεῖος P. L. & A. alii Ἀργος. SOLAN.

ibid. Μυγδόνιος) Hic pro Phrygio: poëtarum enim θεολο-

γούμενα cum trahet, poërica etiam ratione utitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τιμ. c. 4; infra Z. tr. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Puz. 76. l. 4. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuari videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas rulerit. CLER.

ead. l. 5. Παιδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) αἰεὶ καλὸς καὶ αἰεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem Ὑπννήτην adscripsit, se conicere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γυρορίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur Ὑπννήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ἡρὶ τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Polux. Immo cum Ὑπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον Ὑπννήτη, τοῦ περ χαριστάτη ἦβη, cui sunt flaventes prima lanugine malae. Ceterum ex hoc veriu Homericum omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡρώσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] κύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ Ὑπννήτῃ) emendandum censeo πρῶτον Ὑπννήτη: abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi laet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Iensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ Ὑπνήτῃ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat statua Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἑρμῖαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πάντε) Ne cui fraudi sit illud ὕλων, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in *διὰ πάντε*, *διὰ τεσσάρων*, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? *διὰ πάντε* ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in *Ἰκαρ.* cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in *Περ.* cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρρανθήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. *Προρρήσεις*) Non satis apte haec vox voci δάμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in *Ἀλεξ.* c. 38, & *Δημον.* c. 34. Consule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur *μετὰ πρόρρησιν*, pro *μετὰ περιρρῆσιν* quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? SOLAN. *Προρρήσεις καὶ περιρρανθήρια*) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, *ἐκὰς, ἐκὰς* &c. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπῆναι) Lege *ὕπῆναι* ex Etym. M. CLER. *ὕπῆναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γυνεῖω*. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro *ἀχμαῖος* in *V. ἀχμαῖος*. HEMST.

ibid. l. 4. Οὔτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεόν. HEMST.

ibid. l. 8. τῆς Ἡλιακῆς γῆς) Exc. G. *τῆς Ἡλιακῆς γῆς*. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, *Ἐν Πίσσῃ γὰρ τῇ Ἡλιακῇ*, cui Matth. Sladus adscripserat, *Ἡ—gu. i. e. est in Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. *V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς* in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἡλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber *κατεσκεύασε* pro *κατεσκευάσατο* ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθήραντο) Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno *προκαθήρυντο*, in altero legatur *προκαθήραντο*. Sunt autem proprie *περιρρανθήρια* non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive

vafa sacra foribus appofita templorum, aut manu praelata; vel adfpergilla de ramo fellicis olivae laurive confecta, quibus Iustrali lymphae immerfis aedem ingreffuros irrorabant. Vid. Io. Brodae Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: Ἐκατέροθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰσπήκειςαι ἱεροὶ περιβόαντες τοὺς εἰσόντας προκαβαίροντες. HEMST.

Pag. 77. L. 1. Βοῦν ὀροτῆρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Antica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Pausan. BOURD.

ead. l. 3 Φιλίας — δεξιάν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fufius prolequi non lubet. V. ὄρχ. cap. 17, Apul. Miles. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντελές) Consule Outramum p. 102. Athen. 674 E. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολοβὸν προσφέρειν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ ἀτέλει, πλήρωσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέλειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470, Κοῦροι μὲν κρατῆρας ἐπὶ στέφαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & focii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχεῖλαις οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime respondet praemisso εὐφημοῖον. Sic ὁμοφωνία, de Salz. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has tacite compareretur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθάρως τὰς χεῖρας) Qui hominem nocaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. Ὁ Κύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βομῶν π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκιδναται) Homeric dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianae Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendefius* Panis symbolum. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσκόρις*, & Clem. Alex. *στρομ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptus portenta colat? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN*. & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eisdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. Il. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὅρρα εὖ εἰδῆς*. BROD. Il. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρμένον) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani*. Callim. *εἰς Ἀπολ. ἐκὰς, ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός*. BROD. Male Angl. *βεβήλοις*. Callim. alii *Καρδιουλαεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane*. Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praecognis, *ἐκὰς, ἐκὰς ἔστε βέβηλοι* legendum ex Anglicano Codice, *θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις*, *fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βέβηλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum sententia rectius, *ἀείσω συνεταῖσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις*, *Πᾶσιν ὁμῶς*, (uri & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βέβηλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. sparf. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βέβηλοι*, quod contra sensum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥστερ' οὖν τοῖς ὄνσιν ἐπιθεσθαι θύρας τοῖς βεβηλοῖς καλεῖται ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρώποις νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθέσθαι καλεῖται τοῖς ὄνσι τοῖς ἀποδεικτικῇ μεθόδῳ βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperant **PROFANIS**, ut sibi **AURES OBSTRUANT**, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis iniungens, eis denuntio, **UT SIBI AURES OBSTRUANT**. De emendatione cum ipse vir ampliff. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλος τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὄνσιν ἐπιθεσθῆ. *Famuli autem, & si quis alius adest PROFANUS & agrestis, AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἦπ. 882: Τὸ δὲ μὲν οὐκέτι στήματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοὶς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπίκεινται Ἀρμόδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurs. SOLAN. in Schol. Ἐξειρημένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in V. ἐξυρμμένων, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγούμενων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolescentis omissam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. L. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. κόπτονται) τύπτονται passim de hac ipsa re Herodorus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luētus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodo IX, *Sacra Isis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Calaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομμεουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεύνται. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arideat P. & edit. I. scriptura, ὑψιλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armenio iam antea suffragii designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, post priorem creatus, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam attingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἀκρόματα paulo ante descripta? immo est post coenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἂν δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, sed quid interim in singula diceres, cum certe debuissent, sed quae interim & post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de fal. diaeta. Ἐπισκευᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὴν, ὅταν &c. V. Cafaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἱδία σημεῖα) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀνδρὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον quare mirum non est, εὐστηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὦν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχατον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. l. 1. ΒΙΟΝ ΠΡΑΣΙΣ) Vertunt, Vitarum auctio. Ver-

te, *Mancipiorum auclio*. Laërtius in Aristippo: κατηγινώσκει τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούσται, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui *Bion* πράσις, *Vitarum auclio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auclior hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν ἐσμιότατον non male reddidit, *optimum vitam vendo*, & *maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum* &c. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἀριστος alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατὰ βῆθι, dixisse Noster, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πράσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis fumuntur philosophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διάτριβῶ, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, τὸν Περιπατητικὸν σε φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime cap. 12, ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρὸς σε παῖς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλούσιον δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμῇ τρυφῆς; τίς ἀνείται τὸν ἀβρότατον; Respondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπαντα εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, τὸ ἀρίστον βίον πωλῶ. τὸ σοφὸν τὰ πάντα ἀποκρύπτωμαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur βίων πράσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine βίων πράσις. ut videre est in voce Ἀποκρύπτωμαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi; nec enim assentior Leopardo, qui Emendat. 14 *mancia* significare dicit, hic & in Aristippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque assentitur ad Laertium Menagius. Ita autem ille de Aristippo: κατηγινώσκει τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούσται, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitæ* sunt *umbræ*, εἰδωλα, *manes*, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenues sine corpore vitæ*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitæ rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitæ & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιοῦντες, cogit. GERN.

Acute fane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κοσμήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύττειν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auktionem* facere bonorum, vel, *per praeconem* vendere bona. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες inferius in hoc Dial. πῶσον τοῦτο ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. Ὡς περ εἰ τὰ

μικρὰ καὶ κομὴ δὴ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω παλουσπέντων
 νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
 conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
 memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, mo-
 netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus
 isthaec sunt tibi, o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mer-
 curii praeconium incipere ab Ἀγαθὴ τύχη. mox pro Merc. scri-
 bendum Iup. & ei omnia concedenda, quae incipiunt ἀπὸ πολλῶν
 & in οὖν desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tan-
 tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
 Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
 ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munus
 re fungi, & quod bene vertat, iam ad Porfene regis bona emenda
 allicere.* SOLAN.

ead. l. 9. Καταβαλίσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
 ἐκτινεῖν, solvere, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβαλί-
 σθαι ἀργύριον. Thom. Mag. καταβολή, ἡ ἐκτίσις, καὶ κατα-
 βάλλω ρήμα: vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
 κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
 E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
 Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
 praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
 Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
 pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, vitam opti-
 mam vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικόν,
 βίον ἐλεύθερον, vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & ge-
 nerosam, vitam liberam: rectius vertas, vita optimum, vita virilem,
 generosum, liberum: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
 nerosè, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
 cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
 nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui
 lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
 forma, notum est ex Iamblichio. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καὶ ἁρ-
 μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
 Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, ad harmoniam
 mundum canere. LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
 sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατσίαν) Suidas exponit *ψευδολογίαν, παραδολογίαν*, i. e. mendacium & falsiloquium. Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam manu demulisset, iterum dimisisset: de quibus vide Iamblich. in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικήν) Summum in his fuisse Pythagoram, notavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum proportionem primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γοντσίαν) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap. 31. LEED. Vid. Chrysost. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in Porphy. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul. BOURD.

ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωρίν) V. Rittersh. ad Porphy. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὅλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216 D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum prae-

dentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρί-

β'.

γ'.

...

...

...

...

γωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες
Geometras in figuras & ipsi constitue-
runt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ
ἐξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι
τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι
πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ
ἐνεργεία πολύγωνα, τρίγωνα. καὶ τετρά-
γωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἐξῆς τῆς μὲν

οὖν μονάδος, δυνάμει οὖσης τρίγωνον, πλευρὰ μονάς· τοῦ δὲ ἐνεργεία πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυάς· τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ) τριάς· τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρά. Ἐτελεῖς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῶ τρίγωνῳ καὶ τετραγώνῳ συντελούμενον τοῖς πρώταις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ· τῷ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα τοῦτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρακβάσει ἑρεῖν, τρίγωνον ἐτελεῖς ὁ Δ.

Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως
 καὶ μὰ τὸν ἀμετέρεα ψυχὰ παραδόντα τετρακτῦρ,
 Πᾶσαν ἀενάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagoræ. G. In præcedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Λεγε τρίγωνον*: hoc idem illa figura significat. Quæ autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST. *ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές*) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum æquilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. Ὅρκιον) Quibus inducti rationibus, si discere lubet, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quæ illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοσ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. Ὅρκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed viderur in postremis notæ verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν δὲ ἀριθμὸν ἐόντα) CL. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphyr. περὶ ἀποχ. II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γράμματα σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλέον τοῖς θεοῖς ἀτήρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶς καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτεμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ Σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Ofir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτὶς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐθὶς. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆν) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδὲ ἐν τι) Οὐδὲ ἐν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lycoris testimonio Pythagoram animatis victitasse probar, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύεσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσθύνεσθαι vel ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχὰς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατωπῶνται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τίτος εἰκὼνα μουσάττη τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt fabae*. Profecto haec Graeca pariter & Latina ad-versantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μουσάττεσθαι κυάμους, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, enimvero sacrae sunt. Re vera enim ἐμουσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post viatoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἐστῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' αἰσιτὸς πόρρω ἐκαθέζετο, μουσαττήμενος τὴν κυμαρογαίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathō, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, five A. I, Sc. III: Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' αἶψα κάτωθεν ἐσκάπτουν, Οὐκ ἂν ποτ' εὖρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίη ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terrae vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥΤ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ. Ἀττικῶς. Καλλιμάχος, Ἀκουσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦ καὶ. ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ ἦ καὶ. Ita hic Scholia-stes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Aristophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non

Lucian. Vol. III.

E e

puto equidem ἄλλὰ in hac Attica diſtione παρέλκω, cum nunquam niſi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc diſtionem adhibuiſſe. Utique adeſt omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae iidem, iifque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut paſſim ſolet) verbis Scholiaſtae noſtri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum eſſe corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. Ἀριſτοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἄλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλιμάχος. Ἀκούσαθ' Ἰππώνεκτος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἦκω. Satis liquet, haec Scholiaſtae verba apud Suidam eſſe mutilata, & male ex Anſtophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἄλλὰ καὶ γὰρ. & male in verbis Callimachi omitti ἄλλ', cum clare Ariſtophanes, οὐ γὰρ ἄλλὰ. cumque iidem clare in Callimacho apud Scholiaſten illud idem adſit. Eſt namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἰππώνεκτος, οὐ γὰρ ἄλλ' ἦκω. Ariſtophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὲ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἄλλὰ πειſτίον. Hic allinit de ſuo interpres, verba οὐ γὰρ ἄλλὰ πειſτίον vertens, non auſim, ſed meo mos eſt gerendus hero. Dionyſus herus exigit ab Xanthia ſervo, ut ipſi inter ſe alter alterius perſonam aſſumant; dum ipſe fiat Xanthias, Xanthias leoniam Dionyſi induat, clavamque & reliquam ſκευὴν Herculeam ab hero Dionyſo ſumat. Ad haec reſpondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: Cedo ea mihi celeriter, namque parendum eſt. In Ἐκκληſιαζ. v. 387: — Οὐ γὰρ ἄλλ' ὑπερφύως Ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἢ κκληſία. — Namque inſigni ratione Videre etiam quam album eſſet concilium. Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἄλλ' ad verbum vertit non enim, ſed. Paret etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Theſmophoriazuſis citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comodiae, Μὴ ſκῶπτέ μ' ὦ δελφ'. οὐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur enimvero. Apud Lucianum quoque in De Paraſito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete enimvero redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in ſe quaſi ſalebram, eum non hic, ſed ſuo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de diſtione Attica οὐ γὰρ ἄλλὰ, pro enimvero, diſputationem noſtram communicabam cum cl. Perizonio, ſuper vexato illo Aeliani loco lib. VIII Ποικιλ. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοſθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Κωθακίδης καὶ ἐν εὐδοκίμῃ τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco ſententiae erat, (nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat) legendum

scilicet, Παράδοξόν γα, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *præter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticis mi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidisse. Denique dictio hæc οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin hæc formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quæ autem illa vere sint, nondum liquido constitui. IENS.

ibid. Ἰσοί — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἰσοί, pro communi ἰσοί: qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονή) Vocem γονή satis exponunt, quæ sequuntur, ἀνδρεία μέρια, τουτέστιν, αἰδέσθαι: ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἀέρων habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἐψθέντα) Turbant hic codices. R. ἐψθέσαν. Fl. ἐψθέντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagoræ cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάναις, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταθεῖν πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολὺ, εὔροι ἀν' ὀδωδέτα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philosophum non Origenis p. 42 Wolf. ista, quæ obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασπσάμενος λείον τὸν κύαμον καταθεῖν πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθέως ἀντιλήφεται προσφερῆ (sic lego, non πρόσφεραι aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀσμὴν. Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophum non auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γένου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciani. Rursus αἵματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, ex balano seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis Sainofatenfis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνος dabitur Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀπὸ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *consanguinei* & *sanguis meus* pro filio, & similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo femini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, s. 56, ubi de Scolymmo: *Idem erat atraetylus quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπόδυνθι) Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοῖσιν εἰσὶν ὁμοιοι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσεύς) De Pythagorae femore aureo Porphyri. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 116, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, aliique. Meurs. Ath. Art. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Cels. VI. SOLAN.

ibid. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἐσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἀμβροτος οὐκέτι θνητός. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἐαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρὸς ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὥν καὶ Θεανδρῶν. Τοὺτους οὖν φασιν αὐτὸν ἐωήσθαι. A Crotone autem & eis Τάραντα ἢ αἵρεσιν

Ἰταλίας. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακῆσις) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum *κοινοβία*, seu *confortia*, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Πορτικὸν) De Diogene Cynico, qui fuit *Σινοπεύς* ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo versum esse, cui *ex humeris perra dependet*; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque *ἐξωμίας* hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestiariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) *Perram dependentem habens ex humeris*. Ita vertit interpres; quasi *ὠμία* inveniatur pro humero, & legisset deleto articulo *ἐξ ὠμίας* distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ *ἐξωμίας* est, qui *ἐξωμίδα* habet, & ea insignis est: *ἐξωμίας* autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. lud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλ.) *Εὐξίνου* erat in V. & A. ed. Idem C. separat *Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο* &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat *Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο*, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic scriptum invenio: sed legendum *ἐξωμείδρια*. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐτερος μασχάλην) L. *ἑτερομάσχαλος*. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit *ἐξωμίας*. Erymol. in *Ἐξωμίας*, Hesych. in

Ἑτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurf. ad Lycophr. v. 1099, lac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλεῖται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κλησις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλείσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera venisse in Creta traditur, non admodum invirus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

eod. l. 4. Γε καί) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χερσί.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἑρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

eod. l. 11. Ἐκκαθαῖραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

eod. l. 14. Ἐλευθερωτὶς) Apud Diogen. Laërt. I. c. aliter responderet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

eod. l. 15. Προφήτης) Quis iocus in illa voce a Luciano quæ situs sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat repetitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. Antistitem hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim προφημί etiam proloquor, praedico. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. αἰτ. παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδον, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. ibid. C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

eod. l. 12. Ὅπισθ' ὀργάνων) Tu vide, an sit ut apud Satyrum poetam, scriptus & in tergo &c. Iuven. I, 6. Coll. Gal. Vnde, quæ citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in γ. ἐπιστά-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trotzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiastes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονος δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἔρημον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφον retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἔρημον] προγεγραμμένον, πειπνημένον. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθογράφα multum iuvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένον. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284, & Kust. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώματος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώματος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος· idque Εὐριπίδῳ τινι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I; p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abieciisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatiús atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumpèrent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόξυσον) Puto me in versione vim verborum sic satis affecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergeres. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀποξέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἴσθαι) Ὅ ἐστιν ὁμῶς· Erymol. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἴκου) Corruptum: C. ξέρον τοῦ κατὰ πάντων ἥχου. SOLAN. Voss. Codicis depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἔχου· discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Μὴ ξένον προσίόμενος) H. e. ut vertit interpres, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa necum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσισθαί τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Aelian. lib. IX V. H. c. 3: Καλεῖτο δὲ, εἴποτε μέλλει τις χρηματίζειν, ἐπὶ προθυρῶν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίετε, Clitus vero, si quando audivimus eras quosdam, inambulans stragulis purpureis, adittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὅψει δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertum, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III, 15 f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palama in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποιήσεις ἂν τις θάρρων, ποίσι) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio. In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere auserit. Sed legendum, Ἐν ὅψει δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσεις ἂν τις, θάρρων ποίσι, & reddendum, In oculis vero omnium, quae nequo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ἄμυν) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βόδς πίδα πολύποδα restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Julian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾗς ἥτοι σκυτοδέψης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiotas*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius*, ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Iens. in Lect. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βαναυγῶν, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inferuerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita rudi, indocta, imposita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Παικλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) intelligenti & ingenioso opponitur *idiotas*. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenacum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περὶ Σικελίας) Considerue περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τυράννοι περὶ Σικελίαν sunt τυραννὶ Σικελί, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, Platonici. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur πλακουντίων. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἀπρακτος ὅκειν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Mf. ut olim conieceram, ἀπρατος ὅκειν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Iuppiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἀπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι mox ex eodem Mf. reponere, ἀμα γὰρ αὐτὸν πεπραῶσαι βούλομαι: *ambo enim vendere simul volo*: in edd. βούλοσθον, *volunt*: & statim idem liber, ὃ δὲ τινα ὅκειν πενθῶν quod est ἑλληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, *as ego omnes a pueris plorare iubeo*, cum ἡβηδὸν sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo lungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. Ἀπρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἀπρακτος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρῶθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλομαι, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupuisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. Ἔοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, Ἀπρακτος εἰκεν ὧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & post p. 102, Ἔοικας δ' οὖν πολύτιμῳ αὐτὸν περιμένειν. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgare πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρίη) Cave, hanc vocem cum emtore de impetitia aut ignoratione intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκπύρωσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψις) Sic καιρὸς ἀκαιρος, ἄσφορος σοφία, ἀσεβής εὐσέβεια, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψις, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegat. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Diaeta I, 6, Γένεσθαι καὶ ἀπολεῖσθαι τούτῳ συμμειγῆναι καὶ διακριθῆναι τούτῳ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κῆρ &c.) Accesserunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι) ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰωνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος. ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δ' ὀδύρομαι) &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δ', non video: reliqua commode sunt correctae: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκεῖν. Non inepte quidem

Matth. Sladus coniectarat, κυκᾶσθαι sed quod repofuimus, ita plane legitur in V. Etymol. Κυκᾶν ἢ πῶσις ἀπὸ τοῦ κυ-
σθαι κυκᾶν τις ὢν. Συγκειμένων vereor, ut rectum sit: scri-
bendum videtur συγκείμενος nam longius abit συγκειραμέ-
νων. Pro ποιῇ vidi, ni fallor, in V. πολλᾶ. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Διαφερόμενος) Hefychius etiam μαχόμενος.
Suidas ἐρίζων, φιλονεικῶν. SOLAN.

ead. l. 6. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui
reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praeci-
pue in eius scriptis ita ambiguus, ut quomodo interpungi de-
buerint, non satis constaret. V. Aristor. Rhet. III, 5. Si plura
velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos me-
morat, ab aenigmati non multum differunt, nisi quod doctri-
nam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae
Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eius-
dem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν) Non debebat verti a pueris plo-
rare, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox au-
tem interpretes videntur legisse, ἀπρατοί, non ἀπρακτοί, un-
de ipse dialogi index βίων πράσις. GRON. Alludit ad dictum
Heracliti: Ἄξιον Ἑρμείους ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert
Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit ἀθρόον, i. e. con-
fertim, sine discrimine. LEED. Audis μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν
καὶ ὑπερόπτην, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. Ἀπρατοί) Hoc in loco cum ceteris erravit l. edit.
neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Διαφερόμενος) In C. erat: συνδιαφ.)
διαμ. SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, Συνδια-
φερόμενος] συνδιαμ. probabile videtur, ita scriptum fuisse in
antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πνευματικὸς) Pro hisce in
C. legitur: ὅθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ
δίκτυον. SOLAN. Primum ὁ πνευματικὸς unde venerit in ed. A.
excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebet, λέ-
γεται δὲ καὶ τὸ δύντιον prout illa vox plurimum in membra-
nis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Dein-
de quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35:
Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον, ἔνθεν καὶ τὴν χλεύην γρί-
πισμα φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν quamquam
ea de significatione γριπίσματος ut tacuerunt Io. Meursius &
Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis
eius apud Graecos est potestas turpis lucri & rapinarum. Γρίφος

autem, quo destituuntur *V.* & ed. A. in capite Scholii præposuit Solanius. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἦβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἡδὲν ἀκμάζειν inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδεραστῆς) Tangunt τὰ ἐρωτικά Socratis Athen. Aristæen. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. præses I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἰμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ios. Mercer. ad Aristæen. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio *adeo*, apud Latinos permurandum est. GESN.

ibid. Kān ὑπὸ &c.) V. Plat. in συμτ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. *V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2*, cuius ætate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. *V. Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9.* SOLAN.

ibid. Ὑπὸ ταῦτον ἰμάτιον) Veslicontubernium facere dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταῦτον & τοιοῦτον Attici sæpe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. *Plut. 253, ταῦτον θύμον.* Τὸ θύμον enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem *v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπίχεται τριβόνιον.* Et Pausan. *p. 281, τοῦτον πέλαγος.* Plura Maittaire de Dialect. *p. 37.* Sed Pollucis interpretes Latinus *L. IX, c. 8, p. 1122, ταῦτον masc. gen. vertit*; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στώμυλος, scribendum esse liquet ἐφοδρον eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κῦνα — πλάτανον) Per canem & anserem deierasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. *Plat. 102, 8. C. G. & 36, 2.* Suid. Aelian. Cic. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theiphsion. ad Apollonium Thyan. apud Philostr. *p. 257: Ἐγὼ δὲ τίς τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόντος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἡγείτο καὶ ὤμιυ. οὐκ ἀρόντος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὡμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὡμνυ.*

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ἀμύναι*, & Hesychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviolem auctorem Porphyrium L. III de abstinentia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὑπομάζειν. Adde- dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰκαρ.* c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, viriose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Laetantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: *Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ στυγᾶν.* Quis iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. SOLAN. Ponam ed. A. lectionem: *διενύω γέ σοι τὸν κύνα*] *Κέρβερον. Ῥαδαμάνθιος* (V. *Ῥαδαμάνθιος*) ὄρκος οὗτος (V. ὄρκος οὗτος) ὁ κατὰ κύων, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος & statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχῇ. Κρατίνος Χείροσι. (in V. *Χῆσι*) τοιούτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σωκράτους ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος* itidem habet, nisi quod *θεοὺς δὲ στυγᾶν*. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omisissis dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro *Χείροσι* vero scribendum fuit *Χείροσι* quod recte a lun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hebraest. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχιλογοί, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum constitui debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύν' Ἐπειτα χῆν' θεοὺς δ' ἐσίγων —. Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiastae commentum. HEMST.

Pag. 100. L. 3. Τί δὲ περὶ — Βαβαῖ τ. φιλοδοξίας) Max. Tyr. Diff. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τιθεὶς νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δαρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὲ τίνα ἂν θέλῃ (l. θέλοι) τῶν καλῶν. Ὁ τοῦ θαυμαστοῦ γέρω. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisium. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἶεν) Nimirum sunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeternitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Pag. 101. L. 2. Κάμῃ ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμῃ ἄλλον sic omnino legendum: perperam, κάμῃ ἄλλου in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mss. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legere- tur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίον Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fin- git, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera venisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρῶν — antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristippi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse vi- sus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἰδια λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύνοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Pag. 102. l. 1. Τὸ δεῖναι δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖναι δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. An τόδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάβας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάβας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas caricarum.* Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricarum*, seu *ficuum e Caria*. Nam & παλάβη, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cas-bas de figues*: & de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecipue ficibus aridis*: & infra in Revivisc. παλάβην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intrikum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic distae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficibus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficibus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κοιρίαν ἐκείνον) *Detonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κοιρίαν ἐκ. BOURD. Κοιρίαν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelotio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὕπαρχρον, ἐν χρῶ κοιρίαν, ἐν γενεῖρ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κοιρίας, mendose. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cure tenuis, ovium in modum caput tonderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut barba & pallio, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρῶ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uir nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino Δρατ. c. 27, & quae illic ammorata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ κειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ἐλγαραρχίας, pag. 70 C. de viro optimatum partes sectante dicit, cum μέσση κουράν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῶ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, I, v. 6, asperitatis agrestis esse ait *consum cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀραβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τὸ, βουλόμενοι δὲ τῇ ᾧ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ παντ συγκρύπτειν τὸ βουλόμενοι, τῇ ἀοριστία δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀοριστως, quo Scholiastes usus est ad Δὲ Κάτην ubi de τὸ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσυχὴς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendum in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσυχὴς lateat, nescio: sed συμπληρωμένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φερούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς καρίας· quamquam nec insula Cos advertum Cariam sita hoc fructus arbitrii genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύλων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

ne praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπηττομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον δέσιν σύκων opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficiat, pro συμπιπτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενος, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conlervari possit σημαινόμενος, quod expono coacti, congregati, velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῶν) Ἐφ' ἡμῶν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὀρεξίς, ἐκκλισίς licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῶν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθησεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Saris intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, indifferentia esse solent. Verte, indifferentia sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus locutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero vertit producta, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur reiecta, quae nulla aestimatione digna sint: vide Lipsii manuductionem ad Stoicam philosophiam II, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmena* & *apophorā*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa autem, *egestatem*, *mortuum*, *dolorem*, non appellat mala, sed si libet reiectanea. Itaque illa non dicit se experere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secerere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα* Cicero pr. ducta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. bon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est *προηγμένον*) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, *προηγμένα*, id est, producta nominantur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c. REITZ.

Pag. 104. l. 2. *καταληπτικὴν φ.*) Stoici phantasiā pariebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκατάληπτον*. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis assumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταλήψεις* exponit, rerum cognitiones & comprehensiones ac perceptiones, ut Davis. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. *Σύμβεβηκα*) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ὀξιώματα*, καὶ *συμβέβηκα*, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρὰ συμβέβηκα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: *ἀν μὲν οὖν ὀνόματός τι κατηγορηθῆναι, ἀπόφανσιν ποιῆν, κατηγορημα, καὶ σύμβεβηκα παρ' αὐτοῖς* (Stoicis) *ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἀμφὺ τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἀν δὲ πτώσεως παρὰ σύμβεβηκα ὁσάνει παρὰ κείμενον τῷ συμβέβηκατι, καὶ ὃν οἷον παρὰ κατηγορημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτης μεταμελεῖ*. BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὀποῖον καὶ ὀπόσον) Ὀποῖον καὶ ὀπόσον. GUYET. Ὀποῖον καὶ ὀπόσον L. quod magis arridet, quam ὀποῖα καὶ ὀπόσα A. & P. In edd. ὀποῖαν καὶ ὀπόσαν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶς) Lege potius αὐτοτελῶς, & μοχ τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα: tum prope finem, οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quas praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas susceperat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scurra in detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύφον περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p. 1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accedens, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, significat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλεξάνας) De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλιτῆς λόγος Aphthonio. Crocodilinam vocat Quintil. I, 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερίζοντα) Sophismatis huius meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *ὑπερῖον* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem coniecere, quid *ὑπερῖον* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisse Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. *Κυρίοντα*) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis fortān *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

eud. l. 9. *Ἡλέκτραν*) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἡλέκτρα, ἑγκεκαλυμμένος, σαρπίτης, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. *ἀργός.* quae omnia Logicis fufius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. *ἑγκεκαλυμμένος*) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἑγκεκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. *τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν*) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari *sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia.* REITZ.

eud. l. 15. *Ὁψιν*) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

eud. l. 16. *Σολοικισμῶν*) *Σόλοικον*, non *σολοικισμόν*, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. *Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον*, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantibus T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ta laudasse, & accurate esse persecutum, Οὕτω δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρτέον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἁλλείψεις καὶ νῆ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυθεῖνσαν οὐκ ὀλέγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per Iovem soloecismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὴ τρίς) De his hellebori potionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνίφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hesychium vox affinis soni, Γυνῶνες, qui sunt στυννοί, κατηφείς, ἀτολμοί, παρειμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτακέναι morosi, tristes, imidi, remissi & molles, a cadendo in genua diffi: nam γυνῆ est in genua, & πίπτειν γυνῆ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γυνῶνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dedit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γυνῶνα malis, quare sensum alium ex Hesychio in γυνῶν. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνίφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *anarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὼν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδίον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνίφοντας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ac ἄκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrabo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τοῦ θεριζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: θεριζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ θεριζειν. REITZ.

ead. l. 14. θεριζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πως λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἄγο. πως λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὅστε ἔν τῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἐνδοθεν) Ed. I. ἐντοθεν, haud dubie pro ἐνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἐκτοθεν, ἐντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικοὺς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Ὅστε οὐκ ἂν φθάνοις ὀνοῦμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοις τις ἀπάσας ἀναρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exauferentur, ubi eadem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυμν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καμὲ μάντιν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

reditionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignoscant mihi eius Manes, si id nega-
vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, significaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adversari videbitur τῷ *non poteris, quin emas*, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοῖνυν διηγούμενος, *quin igitur nobis ista statim explikas*. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντε. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβόλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, *nolite differre*, — pro *cito abeuntes morimini*. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omitam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest apertius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego posueram, *Non nimis cito emeris*, i. e. *emere potes*. Ad verbum, *Non praeveneris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Οὐτος οὐ γελαστικὸν) Contra disputat Theod. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. I. & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλέλειπται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide 'Icar. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad *Pyrrhonis* nomen, respectus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίησθαι) Legendum ἀποίησθαι. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδ' ἐν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδ' ἐν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γινώσκων αὐτοῦ γεγονέναι. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλάσοφος abiit in editione utraque Basil. & in Salm. Vide nos ad

Laert. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mirandum duxi, Pyrrhoniſque nomen repositum. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laert. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laertio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινόμης dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιδῶκεν, ἢ τοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποτυγχάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποτυγχάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποτυγχάνοντα, nec sollicitandum, ut manifestum patet ex διαδιδράσκειν, δραπέτην μεταδιδῶκεν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendere, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναθῆς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis accuratius: Ναθῆς] ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νοσθητικὸν καὶ τοῦ θέω... θεῖν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non dissentit Etymol. pag. 608: Ναθῆς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκκελυμένος· παρὰ τὸ νο τὸ στερητικόν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεταί ναθῆς· ὡς ἀρδω, νεαρδῆς· ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὸν χεῖρων λόγον) Adscripsit his pater notam ab Bourdelotio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρων, vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγαστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, & denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, miserioſe ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὁμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἰς τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χειρῶν λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Νεφ. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est, cum verborum industria, f. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χειρῶν λόγος, eius, qui vincitur, etiamsi causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petitum, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptrati fervientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animus, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed inprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, κατεχάλαζης αὐτῶν ἀσθίνους τοὺς λίθους. GESN. *ead.* l. 6. καὶ σὺ δέ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πῆρ) Alludit ad hunc Homericum versum Il. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βακτροῖς) Hom. Il. B, 363, Ὡς φρήτην φρήτηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοισι. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse defunctum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Εὐλαφ) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ᾧ Ἀρίστιππε) Audior est vetus Codex: κεκμήκατε, ᾧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mf. Gr. & P. restitui-
mus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔστε σοφοὶ) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, ἔστε φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitae auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμηρικῶς classicum canit, — Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ Δούριδος ὀργῆς. Nempe Homerus Il. A, v. 287: Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. IENS. Hom. Il. A, 287, Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse conticio, quod cur reiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ, dixisse — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. Recte; sed vers. Il. Θ est 174. & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. quare non dubitem, ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero res

tinendum credo, nec in ἀλλῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλλῆς dixit, ut supra πῆρη pro φητῆρη quo iracundiam philosophis exprobraret, non robur. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. Ἑπτὰκῖς) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΛΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Miss. observavit Longol. Empedoclem autem consulescentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστιγώθεντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστιγώσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitteri solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de crucel. 2, cap. 2, & Ioseph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. Τὸς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus venit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰεσίου vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρες) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orpheimors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστόν) Placet *κάκιστον*. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera HomERICA sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citatis) *κάκιστον*. Fallitur. *λακιστόν μόνον* Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult *κάκιστον*. Sed nihil mutandum; vid. *Τραγ. v. 116*, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. 'Ικεσίου) Intellige *Διός*. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gein. non visa manu Solani, quae *pet supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. 'Αρρεν) Vid. & *Καταπλ. c. 8*, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ομηρον ἂ λέγει) II. X, Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ. Et *ποχ* ad *Ζωγρεῖτο* subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, *Ζωγρεῖτο Ἀτρείας υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποινα* &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, Ὡς οὐκ ἔστι θεοὺσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in nott. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ') Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item A, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addit. BROD.

ead. l. 10. Ἀντιλογίας) F. ἀπολογίας. vid. Hs. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλω θυμῷ. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. Iens. Lect. Lucian. pag. 166) in voce *κτεῖναι* corripidiphthongum *αι* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. Iensio singulari excursione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota buc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poetae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατὶ) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid. Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. τίνος μ' ἑκατὶ κτείνεται. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἑκατὶ ρημάτων με κτείνεται. Patet ex responso, verum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνεται με) Κτενέιτε legend. coniecit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχαλίνων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi restat refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomantia c. 2 iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Εἰ δὲ κάκεινι προσβλέψῃ σε, τίς ἐστὶ μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος Περὶ θεῶτος κακοῦ ἐστ' ἄκος εὐρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἐστὶ μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quo minus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθε. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Ms. εἰπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεποιθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε· dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequè ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit

Budaeus δ̄ πάνι. GRAEV. Hom. Il. A, 137: — ἀμείλιχτοι δ̄ ὅπ' ἀκούσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς κακοὺς συλλήγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπικουρος) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distinde, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regebat, habeo quod reponam, neque enim princeps ulkus Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Tim. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἀδικός, 154. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λάϊον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὁρφέα) Illud ἢ Ὁρφέα ex superioribus huc incite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κακηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλειπίατε) Ita omnino pro καταλεπίει. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἢ δὴ τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέσθαι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἰληφθὴν ὥδ' ἦν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35. αἰόμενοι τινες εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et Act. V, 36, Σευδᾶς λέγων εἶναι τινα ἐκ τούτων. Ad quem l. Elfner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζυτῶ τις εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. Il. B, 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδαινεῖν) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. Bourd.

ead. l. 5. Πρὸς ὀργήν) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag. 98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνομαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἑγκλήματα. κατὰ οἱ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Ρο- scitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poe- nas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλως) In V. erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum, ut li- tera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσου- σίμιε & sic interpre. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵπ- πον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thef. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: Equum in planitiem. Erasmi. in Adag. Eq. in pl. quod ita enodat Eustathius: Ἴππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππῶται χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεραυλί- ζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζεν κατὰ νοῦν ἐλέ- γετο. REITZ.

ead. l. 13. Θαρρείτε) Lucianus itaque ubi postulasset, ali- quem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, ait- que, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrup- pendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θαρρείτε. τούτου γε ἕκена, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑπο- πτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαμ' ἀνγενέσθαι. Et hic locus prava interpolatione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θαρ- ρεῖτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕκена fuit ab Θαρρείτε divulsum, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego

ulem constitui mihi postulare iudicem, qui sit suspectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposuimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παιδὲ γάρ μοι ἐστὶν δύο καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπνεύης. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλωῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίῃ, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξω τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non fulem me defensionis tue habiturus sis.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γάρ διομοσαίμην ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Ienius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἴππος) Ἴππου legebatur, sed Solanus ου in os mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλοι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in os & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στήας γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἀπὸ περιουσίας, ex abundanti, sive, plusquam opus est, ex Thucyd. assertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστέον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

sensum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. l. 7. Κρουίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur *κρατηρίσκου*. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Έκρυη) Έκροϊ legebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) Έρέτεμνον legebatur, noster vero Solanus adiecerat *συνε*. Ita ut legere possis *συνενέτεμνον* vel *συνέτεμνον* sed posterius eum voluisse, facile est conicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, *ad ipsam*. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

eud. l. 10. Συμπαράβησθεις) Emenda *συμπαράβυσθ*. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editi. P. S. & c. In qua igitur malam lectionem — *βησθεις* vult corrigi? In *Iunt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

eud. l. 12. Ές τὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuce, etsi in modum quam maxime opportunum & incommum se ariabai*. Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, *ές τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον*, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta*. In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa *περιδεραια χρυσᾷ τῶν κλοιῶν παχύτερα*, *torques aureos bovis crassiores*. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe *ἐμφατικώτερος*, quam quod in editis circumfertur, *τῶν ἐγχείλων παχύτερα*. Sunt enim τὰ κλοιᾶ & ὁ κλοιός vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II Έλληνικ. οἷγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δέσαντες παραδιδόασιν, οὕτω κῆκλινοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τοῦτ' ἐδημῶσιν οἰχόνται ἀπιδόντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti iniuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδήρου. Prudentio est *boia*: Colla boiis impedit. GRAEV. Ἀρεῖες omnino legendum, praeuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. l. Quod enim in reliquis est ἀσφαλῆς, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφελῆς. GESN.

Ps. 129. l. 1. Ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμίθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικὰ) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμίθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, *creta & fucus*. Sed, *cerussa & fucus* rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαίρει) Verteбatur olim: *admodum gaudebat*; sed rectius cl. Gein. vertit, *pulchritudinis nomine*; ideoque ego comma post ἑραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἑταινουμένη ἔς τὸ κάλλος, ἔχαίρει, laudans propter pulchritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9, Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἀχαρὶ σκωπτόμετος, Xenocrates cum a Platone ob ruficitatem derideretur. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthiae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγγέλεων) Angl. κλοιῶν. BOURD. Κλοιῶν quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Α. Π. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγγέλεων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de *anguilla* substituenda *boiis*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in Iun. cl. Solan. deleverat ἐγγέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gein. vulgaram servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. conduct. c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedat, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. τῆς ρίνδς) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. Ἰξίονα) Vid. Hom. Il. Ξ, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. βαδίζειν ἐπὶ τῇν οἰκίαν) Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κερραμεικῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. *Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias.* REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laert. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Composite. BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Δυκῖνος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidae c. 12: Καὶ πὼς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσειοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἰθρίον, οὐκ εἰς ἑδάφος ἀγονόν μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὥς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πτόρεω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro, Veneretae nobis adspirarunt aerae; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam ἀ ad τοὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσκήσις ὕλαις ἱλαραί χλιτταὶ τοῖς ἐπιστιᾶσθαι θελευσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφύτων τινές. Erant autem sub opacis hisce filvis apocynata tabernacula, eorum usui, qui intus convinari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferbant &c. Et hic ἃ, ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiolem; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοῖνον κοιῇ παντὸν διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. φερε δὲ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοτῶμεν. Igitur quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praestet, consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων respiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοιῇ πασῶν διαφέρει τῶν τέχνων. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποσώλοικον Lucianici sili properantis notat Marcilius, Ἀλλ' οὔτι γὰρ πρὸς ἐμὲ οὔτω ποιεῖν ἐχρην, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι. At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego sim audiendi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituerent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Labet hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσώλοικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δ' ἐκατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie stili ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφάνισθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimum certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th. Mankerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est*. Non tamen sunt omnia, quae in Hygino stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύτων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' αἶρα τοῦτο. Gesnerus legit τοῦτον, ut effugiat soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, Πολλοὶ μὲν οὖν, ὥς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγος ἐπέρρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. Posceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφόν, καὶ ἐν τοῦτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγρῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c. Reiciunt eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in ἐν τοῦτοις; sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post ἐν τοῦτοις, illa τελεία στιγμή, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim haec artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multa quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* Ἐν τοῦτοις, hoc est, ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τοῦτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poetis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatur cuiuslibet facere possit. Sic vetus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex Il. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς — πο-
tat, id esse *σολοικισμόν* παρὰ τὰς πτώσεις debuisse nimirum
Homerum dicere, οὐτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scri-
bit idem commentator ad Il. K, v. 43, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε.
— An vero revera haec locutio sit soloeca, non iudico. H.
Stephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc
a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cu-
ius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti
est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐξ'
ὕμπετέραν ὄχων πληγέnte κεραυτῷ Ἀϋ ἐς ὄλυμπον ἴκεσθαι —
nimirum *πληγέnte* positum esse pro *πληγείσαι*. Et certe hoc,
vel in duali *πληγείσαι*, postulat haec oratio: loquitur enim
Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ *πληγέnte*
est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istius-
modi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Ho-
merum Il. Δ, 508, legitur — τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε, non
est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit
Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloecismo —
τοῦ δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa el-
lipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε
κατὰ τὸ ὄσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.
(Atque ira se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. E,
82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum,
diserte ait — τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἑλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ
μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesis inseruit *Hemsl.*) Apollonius
quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta
suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi
poëta ille τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, *de uno*, usurpat, identidem non
recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisis, ut ini-
quam exploserunt dudum eruditi, If. Casaubonus ad Athen.
IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud
hunc lib. I, v. 440, Iason Apollinis oraculum comitibus suis
hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώ τε περῆσαι
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpretes Graeci continuo inferunt,
oportuisse *ἄγουσι* (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes
ille in suo libro legebat *ἄγοντας*, non *ἔχοντας*). Et forte haec
sanior est lectio: nam sic κῶας *ἄγειν* reperio quoque in hoc
poëtae anonymi apud Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον,
fragmento, Κῶας ἄγειν κριοιο μεμαῶτας —) referendum enim
id esse ad τὸ ὕμιν. Sed vero sicut *ἄγουσι*, sive *ἔχουσι*, non fuis-
set culpandum, ita nunc quartus casus ab omni vitio purus est.
Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *michi otioso esse non*

licet, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώ τι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque iste Apollonii Scholiastes) Il. A, v. 541: Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔνθα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν — hoc est, Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ &c. *semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo itidem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα — ait illud σφέα se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφέας tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, Ἰομεν αὐτὶς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα — *Redeamus quisque ad sua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes*: — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, Ῥηϊδίως δ' ἂν εἴη καὶ ἀπειρονα λαὸν ἀγείρας, culpatur τὸ εἶναι de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ εἶναι, quemadmodum & τὸ ἐκρυπτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. Flor. πάντων, uti coniecimus. In reliquis est πάντων, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime principes philosophi illi illustres audiunt, praefertim apud Ciceronem. At hic non principum tantum nomine honoris causa compellat, sed summam & epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset quaestionem de natura Deorum, sic pergit: De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, causam, id est principium, ostenditque pluribus, qua ratione scientia sit causa philosophiae. Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim insert, prudenter Academi-

eos *A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Fulvius Ursinus a Ml. suo haec verba abesse ait, *causam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *causam principium philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, folere eum philosophos celebres *principium* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, *causa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. Caput etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davil. ex Ml. Eliensi nobis exhibuerit: *Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia inscientia sit *ποιντική αιτία* philosophiae, ut ait Nemestius de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.

ead. l. 14. Τις ὕμῶς) Angl. *ti. BOURD.*

in Schol. col. 1. l. 4. 'Αθηναίσις) 'Αθηναίων legebatur in impr. sed *ων* in *οις* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λοποδύτης) Angl. *τυμβωρύχος*. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres Demoth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. 'Εν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὡσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tangquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaeso, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius resulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63. ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum folere tunc

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκόμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τεύναντίον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλξει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resulget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma ποτηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus ferendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσμώνεμος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώνεμος τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impressio, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμώνεμος) Hanc scripturam Ms. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκώμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμώνεμος SOLANUS in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμών' sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμώνεμος restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὁργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elsnier. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, *δῆλος*, inquit, *ἐστὶν εἰπεῖν τι δέ-
λων*. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) *Ἀξία*, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεία ἀν-
τὶ τῆς κολλάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & si-
milis. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιὼν) Alibi apud hunc & Demosthenem παρίστω.
SOLAN.

ead. l. 8. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ) Angl. *ὅ σοι ἂν δοκῇ*. BOURD.

ead. l. 10. Ἦτερ καὶ μόνη τάληθες ἐξευρεῖν δύναται) Malim
cum Mf. *ἢτερ καὶ μόνη τάληθες ἂν εὐρεῖν δύναται*. Inferius ἐν τῇ
Ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote in *Pœcile*, quam cum
interpretibus in *Pœcilo*. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. *ἂν εὐρεῖν*, quod ad veram
lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucia-
num *ἐξερευνᾶν*. Vide tamen infra c. 45 *ἐξεύρισκω* eodem, quo
hic, sensu. L. *ἀνυρεῖν*. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum
unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, &
ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur.
Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit
Mars (quem Graeci *Arem* vocant) in ius, propterea quod A-
lirrhorthoum interfecerat. COGN. De loco & voce multa eru-
dire vir sanctus Gulon. Fulienf. ad Dionys. Areopag. dixit.
Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. He-
sychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides,
& quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco,
eius iudicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis
egere interpretes ad Act. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammon-
dus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur.
Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra *Ἐπισκ.* cap. 2, & alibi
apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus
impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi
series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse di-
gnetur; quae apertissime adeo venturam se hic negat, ni secum
comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi *Philosophiae*
etiam ministrare commodè dici possint *Libertas*, &, quo sensu
hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aprius *Veri-
tatis affectus* dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti &
elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

ditionem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδ' αὖτως) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propenderit Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾶρον μοι μείσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, fortuitis. Verte, vulgaribus, minoribus. Sic in Act. Apost. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, documentum non vulgare. REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ positum oportuit. SOLAN. Non male Δυσελέγκτους coniicit legendum Solanus: tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὐρισκομένους scribendum. In marg. l. notaverat, vid. Th. Magist. Is quidem, v. Εὐρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες, ἢ ἀλιεύς· αἰ τίνας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. Blancardi; sed ex connexionione & ibi εὐρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμείνον) Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philosophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀραβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρησιαστής) Παρρησιαστής dicitur, qui libere loquitur, unde Democares ob nimiam & procacem linguam Parrhesiastes dictus est. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae est l. III de Ira cap. 23 pr. ubi Democares Lipsius edidit, pro Democares, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Democares ad illum, Parrhesiastes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensem legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Democares: Te, inquit, suspendere. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατίδιον) Rogatus Lucianus patriam suam,

ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ὁ Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολίας) Vide Scholiasten, cuius catalogo, quia de Babyloniiis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & nostrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. libro. Σολείας Χρύαιππος, Origen. c. Cels. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarsensis etiam quibuldam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Pug. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἥρῳμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciant interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti?* An in Graecis legitur ἄλλὰ καὶ τοῦτο ἥρῳμην, τίς δὴ σοὶ ἡ τέχνη; Haec Graeca conveniunt istis Latinis, non Lucianeae. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σῦρος, ὁ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Ver-tebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen Solani nostri, qui orae ed. Bened. adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu prosteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φιλοῦ) Non potest Latina versio hunc locum assequi: neque enim formare licet composita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus respondeant. GESN.

Pug. 138. l. 2. καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε) Dixerat Lucianus, se duplicem scire artem, se esse μισαλαζόμενα, μισοφειδῆ &c. addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dediceret, alteram vero melius addiceret: ad quae Philosophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρῶν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε φασὶ καὶ τὰδε. Interpres: *atqui non oportebat: eiusdem enim ferunt esse & illa & ista.* Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασί, *ferunt homines, & ista & illa esse eiusdem*. Sed τὰδε est nominativus casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς est, ille pariter est φιλαλήτης*. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γάρ ἐστιν (scil. τέχνη) δὲ εἶναι δοκεῖσαι. VORST.

ead. l. 3. Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iunt. τὰ τέχνα*, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ πηλυκὰ ἄρδρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρ. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: Τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρ pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Πρόναος) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum respondet: πᾶς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomentum, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτης Aristophani, & Πολιούχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὁ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Minerva, urbis Dea tutelaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. Ὁ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκουσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zēξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναι) Scil. Ἰῆφοι. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Eiev) Ad superiora etiam hic respectum habet. *ιστ* *ιστ*! q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilii coniecturam probō, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀριστα κατηγορεῖσθαι) Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἀριστα κατηγορεῖσθαι δοκεῖ, qui videtur optime accusaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορεῖσθαι ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορεῖσθαι *ἀν*. SOLAN. Κατηγορεῖσθαι) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed maiorem edd. & Mss. numerum potiore habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδ' αὐλεια, ex uno Mf. in τίσισθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. Il. Δ, 161, — μεγαλὴ ἀπέτισσαν, *magno luent*. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀριστος χρεῖαν παρέχει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμνησάμεσθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod clar. lens. tamen in — ἥσεσθαι mutatum voluit, idque mollius fluere, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mf. nec edit. ulla praeceat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. diffimilia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obs. Miscell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. ΧΡ. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed repugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία καὶ προσήγορος, οὗτω καὶ προηγορία ἢ υπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λεγέειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες ἢ ἀλλεύς τῆς προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synel.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum *προνομίαν* legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae dictionem suscipe*, i. e. *age*; quia praestas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. *Γοργίαν*) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur insectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. *Συνεχῆ*) *Συνεχῆ*. MARCIL.

ead. l. 5. *Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.*) Lucianus Platonem subsannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: *ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων*. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Πητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. *Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνει*:) Homer. Pind. a quibus poëtae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. *Τὰ κοινὰ*) *Communem omnium causam*. BROD.

ead. l. 4. *Ἐν τοῖς λόγοις*) *Malim, in opinionibus discrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes: mox sequitur, *ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν*, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. *Οἷα οὕτως ἀπέφηρε*) *Corrige οὗτος*. BROD.

Pag. 142. l. 3. *Τούτο*) *Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam Philosophia, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet Philosophia, Τούτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γάρ, ἢ περὶ τῷ ξύλῳ*. Vehementer suspicor, legendum esse *τούτῳ*, non *τούτῳ*: utique id exigit orationis huius tenor. *Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo rem gerere*. IENS.

ead. l. 5. *Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ*) *Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumer. Dispensator clepsydrae ἐφ' ὕδαρ*, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδαρ λαχέειν, qua de re Hesych. BOURD. *Ἐκκέχυται*) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. insidet *ἐκκ.* nihil prorsus est; quamquam

apud Nostrum iterum mendose legatur 'Επι. c. 79. At recte hic c. 28, & 'Απεκη. c. 8. Aqua nempe veteres, ut noseriamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λεγεῖν. SOLAN.

ibid. Τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis*. BROD. Ineptè olim interpres: *Immo plures volo vincere*. Ignoravit ellipticam locutionem, & deesse ἡνέκας. Est enim, *pluribus calculis vincere*. Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipsi. Gr. L. BOS.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In impressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ iussit reponere Solanus, & usitatus & rectius quidem, ac forsan menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales sumus per vitam, dum in vita effimus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro secundum, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὅστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam*. Ut plura simil. testimonia omitтам. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23, ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Πῆτωρ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae, cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id fecerit, edisseret. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16, & Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρό. Sed Mss. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observavit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod attinet, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit, nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecerimus ad Παλ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεός) Bacchus. BROD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀρίστους) Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

In Schol. Αὐτὸ δ' ἔδρων) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφ' ἡμι. Ceterum pro αὐτὸ δ' ῥᾶν, quod restituiimus, legebatur in impressi. corrupte, αὐτῷ ἔδρων. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Μένιππον) Consule in eius vita Laërtium. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. ἔχῃ) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Reliqui ἔχῃ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπηνόλησεν) Recte ita Brodaeus. MARCIL. (Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic solet apud Nostrum alioque. Testimonia vid. ad Tox. c. 28. REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodae confirmant. Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμηνόλη. nisi quod P. ἀπηνόλη. habet SOLAN.

Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) Οχον. πολλῶ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam αξιοῦν illis accenser; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Iens. observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epiçt. man. c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ αξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολῆσαι. & cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν αξιοῦτε. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιοῦσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thucyd. III, 44, Οὐκ αξιοῦμάς — ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὖ γε ὧ Διόγηνες. Scribendum Πλα. εὖ γε &c. aut, Φιλόσοφοι. εὖ γε. MARCIL. ANAB. recte L. & P. ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγγῇ) Aquam infunde. BROD. Glossa Paris. habet, Verte horologium. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum clepsammis pro clepsydriis utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydram desiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice conversum. REITZ.

ead. l. 12. καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. 'Ρεῖ) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.
Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in
 P. L. & *Iuntina* aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem dis-
 scere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro va-
 ledixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate
 fuisse colligas, cum ad orium se contulit; alibi enim diserte
 XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reli-
 qua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. SOLAN.

ibid. 'Ορῶν δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolve-
 re non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore
 philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti aucto-
 ritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 29
 f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. ve-
 xarent & privatos; quod ille purgavit. Ad quem locum plura in
 hanc rem Casaubonus & Salmasius ei πᾶν, quae legere ope-
 rae pietum erit. SOLAN.*

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si
 impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti
 passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in
 Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem
 ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae vobis ex-
 primebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίας) Sola ed. *Iunt.* habet hic γυναικεῖος. Sed
 vulgata melior. Vid. 'Or. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Ἡρακλέα) Glossa ed. *Parif.* Herculem sal-
 tantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit He-
 sychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἦνεγκα — τοῖς ξύλοις) Lucianus declaraturus
 Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum
 nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omni-
 modo deridendos propinasset, acerbe exagitat ψευδοφιλοσό-
 φους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum secta-
 tores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem com-
 parat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena su-
 stinere velit personam Achillis vel Herculis, non sine specta-
 torum vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum per-
 sonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἦνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑπο-
 κρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἥρώων προσωπεῖα περιβέ-
 σθαι, ἢ τὸν ἐν Κίμῃ ὄνον μμήσασθαι, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμε-
 νος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς κωμαίους ὄγ-

κῶμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
 παίων τοῖς ξύλοις. Nimum elegans, & intellectu facilis hic lo-
 cusest, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
 ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fusse caedens
insecutus est. Asinina proteſto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustinue-
rint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
 leo censerī, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum & horri-
 dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
 rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
 re) coarguit, & fuslibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
 tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
 tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
 que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῳ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
 se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
 tur, in Δραπ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλοφ. c. 5, & Ἀποφρ.
 cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuma-
 rum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
 circumfertur, Aesopum fab. 113. Utitur etiam proverbio in-
 de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
 memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἰ τινα τοῦτον) Lege: εἴ τινα τούτων. BROD.
 Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἴ τινα τού-
 των. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
 omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον coniciunt,
 ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
 res I. quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
 λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
 non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
 τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
 λόγους ἀσκεῖν, cap. 15. GRON. Scholiastes, ubi vulgo legitur,
 οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτιᾶτο, καὶ τὸν Χρυσίπ-
 πον — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο,
 in suo libro legit, ἢ τοῦτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
 nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
 in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
 illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoram, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτῶν, scribendum. IENS. Αὐτὸν vulgo legabatur; sed recte Guyetus correxit, & αὐτὸν adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in editis. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspirantes huiusmodi non inveniuntur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat ἢ αὐτῶν, ubi se ipsum significatur, distinctio eadem inter praeprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. reciprocis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. αὐτῶν pro ἐαυτῶν inveniri. Praeterea, ad sensum apertiorum reddendum, comma post ἐπάνυμιον sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποισίτο) Ἀν ἐποισίτο; GUYET. Brodaeus προσποισίτο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποισίτο) Angl. καὶ οὗτος λόγους ἐπ. BOURD. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους προσποισίτο; sed melius illud ἐποισίτο intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita sive tali schemate, sive sub tali persona disserteret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὡστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, vos quoque indicta causa condemnabant. Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρῃσο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo Benedictus, vos vero cum ipso damnabamini: at idem in loco Hermotimi, ceteris indicta causa damnatis. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγνῶσκεν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικαίαν, ubi rursus indictam causam profert. In Abdic. c. 8, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἠλίσκεσθαι, habet indefensam causam. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καταγνῶσκειν ἀκριτον, & καταγνῶσκειν ἐρήμην. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. Ὡστε ἐρήμην) Indicta causa. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεαῖν) Cereris & Proserpinae: BROD. Cereris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN. *ibid.* Ἐξορχούμενον). Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II, p. 589 seqq. Iebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τούτου) Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τούτου, in textu vero ipso est ὅτου. Illud vero τούτου magis Articum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholias ten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοῦται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγούν) Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod conveniens videretur: nam ait, *si irascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθόν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλντα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὀβιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παρωδούμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθῆπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆπασιν, ὀργεώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ

τῶν ὄντων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλοφεικώτεροι δὲ τῶν ἤλεκτρούων. τοιγαροῦν γελοῦτα ὀφλισκάνουσιν, ὥθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθοῦμενοι. Pro φιλοφεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλοφεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11, notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Graevius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωθοῦμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθεῖν Hesychius exponit ἐκβαλεῖν: qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδοῦντες, ἐκβαλλόντες. Loge omnino παρωδοῦντες: neque enim παρωδοῖν quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὠσας, ὠήσας, ἐκβαλὼν. Pergit Noster in depingendis pseudo-philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δέω λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιαφοροὶ οἱ πλούτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψευδῶν διαφέρει; Paulo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simulae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perdiri: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiarum sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distinguere, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψευδῶν διαφέρει. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum litoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G. P. & L. pro παρωθοῦμενοι, quod in impr. omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in tex.

tum recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μεμψιμοιοι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὁρθὴν τιάρην) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plut. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnatur Iens. non adeo est absurda, dummodo suppleas *aiunt*. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγυπιαῖς ψηφίδων) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιού) *Iam olim*. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅπως τότε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόεντα ἔπη) Ex Homero, cuius copiosus interpres Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum afferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. Il. A, 201, — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, αἶτ, λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν αέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψούντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imponere, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλλήλιπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, ἐξαλλήλιπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: Ἰχθυὲς μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλιπται μάλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero folus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτου) Cleopatra: tangit enim Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεὺς τις Αἰγύπτου, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

five κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, five nuces Graecae, ἰσχαδες ἢ ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεποιθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῷ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκείνη γὰρ διδασχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Feiellit memoria Bourdelotium: non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισθ. c. 9 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Prolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. τῆς Αἰγυπτίου) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχιζειν) Pro omni genere saltationis, ut id docet περὶ ὄρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπῳ) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibid. c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκούσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, Ἡ δὲ ἰότης πύγωνα ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, καὶ σκυθροποι εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν ἐκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκούσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἅπανι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοτα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοτες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλάί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ ἐλά-

ἐστὶ καὶ ἀρετὴν ἀγνὴν φάσκουσαι c. 68, οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in philosophia se exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. φάσκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

ead. l. 3. Σκυθῶν τοὶ εἰσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. BOURD.

ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mutationi occasionem praebeat, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur Philosophia? GESN.

ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δῦναι) Sic de Merced. conduct. εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐχῇ τότε χάνειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic εἰταιρ. πῶς ἂν μὲ ἢ γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχόμην δὲ καταδῦναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. Θέλωμι δ' ἂν μορσίμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat Veritatem, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem appelleret. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ.

ead. l. 8. Ἰλίων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποορ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tars. I, pag. 266 ed. Ald. B. de Bull.

Pag. 158. l. 1. Ἀπείσαις) Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὡ μέγ' αὖ σιμὴν νίκην) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a combibonibus ac commensatoribus translatum, aut ad clepsydram reiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμεν. Achl. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῶσ' αὖ τῆρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὸς) Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἥκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆν, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac Veritate appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακούς) Dixi ad Petr. BOURB.

ead. l. 9. Πώγωνα βεθύον) Sic Notter iterum in Iove Trag. c. 26, βεθυπώγωνα καὶ εὐγενειον. Sic de Senectute profunda sive magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηρῶν. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκων βεθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βεθύς τῆς ἡλικίας, (ut observat Ient. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλούτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ισχάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ θεσπεσιος οὐτοσί νεανίας τῶν ισχάδων τὰ πλείστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκριδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεργάσεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχίνει, καὶ μοῖραν τινα ἤττει μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἰκάδε· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. II. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. II. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαυτα, τῷ δόμειν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶπεν. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἄνοδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὅς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed abique codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μῶας, ὥς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Πελ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλω) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοφ. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultum dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλως Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae I, 21 & 26, Κάλως est; unde Simfonio Chron. A. M. 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpretes Graecus. Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Pausan. I, 21 &c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακτεῖον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδόν) II. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυριοί) Ex Hom. II. B. pro ἤρι Angl. ὥρη. BOURD. Recte utique Mf. μυριοί, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἀνθεα γίνεταί ἡρη· est enim ex Hom. II. B, v. 468. ἤρι est interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ὅρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μεστὴ δὲ) Cafaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. Il. 8, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λόγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod bis positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακείον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνῶρισμα: quod & videretur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἥδη αὐτοὺς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410, ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἄγρην, sic ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μὴ δὲν. BOURD. Μηδὲν ed. F. & Mf. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae edd. mendose μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν δὲ κίβδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅττι χρεὶ τὸν κακὸν διειδέναι Οὐδείς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἥδη) Angl. ἥδη αὐτοὺς: sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἥδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. Ἡδὴ αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἥδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii *lupinos*. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυρτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) *Secespita*. Cafaub. ad Suet. Aug. dico fusc alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet *πυθικόν*. Μαχαίριδιον

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδιον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάννυ λῖαν. Dixisset saltim *Delphicum cultrum*. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδιον θυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ulla Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μῦρον, μαχαίριδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseræ &c. quemadmodum sacrificatio- nes gumiis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserere. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enar- rat, Scholiastes altum tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad- dubitem, facit Scholiastæ a me iam memoratum silentium, risum captaſſe videtur Lucianus ex voce μαχαίριδιον, quæ aequæ ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea ætate noto forsitan usurpabatur. Addito autem θυτικόν, iocum de- mum patuisse. At quid tandem est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quæ Lu- cianus de philosophis magiæ operam dantibus scripserit in li- bello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyæn. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, §2. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epi- cleti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμη- μένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλλῷ στεφά- μενος. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός: quid au- tem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὕσχον κρατὶς, ut apud Hesych. verbo χύτλασον, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὐσκίος τὰ πῦ χυμένοις* &c. vocarunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina θαλλος, σπονδεία*. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathenæica pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult Iuncus apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivæ, quos manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματ' ἔχον ἐν χερσίν*. Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amyclæo spargens altaria thallo*. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo frondentis olivæ*. BOURD.

ead. l. 5. 'Εν χρῶ) *'Εν χρῶτι*, ad vivum, ad cutem. BROD. Confer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. 'Η ἰγκανσάτω) Quo modo prisca fugitivorum frontem inurebant. BROD.

ead. l. 14. 'Υπερορῶντα) Hor. oculo irretorto 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. 'Αλωπεκίας) *Vulpe notatos*. BROD. Suavissimo lutu respicit nomine altero ad *κοππατίας* equos, altero ad *συμμόρους*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. 'Η ἱέρεια) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. 'Ωπερ) Ad aliquam, sua ætate notam historiam al-
ludit, quæ ad nos usque non videtur pervenisse. Quod *ὥπερ*
hic legis, ex ed. I. est; in reliquis enim est *ὅπερ*. SOLAN. *Ὡπερ*
duali numero ex I. recipiendum iusserat Solanus. Obscundat-
sem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. 'Ανεθικεν) *Dūs dicavit*. BROD.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Απὸ &c.) Piræeus nempe olim fuerat
insula, in quam oportebat *σχεδία διαπερᾶν*, ut ostendit Meur-
sius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nu-
per edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

*Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ. Δε-
δάσας τὸ ἀγκιστρὸν ἰσχύδι*) Brodaeus: ubi notata Παρρη-
σιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Re-
spondet enim Parrhesiades Philosophiæ cum admiratione in-
terroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti orato-
rie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*, pro *τί πράττειν διανοῶν*, ὡς Παρ-
ρησιάδης; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei
novæ. Virtutis personæ locus hic nullus. Paret autem etiam
sequente mox interrogatione Philosophiæ *τί ταῦτα* &c. MAR-
CIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades;
nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea in-
structo, armatum in urbem demittere, ut velut pisciculos ad-
natantes capter philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥ. δειλάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχυάδι καὶ χρυσίῳ, καθέζομενος ἐπὶ τὸ ἀκρον τοῦ τειγίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῤῥ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, τί, ὦ ἄνερ, πράττειν διανοῇ, vel διανοεῖς;) sed ab alia persona, ἱερεΐα scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfacit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιᾶδῃ, ποιεῖς; Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc murandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur ἱερ. hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel abique Cod. auctoritate murando, uti recte viderat Iensius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, responder, non quid facturus sit. Neque tamen Brodaeī sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. καθῆκεν) καθήκειν. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Συγγρ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΛΕΓ.) Malim pro ΕΛΕΥ. tenuissima mutatione legi ΕΛΕΥ. h. e. ἑλεγχος. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ) Interpretes, minime felis est. Sed quis unquam audivit, γαλεὼν esse felē, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, γαλεὼν esse genus canis marini, qui est κατεστιγμένος & ποικίλος: qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: lupus marinus: meministi Aristot. & Plin. Felis. galeus. Galeus mustelam interpretatur, est piscis rapax. REITZ.

ead. l. 16. Αὐανούτος γε) Haec verba non sunt in Angl. Cod.

BOURD. κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αἰων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. SOLAN. Pro κύων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. *mustelus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αὐων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ανων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἀνων. *Cum muti sint pisces*) satis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἐνθα λήσειν ἡλπισας) Benedictus, ubi te latitaturum sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus ubi praedari sperabas; & adscripsit pater ληΐζειν. GRON.

ibid. λήσειν) Sic recte legi, ex 'ιστ. α', c. 4, ubi ἐνόμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex Iunt. p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἐστὶ φαιερὸς ἀπαΐειν. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Aët. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χάριον ἀπέδοσθε; respondet Ναί, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferi non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Noster supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πείτε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

In Schol. Μυσάρης) Μισαρός editum erat, sed μυσάρης correxit Solanus, recte; nempe a μῦσος scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφῶν ἐλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes; meminit Aelianus. Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreantur.* REITZ.

ead. l. 3. Ἀφύστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφῶν ἀφῆστατον, & ἀφύστατων. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo latos illos pisces dimidiatos vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Platessen* vel *Platissen*, πλατῆς, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φῆς) ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξῃς ποικίλον τὴν χροάν) Benedictus, ac si in profundo variū coloris appareat. Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parenthesi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accidentem video, prout in profundo videatur, varium colore*. Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ ψῆττα) Ὁψὸν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁψὸν, *orpsonium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθυοῦς haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσον. κακῶς) Βάγλωσσον & καλῶς editum erat, pluribusque viriis typhoteticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἔ. T. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. reposuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκαιοῶδεις) Stoicorum severitatem & spinositas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχινον) Gloss. in marg. Paris. Echinus. Latine Eripaceus, spinis aculeatis. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτεθλιπται legebatur ἐκτέθλιπται: cum tamen in V. esset ἐκτέθλιπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ὡ Πόσειδον) Audior voce una Angl. Cod. ταχίσαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρσας εἶδες ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοντα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζευξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδέν) ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν personam ΕΛ. inferit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Καυστηρίων) Utitur & Orig. c. Cellum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καυτηρίων, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse καυστήριον, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Coniectura Vorstii niritur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum ductum accedens. REITZ. Leg. καυτηρίων. Sic Mf. Regg. & ita supra cap. 46, ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτηρος. Ceterum in Mf. Reg.

5954 ad h. v. sequens legitur Scholium: *κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγῆσιν τὴν συνείδησιν. B. de Ball.*

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum *Φιλόχορος*, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit *περὶ Ἀττιδος*. vid. Voss. Hist. Graecos, & Suidam in *Λύκειον*, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent *φιλόχορος*. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. horum Scholior. legebatur *λ'*. Sed in Exc. G. est *δ'*. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. *Ἀναβ.* legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad *Ἐπὶ Μισθ.* quod per-vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omisum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis significatione & usu fuse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. *Καὶ τύραννος*. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani *ἢ* constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν) *Εἶεν* per *αγρ* hic exponit Scholiastes, nec male. Verum orationem tamen a superioribus pendente[m] notat, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πρῶτον pertinet) praecessisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum *εἶεν* finem imponit, atque ad alia transit. Egregie hoc illustant loci duo Platonis, alter de rep. I, p. 419 E. *Ἐγὼ δὲ σοὶ ὥσπερ παῖς* (vid. leg. ταῖς) *γραυρὰ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι*. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. *Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρῆ ποιεῖν;* ubi etiam per *αγρ* licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) *Ἀνάπλου*. BOURD.

ead. l. 4. Ἄντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic & Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω γράφουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. *Παρακέρ.* edd. omnes, excepta *l.* Sic etiam Mf. Ox. Sed quid sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. *l.* *παρακέρουσαι*. Quomodo-
docunque legas, vox nautica sit, oportet, a *κερας* composita, quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse *παρακέρουσαι*, simplici *κ.* SOLAN.

ead. l. 6. Τετρώπεται) *Λογὸς* ad scalmum alligata est. BROD.

Ἐν τῷ τροπῶτηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπῶτης λέξις εἰς ὃν τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν· tangit Hefych. verb. τροπῶσθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. 1. l. 13. Βραύρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίσις. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκευόνται) Quaenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρβένους eam referri decet, forsitan ἱερατεύουσαι. SOLAN. Ἀρκευεῖν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hefych. Nam ἀρκεύσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Βραυρωνίσις, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἀρκτος *ursu* autem αρκευεῖν, quod ursam quandam mansuetactam sagittis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ealudentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἀρκτος, ubi ait: Ἐβραυρωνίσις ἀρκευομένην γυναῖκα τῇ Ἀρτέμιδι ἐορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: καὶ ἐφῆλθον οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον εὐνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρβένον, εἰ μὴ ἀρκεύσειε τῇ θεῷ. Ἀρκεύσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γαμῶν τὰς παρβένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκευομένης παρβένοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεύσαι dixisse quidem ἀρκεύσαι; sed δεκατεύσαι proprie dici καθιερῶν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocraton v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκεύσαι, idem quod supra posuimus, confirman-tem, nimirum, in ursae occisae memoriae virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεύσαι. Et puellas consecratas ἀρκευομένας & ἀρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεύσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellavit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut vitiose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrhenis, qui Βραυρωνίας has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρηνῶν τὸινυν τῶν Ἀρκτων καὶ ἱμβρῶν κατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνίδας τὰς Ἀθηναίων γυ-

γαῖκας &c. Iterum in Quaest. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραυρωνος ἀρπάσαντας, ὀπηνίκα Λήμνον καὶ Ἰμβρον κατώκου, εἰτα ἐκπείθοντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiast. legas *ἰερκετεύουσαι*, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione *ἀρκετεύσαι* legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum & pro τῷ θεῷ legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, & *ἀρκετεύσεις τῇ θεῷ* etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiast. legas, *ἤρπασαν παρθένους ἀρκετευομένας τῇ θεῷ*, sensus quidem commodus emerget; sed & malletm addi ἐν ante Βραυρωνίσις; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuerunt virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. l. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. l. 21. Εἰς) Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanus, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστίσιν legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφὶ βουλυτὸν) Quid sit βουλυτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλητὸν τὴν δειλήν ὄραν ἐν ᾗ τὸ ἀροτρον λύεται τῶν βοῶν. Scrib. βουλυτὸν. Eust. ad illud Il. π. Ἡμὸς ἡέλιος μετενείσσετο βουλυτὸνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice aratra iugo referunt suspensa iuvenei.* Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. Βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἤδη τῆς ἡμέρας ὅτε ἀροτρον βοῶν ἐλευθεροῖ γηπόρος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis.* Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἴπερ) Sic Coll. commodius sane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τis ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespillones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile sit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrent: id enim νεκροπομπὴς, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίσι μετὰ τῶν ἐφήβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωπύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 2141. GESN.

ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia. BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γεννάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισείας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174 l. 6. Χαλὶ) Dico ad Heliod. χαλὶ, τὸ ἐπιχέμετον τοῖς ἀποθανουσι μελικρατον. BOURD.

ibid. καὶ πύπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut pater apud interp. Aristoph. Thesm. & Lucian. Necyom. quid sit autem πύπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. πιαacula, ἄγος γὰρ μιάσμα. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φύ-
τόν. ἀσφόδελος δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, acgre autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκονιμένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόνως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχὼν subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (ed. Paris.) τοῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. pr. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forfan legendum, ἀλίβατα ποιεῖται τινα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δώσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφεινοῦ. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνίσιν) Ἀνίην. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατρίνας) Ἀνατρίνειν τὰς ὄφρῦς, non est contrahere supercilia, ut interpretes habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὄφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὁφρῦς συνήγον, ἐσκωθρόπαζον δ'

Σμ.α. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. BOS. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδίας) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὅδον. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὅδον, dici, modo τὴν ὅδον πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarum-Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τις ἐστὶ Ταϊνάρου πρὸς ἐσχάτοις. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσοῦτον) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη) In scalis sedens. Hunc integrum versum omisit interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mysis testatur Hefych.) κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Mf. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς γέρων τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοίβαζε) Πύκαζε, περιβάλλε, στέγαζε, σκίαζε, αστιβειν, unde στιπτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. Bourd. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκῆτα νήπια. Hanc vocem interpretatur Mercer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασάμεθα) Verunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius veritas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, saucios adducito post hos. Xen. K. Π. II, 11, καὶ τάξας δῆτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἀνδρα νεανίαν. L. BOS.

ead. l. 12. Τὰ πρὸς Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem transegi-mus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν Ἕλληλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀκυρά εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὄτα) Πτεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omisſum erat; ſed & ἥτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec ſatis indicaverat quo pertineret. Pro μικροῦς autem Gronov. legere iubet μικρῶς ſed aſſentior Solano, recte ſe habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχρηστο, alibi legitur ἐχρήσαντο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυσίη) Prifcis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πειπειροί) Contra ὁμφακίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσταριδες. BOURD.

ibid. καθ' ὥραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀσταριδες) Lucilius, rugoſi paſſique ſenes. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταρίς τὸ κρανίον, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μῆδιᾳ) De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus ſtatuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philoſophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. Thucyd. V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. Theagenis mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημα.) Corruptam vocem ἐψ... cenſeo. SOLAN. Sed ſi Ἐψήμενοι vel Ἐψίμενοι legas, tamen ſenſus aliquis ineſt, ut *maturo*, *cocti* intelligantur, vel iuſto tempore conditi. Ἐψημα autem multum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id ſatis appoſitum; nec ſolet Schol. ſemper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικάστ.) Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2 Annal. hinc carniſices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπαρον hic interpretentur ξύλον ὃ τοὺς καταδικασθέντας ἐφύνευον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, putato, non potest. GESN.

ibid. Τυμπάρου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυρίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυρίσκον ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικούς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρ-
όντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. i. l. 2. Ω) Ἐν φ̄ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. Ἐκάτης τὸ δίδῃνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπῖαν ὀμῆν) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπῖαν, quod & hic secuti Mff. Ox. & P. & B. 2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπῖαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluferat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὃ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἀντὰ γινόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. ἁμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte. BOURD. ἁμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφ᾽ ἔδου τῶν ἁμαρτανόμενων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγελοῖ τοῖς ἐκεί δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, *ἐς τοσούτων ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγαγῶμαι Πισιδας, καὶ Λύδοις ἐπιθῶ τοὺς φόρους*, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Ultero, sponte, a nemine arcessitus.* BROD. Mi. Reg. 3011 *αὐτόματος*, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δόμος) Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miserranda Caico Linquitur & primo domus imperfecta cubili.* Sic postea *ἀτελής μένει τὸ τεῖχος*. BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. sive Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) *Placet.* Sic *visum* est. Aeschyl. in Prometh. *Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὄλην δυσέκλυτος.* BROD. Sic passim antea *κρίνεται, ἔδοξεν.* BOURD. Hesych. *Ἀραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται.* GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba *ὅ πολὺν χρόνον*. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba *τὸν Ὀμηρικόν*, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. Τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc malle *ἀποσκοπεῖ*. Melius etiam referetur ad *μίας ἡμέραν*. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τί πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) *Ἐξήκει.* MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subiicit Clotho, *tempus possessionis tuae iam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναϊότατε, παρελήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429 pro *ἐξήκει* legit *ἐξήκει*. Quid opus?

Satis utique commode ἐξίῃναι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Vienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiaſtes Graecus vulgatam Luciani leſionem confirmat. 'Εξήκει] ἀντὶ τοῦ παρηλθέντος. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμέν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. 'Εξήκει genuina haud dubie leſtio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plur. Pauſ. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τούτοις) Neque haec satis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. 'Απίσθου) Sic interpretandum aurum ἀπίσθου ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μόνας ἡμ.) Sanior haec leſtio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρίζου) Vid. LXX Interpr. & lege εὐρύζου· cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. 'Εαυτῷ) Lege ἑμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. 'Επιγράψω ὁπόσα) Eadem antea & in Toxar. & in Di-psad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 6. 'Εγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) Amasium meum. BROD. Suadens plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταγδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. 'Αγαπητὸν maiuscula litera non modo expressum erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum Agapeium, quasi nomen proprium viri esset: sed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gesnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in *B.* 2. & *P.* Agnoscunt reliquae cum *Mf.* *Ox.* Vid. *Πητ.* c. 8, & *Συμπ.* 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγρημένος) *De medio sublatus.* BROD.

in Schol. Αὐτανδρον) Quam inotiose legerint hi Scholia-
stae, & hic locus documento sit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiastes legit ἔγκα-
ταλογησεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐκαστα ἐπαινουντες) Ut illud, *laudant convivae*:
convivae, ut hic, parafiti: dixerunt viri clar. ad *Perf.* dixi ad
illud *Petron.* ut foris coenares poetam *Laudasli.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐγκαταλογησεται) Immo ἔγκατα-
λεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωνούμενοι) Ex S. S. petita phrasis: quae
huic est, *tempori servire.* SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἶόν τε εἶναι) *Aesop.* f. 124 f. εἰ τὸ ἐν χερσὶ
παρεῖς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἀπικρίζειν ubi & εἰ infiniti-
vo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλος) Illud Ὀλος in *Iunt.* vitium typosetorum
esse, indicat comma, quod post Ὀλος tamen positum erat, in
Hag. punctum minus post Ὀλος expressum est. In *Par.* vero
nulla aderat distinctio, quam si a *Iuntina* sustuleris, habebis
quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est me-
lior. REITZ.

ibid. Ὀρκος ἢ ἐγὼ) Iurant Parafiti per reges suos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθῆν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum di-
cere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς
σχηματισμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis
Schol. BOURD.

ead. l. 4. Γλυκερίον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκερί-
ζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν,
εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφημίον, γλυκερίον. BOURD.

ead. l. 5. Κοινοινώνκει) Vid. supra *Deor. Dial.* I, μηδὲν —
κοινοινώσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πά-
λαι δὲ, οἶμαι, κοινοινώνκει) parenthesi inclusit idem in edit.
Iunt. quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc ni-
miis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέψας ἐς ἐμέ) Phrasis nostro familiaris, ut
Ienf. alibi ostendit. Sic ἀποβλέπουν, & βλέπουν πρὸς τινα & τι
frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra

c. 11. Vel cupere, expectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graecis. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μιστὸν) Conf. noram cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μιστὸν, ex sola I. legi voluit Solan. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡχστο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιέλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιέλω. Quare & hic forsitan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Helych. Σιαλος, σιελος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσσα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigerem. aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Πτύλον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsitan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸν νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nora vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἄν δούλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεινὰ) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripisssem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed KT. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Solanus. & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, KT. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράσομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dissecunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΥ. Εἴτ' οὖ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante *τοιγαροῦν* pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσεπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἀγαν, καὶ τρυχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δ' εἶν προσεπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpres, Προσεπαττάλευσα] Εἰς πάσσαλον ἐδύσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταυρώσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primistertiae dantur personae, ἐδύσε pro ἐδύσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρεὰ) Od. γ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτίν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: Οὐτίν ἐγὼ πύματον ἐδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edum, post suos socios. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum*. BROD. Mf. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάντων διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forsan Lucian. dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: Ὁσπερ λεπὰς τῷ μεираλίῳ προσίσχεται, instar ostreae adolescenti affixa est. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχεται* etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Mf. Ox. Impressi *μηθ' ὑπὸ*. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequè *μήτε* dici ac *μηδέ*; Cum vero illud *μηθ'* sit a *μήτε*, recte per θ scribebatur, ob sequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, Μηθ' Ἑλένην — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδέ & οὐτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μὴδὲ* praecessit, etiam tercio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μὴθ'*, quoniam id proprie signif. *neque*, cum *μὴδὲ* sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post *οὐδὲ* quoque recte sequitur *οὐτ'* apud Nostrium de Merc. cond. c. 4. *Οὐδὲ γὰρ ἀν πρὶςδεῖν, οὐτε* — quamvis frequentius *οὐτε* — *οὐτε* repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦμπαλιν) Ms. *ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ.* BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud superos.* BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἀνθος) Ἄνθος de re qualibet ridente, ut *ἀνθος ὥρας*. Sic apud Homer. *ἀνθος πυρός*. Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρός *ἀνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.* A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. *νίετο, τὸ σὸν γὰρ ἀνθος.* BOURD.

ead. l. 4. Κλῖνας ἀργυρόποδας) Potest sumi *ἀπλῶς*, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare *λευκόποδας*, ut *ἀργυρόπεζα, λευκόπους*, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: *O cubile quot ὁ nimis Candido pede lectuli*, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis *ἐλεφαντόποσι.* BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) Ms. *Regius ὥσπερ ἀν θεῖος τις ἀνῆρ.* BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) Ut in principio Nigrini. BOURD. Vid. supra Nigrini. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀλω τῷ πῆχει βασιλικῷ) Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem *βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῃ*, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πῆχει) Πῆχυς βασιλικῆος Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera *regia* nominamus. BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi *ἀντὶ τοῦ πτείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτε γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν.* Sic scriptum ad oram Ms. Regii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἑμμάτ.) Ἑμμάτῃ editum erat; sed in V. est *ἐμάτ.* i. e. ut ego conicio, *έματᾶ.* Ex sagaci tamen coniectura in A. *ἡμμάτῃ* editum est. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hisce omnibus describit. SOLAN.

ibid. Κοχλίδων) *Conchyliorum*, *muricum*. BROD.

eod. l. 3. Γνίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct. c. 23, ubi γνίφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

eod. l. 10. Τοῖς δακτυλοῖς) Qui pecuniam contrectabant. BROD. Non videtur Brodaeus ad frequentiam respexisse, quae dicunt *digitos* hic ad suppuratorem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare; sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeus interpretatione. Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, — *suos iam dextra computat annos*, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

eod. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Mισθ. c. 20. SOLAN.

eod. l. 12. Ἐκλυθσόμενα) Angl. ἐκλυθ... BOURD. Ἐκλυθσομ.) In textum recepinus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθήσο... non placet. V. Τιμ. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi Solano, vulgatam ἐκλυθσόμενα in ἐκλυθσόμενα muranti. Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in luntina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμήσεται) Ms. ἀνασπάσῃ. BOURD.

eod. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Ms. ἀποτήσας. Lucianea profus dictio. BOURD.

eod. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torfit. Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari*, *hospitio excipi*. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

eod. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἐριῇ) Mirum, Bourdelotium non recepit Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit, καὶ σὺ Ἐριῇ συνανάσπασον, & tu simul *extrahe*, quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάσπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Συνανάσπασον A. G. P. & L. Συνόρπασον in Ms. O. & edd. Vid. Δφον. c. 4, ἴστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est, & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epiēt. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epißt. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατρός. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλπιγξ iunguntur in I ep. ad Theß. c. IV, 16, ubi vid. Elßn. κέλευειν autem & κέλευσμα non semper esse *iussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι, *hortor*, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omissa erat; in *Iunt.* quidem & *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, γὰρ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασίν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τῆμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrum supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ) Alii Codices αὐτῇ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμιθρην τοὺς Σῦρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Sygae filios*. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σῆρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγιλλος) Confer supra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) Phryne, *Symmiche*, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: Et Phrynem non Hyperidis aflatione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σῦρας legitur, cum in *Lucian. Vol. III.* Kk

Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. EXC. G. Τὴν μέταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. BROD. Ἐορτὴ apud Athenienses ἢ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ. ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνόητὰ τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgaram retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante disseruimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas inuitas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ αλλοῦ ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En pectus iniustae Deformant maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Ellner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoris profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus libens concedo. Si tamen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & κυττηρίαζω, quod totum locum cicatrice s. eíchara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στιγματων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) Ὀνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὁ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπιθὶ &c.) Rhadamanthus Cynisco: Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γὰρ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) Collo innixa. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Κάκ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fufe exiequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρυγάματος) Φρυγάμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irac & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commodè ad superbiam referunt, ut φρημα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod videm ut Graecum ὄνυμα τοιοιμημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἀνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπιτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντας παραγαγὼν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἐμψυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτῦρεῖ) Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἶμοι, τάλας, ἀπιδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερτετακτότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκτότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερτεται... autem praeter Scholiaft. etiam legit Steph. in Thes. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρῶσι.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀπὸδυθὶ τὴν πορτυρίδα) Vid. si lubet, similia exempla afferentem Ellner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πελιδνός) Πελιδνόν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὀχρέτητος καὶ μελανείας οἰονεὶ μολυβδοειδές. Galen. VORST.

ibid. Κατὰ γράρος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότου ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, dank *weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaen. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belgæ Graeciss. pag. 460. Recte quidem Scholiaft. ait, veteres non dixisse εὐχριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epißt. probatum ab rev. Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS. 527

ead. l. 14. PAA.) Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat, ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Parif.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χαρίν*. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτός) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsan quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Ms. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita suavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & Fenelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 13, *τί πρῶτον καταλέξῃ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἶπῃν*. BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω*; COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. Il. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξηγῶρ. πρὸς μέ) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ*. Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (fors. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, Βούλει — πρὸς με παῖσαι &c. In Epict. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οἱ δὲν πρὸς σε non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σὲ τῶν πλησίον. Aesop. fab. 138, κατὰ τινα τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημι & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epict. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, *nuntiavit senatui*. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάληθ' πρὸς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λεγείν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑπεραίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὐερ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. συνευτραίνετο τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἶον ἀπαλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposito. Ut infra Philop. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposito. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, *a publ. functionibus te libera, discede*. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελευτῆς ἐξέρχασθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξηλυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρμημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis fastidari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἀνθρώποι τοιοῦτον ἔεχρητο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφύμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco pater, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρῆσθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auditor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκω καὶ Νερεΐ, καὶ Ἴνοϊ, καὶ Μελιπέτρῃ, καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμύθρηξι θεοῖς, σωθεῖς ἐκ Πελαγούς Λουκιλλίας, ὥς κέκαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἄλλε

γὰρ οὐδὲν ἔχω. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Perron. c. 104. GESN.

ead. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς) *Mercium, ob vim tempestatis in mare is-
fluitas.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδάλιον ἀποκαυλίσεις) *Transversas gubernacu-
lorum fracturas.* BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκόρους) *Castorem & Pollucem.* Hoc illu-
strat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST.
Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Na-
vig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θέν) *Erasmus in Proverbio, Deus
ex machina.* BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) *Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου*
Schol. Ms. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενείῃ) *Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμε-
νία.* SOLAN.

Paḡ. 215. l. 1. Ἐκείνοι μὲν) *Naufragi.* BROD.

ibid. τὴν παραυτίκα χρεῖαν) *Beza non satis accurate in ep.
2 ad Corinth. 4, 17, παραυτίκα ἐλαφρὴν verterat illico praeter-
iens; cum παραυτίκα sit in praesens: quod si probatione indi-
get, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. ca-
lumn. probatum ab Elfsnero ad N. T. l. c. REITZ.*

ead. l. 2. Λαμβάνοιεν) *Nummorum aliquid corradant, stipem ac-
cipiant.* BROD.

ead. l. 4. Τὰς) *Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυ-
μίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi.* REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) *Vix assequi licet interpretatione Latina
hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem fluctum dicas, Graecis
iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igi-
tur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conver-
sa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimanum, tricesimanumque
velis ascendere.* GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ) *Ab Erasmo adoptavit
Benedictus, salo perfundeabantur, quod utique non potest mole-
stiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debue-
runt, vel dum antlia eorum falsugine gravabatur.* GRON. Vid.
cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) *Apud Th. Magistr. mendose descriptus
est hic locus, voce ἐκόν.* SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) *Hoc scholion in edit. Graev. male refe-
rebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeceunte
Solano restitui suo loco.* REITZ.

Pag. 216. l. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. Tr. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimiciae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod uſque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philoſopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicio, qui Ἐτοιμοκλῆς in Συμπ. c. 21 & ſeqq. audit, quique illic haud amice ſane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισθορεάν) Forſan μισθορορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἱς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia huius narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepoſitionis huius rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocriter videri*. Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὧν εὐπάσχει τοῦτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, (ut quidem diſtinguit edit. Salm. & Par. cum Baſ. καὶ ὧν εὐπάσχει, τοῦτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab praecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere Benediſtus, quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi eſſet emolumentū mercedem amicitiae & benefactorum iſtorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ εἶπε accepit pro liceret. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὐπάσχει τοῦτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐſτίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προſλαμβάν. GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὸν ζεύγος vocat *curtum candidis equis tractum*. BROD.

ead. l. 12. Ἐſτίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, licet. SOLAN. Immo ſi commia poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐſτίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic ſupra Vit. auſt. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνί. Ariſtoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiaſt. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς ſignificet, vere, omnino. ἀτέχνως autem, mutato accentu, eſt ruditer. Vid. Ammonium de ſim. differ. Poſteriore hoc ſenſu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. Ἄσπαρτα) Ex Homero Odyss. I, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρίωσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. I. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) *Cum squilla*, h. e. *cum esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscat. BOURD. *Squillum* τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *carica ficus*, quae *καρίς* eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de *squilla*, nescio an praedae nata, constet certius, *ficum* interim hamo addidi. GESN.

ead. I. 4. Περιμεινάντες ἐξελλομένου) Sic tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *αδαστο*, Benedictus *illesto*. Recte igitur adscriptus pater *ἐσσελλομένου*. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. I. 6. Ὅρῶν) Ὅρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. I. 8. Ἀφικτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. REITZ.

ead. I. 10. Καὶ τῶν κύρτων) *Retis sinuum*, aut *nassae*. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἀλιεῖς χρῶνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἐνδον τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. I. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initimo recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. Θεογ. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχῷ θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἥγαγε νυμφοκράμοιο μυχούς ἐπὶ παρθενίῳ. Hinc Θεοὶ μύχοι *Poenates*. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. I. 13. Τοῦ σκόλοπος) *Unci*, *hami*. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινῆς) *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fo-diunt piscatores. BROD.

ead. I. 14. Ἀκμάς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

tentioris alicuius familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitae statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis ante perpensi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. Vult ergo, ut ipsum illud re te ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. Καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit iam, καὶ τῆς ἐς τὸ ἐμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστρέφειν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πιευσμένην ἀποπειρούμενος, ἢ μὴ πάντῃ ὀξέα &c. Hic pro ἀκμὰς Brodaeus Miscell. IX, c. 13, reponit αἰχμὰς. Acute quidem id Brodaeus; sed longe argutior profecto & venustior lectio vulgata. Ἀκμή est subtilissimum istud & tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumeto. Sic acies novaculae dicitur ἀκμή ξυροῦ. Homerus II. K, v. 170: Νῦν γὰρ δὴ πάντεςσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἡμάλα λυγρὸς ὀλεθρὸς Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι. Nunc enim omnibus in novaculae stat acie Vel valde triste exitium Achivis, vel vita. Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum usque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι, videndi paroemiographi. Quantum ad usum vocis ἀκμή, loco huic Homerico convenientissimus ille Dionysii Hal. in extremo lib. III ἀρχαῖολ. ubi Accio Navio cotem novacula discindente, ἢ δὲ ἀκμή τοῦ σιδήρου δι' ὅλου κατελθούσα τοῦ λίθου &c. Ergo ἀκμαὶ τῆς τριαίνης, sicut ἀκμή ξυροῦ apud Homerum & Dionysium Hal. (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praecefferat) sunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμή, alibi passim in singulari, hic in plurali usurpatur. At id facere debuit Lucianus; cum tridens habeat tres cuspidēs, atque adeo tres distinctas ἀκμὰς, sive acies. Ἀκμαῖς Hefychius quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum ἀκμή transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in quaque re summum & praecipuum sit. Apud Aristophanem in Pluto v. 256: Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν· Ἄλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Ite, properate, currite; neque enim iam tempus est cunctandi. Verumtippissima iam nata est occasio, qua vos adesse oportet. Sic ἀκμή τῆς εὐτυχίας apud Aelian. II Ποικ. c. 10. Ἀκμή simpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Nostrum quoque in Deor. dialo-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδή τερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀρίστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ est maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgarissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμαζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μισημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. Ἦν μὴ πᾶν ὀξεία) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρου τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριαίνης αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθάπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: Ἦν κλένω τὸν λάρον δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Clonem illum Larum ambitus ac furti damnum capiat. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος· καὶ ἐν Ἰππεῦσι Λάρος κεχρηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Ῥητ. c. 10, ubi patrem Aelichinis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, λογιστής: uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erravit. Vid. etiam Porphy. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non auriensem, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a rationibus, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δέ) Mallet & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praecit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δέ saepe valere atqui, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπιπᾶν) Mf. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπιτιμὸν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτιμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτιμον nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτιμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκουσασιν ὀλεθρὸς ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀπρόσεως τοῦ ἐπιτιμιον. Sic in Τοξ. c. 10, ἀπειρηθῆναι τὴν δεξιάν, ὥστε τῆς σκυθικῆς ἐπιτιμιῶν ἐστι, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτιμιον σωροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθυνην ὁ. εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολείπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδοτῆς locator, μισθωτὸς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ἐν οὐν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκεῖνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iusiur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, οὐ δύνω δὲ οὐδ' ἐφαρμακὸν οὐδ' ἐνὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδ' ἐνός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. *ibid.* Noster Philop. c. ult. οὐδ' ἐν οὐ μὴ παραξῇ & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδεὶν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἄλλ' οὐδ' ἐστὶ πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem versum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδ' ἐ τέχνην — οὐτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio est bimebris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνούρουντες) Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites. Dixi ad Perron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Προξετάσας) M. & V. In impressis vero παρεξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐθελοδοουλείας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὐτε τι) Mutilus hic locus in M. & vulgatis edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. *Iuntina*,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἐτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὐτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα, καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιζάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ τειρὴ δεδμημένος οὐτε τι εἰπεῖν οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλώσσα δὲ οἱ δέεται. Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης διζέσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Τεθιάσαι, φίλε Κύρνε, πενισχωρῷ βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. (Ἐρξαι) Agere. Δέεται, vincta est. BROD. Licet haec Brodae praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. Ἐξεννόχασιν) Εκφέρω. BROD.

ead. l. 5. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Miscell. L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἰσως ἂν, ἴσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσασθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενέουσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὐτὰ ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὐτ' ἀποθνήσκειν ἔα. καὶ ταῦτα ἂν νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὐτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφελειαν ἔχειν τινὰ διαρκῆ, οὐτ' ἀπογόνοντας ἄλλο τι πράττειν ἔα, ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα τὴν ἐκάστου ραθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium iocundiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὡς ὁ καλὸς που) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorsum

ex sua sede divulsam : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) Aut μεγαλήτα πόντου. Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Τιμ. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πιτρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. infidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορὰν) Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Si e facili, si nullo negotio. BROD. Milt. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ pro ῥᾶστον, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲν δὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι, περιγίγνεται ἄ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a περιγ. ἄ. τ. δ. incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mff. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχὴ γὰρ) In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπιπὰν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davis. ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατα γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐννοεῖσθαι. Et VI, p. 44, Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελοῦμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. Notitium in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae fedi restituiamus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus : qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave δύνата pro ἀδύνата scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγείας) Inactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγεία ubique ap. Ael. ὑγεία vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque ὑγεία semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὲ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Erasmus cum Benedicto, Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & *verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λεγέιν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν; GRON. Sic Arrianus ad Epiſt. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονίσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίῳ vid. Γυμν. c. 10. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυτελῶν) Ἀπ πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Έστεχνοὶ καὶ τριβῶνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβῶνες, τοὺς ἐν γυμνασίῳ μένους τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοὶ, quod ἄτεχνοὶ haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεκνοὶ & ἔντεκνοὶ quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Mf. Vat. ἄτεκνοὶ, coniciamus illum voluisse ἄτεχνοὶ dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔντεχνοὶ probum sit, & sequenti verbo τριβῶνες conveniens, quod *assuetum, peritum* significat, ut Scholiast. inquit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *assuetum*, vel *cum molestia expertum* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibiq. ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida, scelestia, vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὃ σκυφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τριβῶ respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰκνῆμαι δὲ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χοίνας, καὶ τὰς πέδας ποθεῖσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu *tritus, callidus*. Si iam *scelestus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Iov. tragoed. περίτριμμα δικῶν, *rabula litum*, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγρᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia affert. REITZ,

ead. l. 5. 'Εν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, κέρως γὰρ ἐρώτος τῶν ἐργῶν τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. 'Ανέραςτος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραςτοι γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. εἴτ' ἔλαβον ἄφρων) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαβον ἄφρων γηράσαντες, ἔξωροι γινόμενοι prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum αἰετῶ pro ἄφρων, quod ceteras editiones pervasit. IENS. "Ἀμφῶ)" Ἀφρων editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpretes veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαβον αἰετῶ γηράσαντες ἔξωροι γινόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔρᾶν, κἀκείνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἴτ' ἔλαβον ἀμφῶ γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senuerint. GRAEV. "Ἀμφῶ W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφρων. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra αἰθερ ὄρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντες, ac perinde sit, veratine ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane divertus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera laetatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro 'Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat 'Ἀριστοφάνου ἡ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θερραπυῆν) Mihi placebat θηρεῖν, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἢ δονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Et si paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς· tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ αὐτῶν τινὰ συγγνώμην αὐτῶ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἐδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec res illis veniam tribuat &c.* REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui habeto, sive *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes, pro credat quis.* IDEM in *Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτο· quod probō. SOLAN.

in Schol. Μυρόλωτον) Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmaf. de homon. hyl. iatr. p. 6.) κωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est, μυρόλωτον verum esse. Et si compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Τοῦ κἄν αὐτὸν) Legendum τοῦ κἄν αὐτῶ παραγεύσασθαι ποτὲ δίδοσθαι, si aliqui dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδοσθαι. IDEM in *Addend.* Pro κἄν Mf. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δέδοσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum B. de Ball. pro αὐτῶ. Exemplum collegit idem vir doct. in Animadv. ad Oppian. de Ven. I, v. 10.

ibid. Δεδέσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδέσθαι; quævis etiam Mli. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat *περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου πληγῶν*. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de fociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπούληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μόνου ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸς θύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλείμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ) Hac de re Casaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Casaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. § 26, 1. Ubi ὀνοματολόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui distet nomina, laevum, Qui sordiat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

nomenclatori, Brod. Miscell. IX, cap. 13. Unde pater, eum quoque ὄνομα & κλήτορι discretim legisse; frustra. REITZ. *ead. l. 13. Χρώματα*) Verustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Ois ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἰρηται) Nimirum lego εἰρηται: εἰρηται non dum observavi active positum: melius ad ἐρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. *Ερηται Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὅψαι πολλά &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedict. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνοὺς &c.) Hom. Il. I, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡματα δ' αἵματ' ἔντα) Hom. Il. I: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴαυον, Ἡματα δ' αἵματ'. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πάντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet coniecere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πάντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τινος θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina*. BROD. Unde & θεός ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου, oris ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falsam, at-

que illam Scholiastae, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοίνυν &c.) Verterem: *Necesse est igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invidias, (fac enim & alios earundem rerum esse competitors) modo existimes, te non omnia, uti par erat, dixisse, modo metuas & speres.* Ita sensus liquidior, quam in vetere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata loco. L. BOS.

ead. l. 12. Ἀκούει) Sic M. & V. quod in aliis prave scribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθύ τῷ ὄντι) Vid. nos supra ad Pisc. cap. 41. Adde eandem significationem τοῦ βαθύ ex Simonid. carm. I, qui κόμην βαθείαν similiter dixit: Nostrum infra cap. 19, & saepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Erasmus in paroemia, ex Iovis tabulis testis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχηται σοὶ πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Mf. καὶ δὴ εὐτύχηται σοὶ πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. Τῆς εὐτυχῆς μείζονος) Impressa omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diversa abeunt Codd. Mff. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat nō a prima manu. Scriptura illa Codd. Mff. supra iam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicititer, ita minus, ut puro, vere. Nostram emendationem per se iam satis liquidam confirmabant sequentia Luciani loca inspecta: hoc ipso libello c. 6, Εὐχὴ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε· & c. 13, τοῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡρόδ. ipso fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦ τόγος. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔσται τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρα) Erasmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio, Lac gal-
linaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD.
Proverbium est, de quo vid. Aristoph. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Vesip. v. 506.) Strab. XIV. De Samop. m. 439 C. De cornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὖ ξαίνεται, παρέχειν ἄτενον. De hoc cornu duae sunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notissima fabula est. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Fast. V, 115. Ne autem forte existimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Πάρασ. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτεινάντα τὸ πόδε) Erasmus in adagio, *porrectis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in Paral. ὑπτιος ἀφεικός. tangit Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ πύτυχὴ ποτὲ, ὥς καὶ παροιμισσθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτὴν, ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur sic gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλειαν, ut patet apud Heliych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschyli ad Agamn. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκκοισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀποσάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἄπαγε) *Arge*. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπών) Sic M. In reliquis ἐπειπών. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπεισθῆ) Tandem flectitur. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἄπεισί σοι) *Ac discedit, te late diducto ore ridens*. BROD.

ibid. Ἐγγανών) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 233. l. 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμπος. c. 9, vel ὑπὸ τὸν πλουσίον, ut hic c. 34, ὑπὸ τὸν πάγονα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροφιλοσ. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione Solani nihil opus esse, recte monuit doctiss. B. de Ball. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 sqq. ed. Amst. 1664.

ead. l. 2. Τὸν Δίδος τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακὰς. MARCIL. Attenta consideratione, circumspicientia, Gellius. πρόσκεις Hefych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρόμ. τ.) Καὶ ex l. est. W. Fl. & l. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prius inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἰναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed Iunt. bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hefych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. l. 8. Τὸ μηδὲν ὄν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἀνγνωσθῆσιν τὸ μηδὲν οὐσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίον) Τὸν βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretat Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονύστια) Bacchinalis; convivia huiusmodi. BROD.

ibid. Μειράκια ὥραια) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὡς περ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἰνοχόων τὸ ὄμιλος ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων ὠραίων ἀγέλας καὶ δάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. Il. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυετῇ δουλείᾳ ἠτληκόντων). Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, *veterem convivam*. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Paris. ὁ ἀνθρώπος ΕΞΗΝΤΛΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ὁδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alcest. 354, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους, *verba fundere*, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum sit τῷ ἐξαντλεῖν) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Ienf. in Lectt. Luc. p. 367 sq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνέωκται) *Patei*. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) *Graeculus esuriens*. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame *plenus* est? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* significare *magnitudinem*, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena*. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτὲ ἄρτου) *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. l. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes λευκότεροι χιόδος. Graeci panes elegantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenfeilius, eum in contubernium principis assumptum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικοῦ ὀρνέου) *Gallinae Africanae seu Numidiae*. Horatius *Afram avem* appellat. I. Brod. I. saepe allato: ita scribit ὀρνέου pro ὀρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae pro Numidicae*. REITZ.

ead. l. 5. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) *Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen elicere praepositionem nullus dubitavi, praeunte margine A. 1. W. in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλοσθῇ pro ἀναπλοσθῇ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut *luto orpletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum *luto* coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaesio *figgere, refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* video in margine quoque ἀναπλοσθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλοσθῇ, *a luto obducatur & oblinatur*, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrium Ψευδομ. c. 21. GESN.*

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὁξυρεγμίαν) In ed. *Par.* ὀξυρεγμίαν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτραγώδεα) *Omni fustu atque apparatu carentia.* BROD.

ead. l. 3. Πεζῶ) *Humilia, tenuia.* BROD.

ead. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic W. L. & Fl. In reliquis prave ἐαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Viriose dederunt posteriores, Οὐχὶ μεσθοῦ ἐλπίδι προσελθῦσας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἐνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα, χαίλα μὲν τ' ἐφίηεν

ὑπερών δ' οὐκ ἐδίηνε, male in novissimis εἰδὲς pro εἰδώς. Dein-
de versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χεῖλα μὲν
τ' ἐδίη' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS.

ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὸς ἡμᾶς παρεξείν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene obser-
vat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὸς ἐστὶ nunquam cum fu-
turo constitui narrat; nam & sic iterum Noster supra in Ni-
grin. § 23, φρονήσῃν ἐκείνους εἰκὸς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Ca-
tapl. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν) Σαίνειν proprie canum
esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blin-
diri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elfner.
ad I Theff. 3, 3, μηδὲνα σαίνεσθαι &c. Verum, cum & haec
Luciani verba ibidem afferat σαίνεις ὑπόσχεσιν, vertatque,
blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποσχέσ-
σιν legisse, pro ὑπόσχεσιν quam tamen lectionem non reiice-
rem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ
vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter polli-
citationem*. Vel cum cl. Gesn. ad νομιζεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηνε) Haec Labra irrigarunt, non
palatum: haec e summis tantum labris profisciscuntur, non ex
animo. BROD. Melius infra est, χεῖλα μὲν τ' ἐδίη'. MARCIL.
Il. X, 495, de Aftyanacte primis modo labris degustante pocu-
lum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non
profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίην) Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495,
recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, mi-
ror ἐδίηνε, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SO-
LAN. Ἐδίηνε editum erat, in medio versu, quod mutare nul-
lus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερών) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alte-
rum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haec
suscepit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὀμογέρων) Foedissimo mendo hic inquinatos
emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod
praeferunt ὁμογέρων; Quid velit apud Homerum, non igno-
ro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*,
Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de anu
quadam dictum ὁμὴ καὶ ἐτι συμπεπνηγυῖα, Ἐτ. δ. IV. Sed hic
locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc scho-

lium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γενη-
ρακὸς, διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Cer-
te neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam face-
re videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti
emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consentit ipsa
Paris. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse
a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum
credo illud ὡμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequun-
tur, si non legas εἶδον, sed ἰδῶν. Certe inter distantem & exci-
pientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισθὸν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2.
Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur interant, nulla ratio est; nec M.
agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte qui-
dem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. & Fr. Graeviana autem
abstrudum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex
auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοι-
αύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἄστωτός εἶ) Vorstium legere ἄστωτός εἶ, accentu
enclitice traiecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum
tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secun-
dam person. sing. verb. εἶμι non esse encliticam. Cuius rei ra-
tionem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur
cum particula εἶ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μῦσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
p. 323: Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἄπαξ λάβης φέρειν, Μῦσαντα
πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δέ. Cont. Ἰστ. β. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, *Man-
drabuli more res succedit*. BROD. Paroem. de his, quae vergunt
eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρών ποτε θησαυρὸν
ἐν Σάμῳ χρυσὸν τρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτεσι
ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν
Διὶ κακούμενῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob.
Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN.
Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse Μαν-
δραβούλου, pro Μανδρ.βούλου; postea vero frequenter etiam
Μανδρ.β. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare auserim.
Ita Μανδρ.βούλου Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciphir. 1,
Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laert. & Arist. l. d. affert, & ex Lu-
ciani h. l. Ubi tamen Μανδράβ. habent I. Ald. Fl. H. P. S. In
Suid. etiam ed. 1544 Μανδρ.βούλου. At Helych. in Ἐπὶ τὰ habet
Μανδραβούλου, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiss. F. L. Abresch. Sed periire. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum *α* in *ο* mutant, ut *μολοχ* ἢ *προμαλαχ* &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ.

ead. l. 15. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἄλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur *αλλο*, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Οἰθεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens ἀεικλίω ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

ibid. Ἀεικλίω ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistychium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικλίω apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὀψιμαθήσας) Sibi ipsi interpres, dum subiungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutem suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρας ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male Flor. Nam *πονήρας* est misere, *πονηρῶς* male, & *πόνηρος*, agricola, laboriosus, molestus, miser, *πονηρὸς*, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλάττω autem pro *dego*, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βελτίον ἀπαλλάσσουνσι, & μοχ χεῖρον ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρίειν) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. Ὡσπερ τις Β.) Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expreſſerint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Mf. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γινόμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γινόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μνηστευσάμ.) Rursus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστῆς) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἕνεκα ὄβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

ead. l. 11. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet *sponſe*, i. e. *te ipsum adducens vendidisti*, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρων ἀτιμωτόληκας erit, *in voluntariam servitutem te tradidisti*. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπτουσι τοῖς πλεουσίοις. Doctiss. Kuhnii in Ael. V. H. III, 22, ἔφερε βραστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, *sublatum auferre*. Sic quoque quod Kuhnii ex Porphy. affert, ὅτε φέρων αὐτόν τε — ἐκαπηλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, *data opera inscripsit*. Addit ibi quidem: *Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur*. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρων, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορρίψῃ φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius *destinatum consilium* significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπημπούληκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμνηπόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραῖοις καὶ βομολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hesych. verbo ἀγοραίου τέχνη. BOURD.

ead. l. 16. Βομολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βομολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεϊκῶ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβῶν.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πάγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβῶνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nostrium Gall. c. 18, Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὤμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elfner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβῶνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πάγωνι. BOURD.

ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia Gesnerus vertit male loqui, non nemo me admonuit, anne πονήρως ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίχτων καὶ ἐππλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suer. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave iof. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς, BROD.

ibid. Ἐτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiuscunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λιχνίας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ ἐπίχειρα) Τὰ ἐπίχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a διαπείρω, & paulo supra ad ἐάλω, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia post haec omisero. REITZ.

in Schol. *Λατίνοις*) *Λατίνους* editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem *Λατίνοις* vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. *Λατίνους* scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit *ei*, ut *Liris* amnis *Λειρίς* Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. *Λειρίος* item *Εὐξείνος* *Pontus Euxinus*, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. *Τήλεφος γὰρ — ὑποκαληθεὶς Λατίνος*. Sed in ipso Suid. legitur *Λατίνος*, & *Λατίνοι*. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. L. 7. *Δρόμωνι κ. τ.*) *Postremae classis servitiis*. BROD. *ibid.* *Τίσιω*) Supra *Τιμ.* c. 14 m. citat Solanus; sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. *Λύρα καὶ ὅ.*) Erasmi in adag. *Asinus ad lyram*. BROD.

Pag. 247. l. 15. *Εἰς καλὸν*) *In re quavis honesta*. BROD.

Pag. 248. l. 1. *Ἄπαντα πολλὰ &c.*) Hom. II. Ψ, 116. SOLAN. *ibid.* *καὶ κάταπτα*) *Ac declives*. *Ἡ πόλις*, *urbs Roma*, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. *Καθίζεις*) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestia & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: *καὶ κείνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἐνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὁρῶς ὑπ' ἀτορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος &c* dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum leclitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, *καθίζεις* nempe pro vulgato *καθίζεις* certe *καθίζεις* foret longe rotundius. IENS. W. Codex *καθίζεις*. In L. *καθίσης*. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat *καθίζεις*, *καθίζεις* reponendum coniiciebant. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀσιτόν τε καὶ ἀποτόν*) Non absurda sane Codicis L. scriptura, *σε* pro *τε* exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, *τε* & *καὶ* apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, *δρῶντές τε καὶ πάσχοντες*, & sic *ibid.* § 13, 14, 18, 19. Hom. II. E, 501, — *καρπὸν τε καὶ ἀχνας*. Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, *πρεσβυτέρους τε καὶ νέους*. Noster paulo supra *ἰδρωκάς τε καὶ πνευστ.* & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐς τοῦπίσω*) *Tu post tergum, tu neglectus es*. BROD.

ead. l. 13. *Ὡ τὰ ἄλλα*) Suspiciatur Casaub. ad Athen. 14, 15,

scribendum ὅ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνειλοῦσιν) Cui reliquis quiſque lias involvunt. Ὡ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ το σκληρὸν τῆς μαλάχης φυλλῶν ἀσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicū suū Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque contingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, circumroſa ossa relinquere, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἀσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, a παροφάομαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec scriptura, quae in P. & I. ed. reperitur. Vid. Kr. ép. verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* sensu usurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem sensu usurpari ὑποτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. Hoc sensu usurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφάομαι legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραφόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arrupturus*) vel *accepturus* (ed. Amst.) Sed, si quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correctionem Ienſii, quam & Geſnerus amplectitur, immo recepſſem in contextum, si verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta I. habeant παραφόμε. & P. atque ed. I. παραφάομος exhibeant, a παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κυρίως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praestantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Serm. I: *Aut poſitum an-
ex mea quia pullum parte catini* &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίπτοι ἄλλου τινὸς, αἰφριδίως ἐπὶ παρόντος ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνη παρατίθεικεν) Sic distinguunt Basileenses & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διακονος. Vertit autem Eraſmus, ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quae tibi erant appoſita, aliis apponat. Etiam Benediſtus, ſi quando deſit alii, repente miniſter te praefente tollens ea, quae ubi erant appoſita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praefentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater, mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ἐπιλίπτοι, ἄλλου τινὸς αἰφριδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνη παρατ. Hoc eſt, ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ſerens illi appoſuit, ab ἐπιπαρείμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Gronovii emendationem, quam etiam a Conſtantino in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπερων. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noſter es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺός) Aut apri. BROD.

ibid. Σὺός υπογαστρίου) Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογαστρίον ſubſtantive hic non capi pro ſumine vel abdomine, cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογαστρίος ſὺς ſit porcellus ſubrumis, latens; an, quod Eraſmo placuit, ſus foeta; (& ſcimus vulvam inprimis probatam eiectitiam) iam definire non audeo: prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλέων) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅστ' ἀ κεκαλ. τ. π.) V. Theogon. Heſiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυſῷ πίνων) Legendum eſt χρυſῷ πίνειν, ut bene ad Θεραπεύων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore virrum fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius virrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debat, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcanisque fides prodigi perucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qualia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmast. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. Memoires de Literature T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguïs. Ita vicissim *ἐκ* pro *ἐν* Strabo I, p. 4, (al. 2) καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. 1 W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. Ὡς μὴ ἀλεγχέσθεις) In vitreo calice bibens. Martia. Prodatur perspicuus ne duo vina calix. BROD.

ead. l. 5. Ὁ παῖς) Servus potum ministrans. BROD.

ibid. Οὐδ' αἰοντί ἐοικέν) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅταν σε) Omnes edd. male ὅταν σε. Quasi enclitica possit trahere accentum in vocabulum paroxylum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editt. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edebatur ὥσπερ τις, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. Ἰωνικὰ ξυνεῖρων) Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexit. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Musicum* designaret: cum subito succurrit, quod in Συμπ. de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit Ἰωνικὰ ξυνεῖρων assererem: interpretes enim de eo, qui iocos Ionicos contexit, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, Αἰγυπτιαζὼν τῇ φωνῇ, satis id evincere pu-

tarem, nisi Meursium viderem nescio quae non commentum, ut a sensu manifestò discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinæ* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artibus, iam nunc, & incestuosos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιλέκ.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πικρὰ ἐπιλέκασιν (*ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν τρογυίοις ῥήμασιν εἶπω*) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe *ἐπισκευάσασαν*, ne cui forte vulgarem loco movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter confuebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, *quem parem astorum cursu Commodus Mathematici promittebant.* Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κιβάρισσα) Est inter capratorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi *alienissimi homines in honorem Quadrailice per adulationis officium in theatrum cursant* &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου—) Videtur Lucianus aburi voce *χερσαίου βατράχου* hoc loco, & per id nomen φρύνον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per *χερσαίου βατράχου* *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est fortasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque esuriant, nec quo latrantem stomachum placent, habeat. Το μὲν γὰρ λιμῶ ξυρόντα, καὶ τὴ Δία

γε διψῶντα, μύρφ χρίσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλη ἐώλεν τινὸς νεκροῦ, ἀ-
γοτος ἐναγίσματα. Nam esurientem & certe sitientem unguento
collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim vi-
deris similis esse columnae obsolei cadaveris, libamina ducentis. Cur
hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Mi-
scell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime
Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram.
XII: Unguentum, fateor, bonum dedisti Contivis here: sed nihil
scidisti. Res salsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & un-
gitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur. IENS. LOCUS cor-
ruptus, nec placet Brodae coniectura Misc. IX, 13. Aliquid
hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere
adhibet, ut: ἐδυσχέριστον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἀχθε-
σθαι με, Ίκαρ. c. 9, & Νιγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελφὸς
ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει διψῶν δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan.
Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam
est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, sen-
sim cogate. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio:
ἡρέμα γελοῖον reddit, magnopere ridiculum, recte quod ad sen-
sum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum
comperi, neque credo. Iensius locum sanum pronuntiare vi-
detur, vertens aliquantulum est ridiculum, quod melius ad Grae-
ca; sed requiritur efficacius adverbium, quam aliquantulum.
REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial.
p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοισιν cui emendationi, ut verissi-
mae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπιστ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγόντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπιστ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἢ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότῳ πὸς τις ἢ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi in prov. Regum au-
res atque oculi multi. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan.
Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi,
dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD.
Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae re-
ges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis,
ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est)
ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo lusit cum multo
rifu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ δέμις ὀρῶντα) Forte eis ἂ μὴ δέμις ὀρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iens. Lectt. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πατρὸς ἐβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Ραβ. 253. L. 1. Διαπειράς τῷ ὀϊστῷ) Placet διαπειρά τ. ἂ. BROD. Διαπειράς ἄν τ. ἂ. Atque hic κιδυνος, de quo antedixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel procures voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam extinguere mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ ὀϊστῷ. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insufurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forſan scripserit Διέπειρέ σου, ut 'Ετ. XIII. De ἂ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. & μὴ θέμις ποιῶντα. SOLAN.

ibid. Γναθὸν εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρον ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. Ἵμαυτὸν) In plerisque legitur ἑαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 111. Λέων κρόκη δεθείς) *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodò detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: *Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c.* SOLAN. Erasmi in paroem. *Leo chordula vinctus*. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi κρόκη pro κρόκη errore typosethico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo *floccus & pluma*. Epict. Sent. 26, Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψοῦται, nec avis ob *floccos (plumas)* elata est. Et a κρόκη forſan Latinorum *crocus*. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITA.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὁρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριστος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συνήμι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ, ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω. αὐτοῦ pro ἑμαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. *Quando me ipso volo esse iucundior & gratior.* Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbarus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia versetur, contemtus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rulis. *Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio.* (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscriptit cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: *Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicit & respuit.* IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Ienius in αὐτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττων δὲ αὐτὸς αὐτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι Πήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Ienius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro αὐτοῦ, idque pro ἑμαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἥχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui apratas Luciani tempore crediderit. Usus enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresnoy in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thef. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porfennae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propetudum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον, iam iam fructus laturi erant. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὅντος δὲ πολλάκις) Διδε subauditur. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκότερον τὸ χρώμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πυρρὰς ἢ μελαινας· ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μάλιστα αὐξανόμενας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς καλίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τεχνικῆς ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non seminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consularent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse desierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑμμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀγέλπιστοι) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσαν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένον τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea: Ὁρᾷ δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ ξυρημένον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasmi. BOURD. iubet Bourdelonius cum Erasmo vertere, *picq̃is cruribus*; & nos, ut so-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημων.* loco ab eo laudato legitur, *δρωπακισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat *διὰ τιμῆς ὤγειν τινὰ*, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpres, (edit. *Par. & Salm.*) sed *aliquam in honore & pretio habere, colere & honorare*. Quemadmodum *δὲ ἐπαίνων ἀγειν* apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatrae cinaedus *Χελιδών*. Suidas in *Κίναϊδα*. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iun.* In reliquis *παρακαθίζεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Διασσεαλυμένον) Sic iterum infra *Ἐντ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Διηθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuivis manifestum est. SOLAN. *Διήθετε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδέθη αὐτοῦ* merito quidem; verum cum ego *διηθῆναι* constanter scriptum invenerim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετιζοτος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici *τ*. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forſan rursus *αὐτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi conſingant omnia, sic te Dii bene adjuvent. BROD. Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibidi. Χάρην οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὲ) Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνῃ) Ad initium huius capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: *Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἔθη παιδεύσας ἀτμός μιν ἐν Καλαβρίᾳ. Quod &*

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνην* & *Μυρρίνην*, nisi Solani diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταία* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταία*. Quare in annotandis huiusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχάρων*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. Βαύζον) Hanc vocem attrigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. Τὰ μελιταία) Huiusmodi enim sunt Meliraei canes. Erasim. in proverb. *Melitaeus catulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra Maltha, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petiros fuisse diserris verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. *μικροφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΑΛΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster Φιλοφ. c. 27, & Συμπ. cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσκώπτων) Benedictus, nunquam insulse alios etiam — *disertiis petens*. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non insulse super convivium *disertia* quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. Τῶν καρχάρων) Malim τὸν κάρκαρον. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi sit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ἕνα, ut Dial. Mort. IX. § 2, μακάριος αὐτῶν. Aristophan. PL. 345, εἰ γὰρ τῶν φίλων. REITZ.) Sic vertit Erasmus; nimirum putavit *Carcharus* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Eteobutadae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδούς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, coniiicio, Erasmum adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignoratione. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hesychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχείς τε καὶ ὀδόντες ὀξείς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae *arena*, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *αqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Ἀναβ. c. 24.* SOLAN.

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῆ) Sincera lectio *ὑποστῆναι*. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβράζῃναι) *Clamore dissumpi*. (*διβράζῃναι* legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἰς δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥίνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7, *καλῶς ἀκούειν*. Noster in Pro-meth. ipso principio οὐδ' *ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν* plura simil. Iens. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit *ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥίνα ὁ γέρον*, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere *αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυῖν*, initio conscrib.

hist. Sed ut nunc $\rho\iota\gamma$, ita etiam $\pi\eta\chi$ us in Luciano iisdem risum praeberere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore Lucianus, $\text{o}\iota\ \text{K}\text{o}\rho\upsilon\beta\alpha\tau\tau\epsilon\varsigma\ \delta\epsilon,\ \delta\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\ \tau\acute{\epsilon}\mu\eta\tau\alpha\iota\ \xi\iota\phi\epsilon\iota\ \tau\omicron\upsilon\ \pi\eta\chi\upsilon\tau$, Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat*. Benedictus eadem, nisi quod *refecat*, ut apparet ex Salmurienti & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miteri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Scellisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubium* simpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. 'Ες τὰς λιθοτομίας) In lapicidinas Dionysiacas. Meminit huius carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. *Ad. 7* in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. *Τὰς Διονυσίου λατομίας* dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, *lautumias* vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius *Ἀπαιδ.* c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare recusantis. GERN. *Syracusanus Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poëtae exemplo. *Brod. Misc. IX, 13 f.* Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expresse: nam haec vitia tyrothetica non esse credo, quia & alibi *Διονύσου* male pro *Διονυσίου* legebatur, ut supra iam monuit Iens. Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius *Διόνυσος Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo Iens. ad vit. auct. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Ms. κομμούμεναι, male; nam sequitur *τὰς κόμας περιπλεκόμεναι* essetque *δὲ τὸ αὐτό*. BOURD.

ead. l. 12. 'Ἡ ἄβρα) *Ancilla*. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. BROD. *Serva*. Hesych. *ἄβρα, δούλη, πᾶλλακῆ*. Diestio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) Quid Romae *Panathemaea*? SOLAN.

ead. l. 17. 'Εφεστρίδιον ἄλλιον) Dixere Persii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Ms. Reg. ad hunc locum *μαλδύων τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον τοῖν*. leg. *Caufaub. fin. lib. 6 Anim.* ad Athen. Hesych. & Suid. verbo *χειρόμακτρον*. BOURD. Interpretatur Erasmus *ἐφεστρίδιον umbellam*, ut umbella Graece *σκίρον* dicitur. Debebat vertere *amiculum, paenulum*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refigendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἐτι σκεπτρ-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότη, προδραμὼν. Vertunt: ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, praecurrit, priorque monet. Σκέπτομαι est cunctior, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant. GRAEV.

ead. l. 3. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequerbar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: mandatum autem hic intelligi commode posse, munus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probō. Vox ἐπισκέπτομαι pro confidero apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι Ἰστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἐρμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψαμένου, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομιζοῦντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπίς) Utque, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subieceris. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subieceris, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegeris. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτραπημένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείν. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξίδων) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aliquot a te extortis assibus. BROD.

ead. l. 9. Βρενθυμένοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum, ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix fatiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρένθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper missitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρένθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύομενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθισσιν μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνειον τι βρένθος, ὃ ἐνίοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meursii, legatur βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc βρένθειον, nunc in plurali βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθυον an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρένθυεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς βακκαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βακχαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρένθυεσθαι per ἀλαζονεύειν, μογалоφρονεῖν, ita βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βρεναιάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολούς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴν αὐτὸς) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὗτος) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Σύμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

Σύμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulatur. IENS.

Pag. 262. l. 1. Ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. Ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἀπλοῦτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίν. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero afferre, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἦτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι. Idque Scholias tes vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum Hesychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἀχαρις, ἀπρεπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hesychio, (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impaeti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἀδωρα enim δῶρα eadem elegantiā dici, quā πλοῦτος ἀπλοῦτος, τέρψις ἀτερψίν, κόσμος ἀκοσμος, τόκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνωσίη eodem loco apud Nostrium in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίν. Sic χάρις ἀχαρις lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἔμὰ ταῦτα λάτρυα· τίς ὁ Σπρυκοῖσιν ἀνάψας Ἄρπος, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus vincto pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἀχαρις Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλλὰ. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἀπορα Πόριμος. Scholias tes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μηχανάμενος, οὐ φεύγεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragicæ est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἄγαμος γαμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H. S. 200. Aeschylus Prom. πόρος ἀπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. γᾶς ἀγᾶς Choeph. χάρις ἀχαρις Eumenid. παῖδες ἀπαίδες. Aristoph. βίος ἀβιωτός. Attius Medea vita invita: Amphif. Com. Σαυατός ἀθανατός. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero Il I, 34, ἀλλή ἀναλλίς. Aeschylo in Persis p. 157, γᾶς ἀγᾶς, πᾶνες περδίται, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemst.) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via iniua*. Pari ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolline Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam rumulante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias*: *Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum grävda &c.* Sic *insepultam sepulturam* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ἐνῆσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaüm?* — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*, Ἦν δὲ λέγει (Ἔρως scil.) λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα, Μήτι δόγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται. IENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ὅστ' ἀληθὲς ἢ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ἐνῆσιμα. M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTIVUM, & OXYMORON. REITZ.

ibid. Καὶ ἀνόντα) Ex Sophocle in Aiace Mastigoph. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπεῖαν σκάζοντα καὶ ἀπνυδηκότα) Incredibile est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud est? Utique talia non decent secum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἡ νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans misérias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumniatur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπεῖαν σκάζοντα, καὶ ἀπνυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἡ νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἤδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπερβέψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perfpicit enim te, iam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florentissimum, decerpit — circumspicit iam, in quod sterquilinum te abiiciat &c. IENS.*

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Vid. iterum infra Perθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinum) *portet & abiiciat.* REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἥτοι μισράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπέiraσας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθέρον γέρον ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διαφθείρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiaſti, vel simili alio nomine infimulatus, noctu, obno-*

latus, in cervicibus extrusus, egressus & orbatus omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, in verso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare πότε dedimus, enclitice, non τότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπειρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Εκ τοῦ ἐθους) Ea, quibus assuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρέπον) Saepius apud hunc videas Ῥάδιος in sequiorem partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in *facinus pronum* ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρέπον, mallet alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunitum* Livius aliique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρέπον additum; active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρησιμον εἶδεναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπόσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς: quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνῆσιον, censeo. Id nimirum

Noſter ait, Multos, qui ſe in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuoſi ſcirent, promiſſiſſe dominis ſuis praefagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hoſtibus, ſive malorum averſiones in hoſtes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis eſſet, id omne in hoſtium capita ut recideret, precari. Eodem proſus modo Lucianus de ſimili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pſeudomanti cap. 5: *λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραſτῆς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπιοχουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κληρῶν διαδοχὰς. Accepit eum amans quidam praefigiator, ex iis, qui magias & ſacras incantationes proſtituitur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicis mala, ad eruendos theſauros, ad hereditates acquirendas. Eſt ergo ἐπαγωγὴ vel generatam cuiuſcunque noxii & damnoſi imprecatio, vel ipſa malorum illatio. Heſychius, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμός, ἥτοι τὸ ὀπωσὺν κακὸν ἐπαγόμενον* atque iſdem plane verbis id habet Suidas. IENS. Ἐπαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Φύσεως) Si uſquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυεſτης) Vid. ſupra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρεὺς) Tereus cum ſequeretur Prognem uxorem & eius ſororem Philomelam, ambae verſae ſunt in aves. Ovid. VI Met. Perſ. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπυίων) Ita W. In impreſſ. ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. SOLAN. Etſi in omnibus inveni ὀπύων omiſſo i, tamen edidi ὀπυίων, quod probatione non indiget; vid. modo Heſych. ter quater id repetentem, ὀπυιόμην, μιſγομένη. ὀπυιόμην γαμημένη. ὀπυιεῖν, γαμεῖν &c. & ſic Noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praesunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. aſſentiarur, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. Guyeti quoque inveni, illum ὀπυίων legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐανθῆς) Ait de divitibus & potentibus, Ἐκαſτον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήſης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς &c. Quiſquiliae. Scribe cum prioribus editt. εὐανθῆς. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamenſis, exhibens εὐαιθῆς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Cuius exſtat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe Lucian. Vol. III.

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatum οὐ
enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητίον) Ἀπὸ τοῦ παριτητίον Angl. Cod. ha-
bet προσιτίον, & ita legisse videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτήν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθη) Cupiam. BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάτης) Malim καὶ ἀνάντες. BROD. Lu-
cianus exemplo Ceбетis, tabulam volens exhibere, in qua
Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράσθω, in-
quit, προκύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἀνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀπο-
δος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάτης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα &c. Quid hic
non bene sani sit, ut cum Brodaeo legendum sit ἀνάντες, non
video. Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus. IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὅλος) Angl. ὅλως. Quod Lucianicum est,
ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrim-
men illud, ἐπληγὺν ad corpus, ἐπληγὸν ad animum. Longolius
in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαιμεν αὐτὸν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐ-
τόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὸν χρῶα) Legitur in Mf. ἐγχε-
ρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἥδη ὑπονοσοῦντα καὶ τετριμένον τὸν
χρῶα, cuius color est detritus, cuius vividus color est ex-
stinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χρῶ-
α, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus
loquitur Iliad. P, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χρῶς, οὐδ' ἐτις ἔτλη
Πρόσπον αἰζας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι. Eorum mutabatur
color, neque quis sustinebat Procurrens pro mortuo rugnare. GRAEV.
Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M.
firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε —
τινος καὶ χρῶα τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ
πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόρου καὶ μίσους γίγνεται. In
Εὐν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Tr.
c. 30, ἡ χρῶα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam
quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Grae-
ce mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λεληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus
λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἐταίρᾳ) Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδ' ἂν ὄφελος) Frustra. BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκεί-

της τῆς ἁμαρτίας. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. GUYET.

ead. l. 13. Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in causa non est, si quid mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut, cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiri culpent fortunam & numina. Homer. Odyss. I. Aeschyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento sane quam aptissimus, de Rep. X, § 20 C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης λαχέσθαι λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΤΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐλομένον) Eius, qui id agendum statuerit. BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac usum non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apologiae pars porior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ κλειῶ τινι χρυσῶ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. Ὡ) W. recte, non in, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in Flor. est. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ) Asseverantis est.

ibid. Μεταξὺ) Inter legendum. BROD. in Miscell. L. IX, c. 14. Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Benedictus vero: *Sed quid interim in singula dices*; Solanus vero haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto libro*. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae interiecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tempus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti, a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae rationem, ea nunc componere & conciliare his, quae legisli superiori libello a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas posteriores non repugnare his, quae priore libello proposui*. GESN.

ead. l. 8. Ἀπεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me non possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid ser-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas adiungere, applicare, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, adiungere paro praecedentibus a te iam lectis. Conf. supra Revivisc. c. 38, καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῖς λεγομένοις. REITZ.

ibid. κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. Junt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακὸς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακὸς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς εἴκει τῶν κύκλων δοκῶ φανυλότερος ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, & puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἐμαυτοῦ, οἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Παντῶν ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in paroemia, Testulac transmutatio. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in Ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρων — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praesens ferre non posset, aut argumentum adducat ex iis sumtum, quae in Sol. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, Luciani vita, huic editioni praemitenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) Tam morti proximum. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Erasmi. in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) Torques. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui *σφιγγία* intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφιγγεῖν dictum foret *σφιγγιον*, omne id, quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere *σφιγγιον*. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωτισματα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαιρετὸν τι nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosellanus interpretatur *σφιγγιον* *amuletum*, sed nullum auctorem habet eius significatus. Amuletum Graece dicitur *περίσμμα*, *περίσπτον*, *ἀποτροπαῖον*, nec puto Lucianum in re, quae per plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uti voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur *σφιγγιον*, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, manticipia*. Et rursus eodem capite: *animal sphingion*. Talia animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρέχουσι αὐτὰ ἑλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, καὶ ἂν χρύσια ἔχε σύμβολα*. His positis, pro *κουράλια* (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tanquam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel *κοράσια*, vel *κωράλλια*, quarum vocum idem est significatus, nimirum *παιδία* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas primo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam *κωράλλια* Hesychius habet sic: *κωράλλιον, παιδάριον, κόριον*, & paulo post, *κωράλισκον, μωιράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παῖδιον πάντῃ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτας, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκασμημένον, οἷς αἱ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παῖδιον τι τῶν ψιθῦρων οἷα καὶ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πληθεῖ ἀθυράσαι τρέφουσι. *Quae sic vertit Xylander: puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiciatur, pueris non convenire vocem ἔλκεσθαι & κλοιῷ δεῖνται: vox ἔλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus I. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendolum esse fatebitur in voce κοράσια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croesi, quot Pactoli illi persuaserint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia (id est, monilia e corallio facta)* ita reddidit cl. Borius; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κοράσια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat Servius in librum septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

rallina. Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque Botius hunc Luciani locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum assignere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philosopho libri secundi Historiae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philostrato. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de Grentemesnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui coniecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae & collaria*, seu *monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed & *armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philostratus in Epistolis. Et pluribus describit Nonnus libro quinto Dionysiae. *Collarium* autem pro torque est Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro usi sunt: unde *Kolarin* vel *Kolaria* Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Hesychius κλοῖδε, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μαριακῆς. Philoxenis in Glossis κολλάριον *collarium*. Aristophanis Scholiastes ad Vespas, κλοῖδε τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ζυλινός, ὃν αἱ μὲν κλοῖδιν ἐνομάζουσιν, οἱ δὲ κολίδν, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam displicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aevo Luciani, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurca quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, Metamorphoseos libro decimo: *Pendebant terei gemmata monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius A. B. 241: Ἀγωνοῖ ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδαλίον στρεπτῶ ἄμα, δὴ περὶ τῇ δερμὶ ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γραμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσέω, i. e. Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κουράλια in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορδαλίῳ ἔχοντα, παρέχειν αὐτὸν εἰλεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλωπῶτιν χρυσῷ τὸν αὐχένα δένοντα, οἷα ἐστὶ τῶν τρυφόντων πλουσίων τὰ σφυγγία καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in οἰκούρια. Alciph. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Graecis ignoram, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφυγγία καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio κουράλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Phorio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων πρὸς δέσσεις ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. 1, Ep. 84: *Picta quod iugo deligata collo Pardus sustinet.* His puto posse defendi emendationem magni Bochari; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subiectam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concuteret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmasii doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni asserre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377; sic κουράλια ex Hesychio de parva κέρη p. 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON. *ibid. καὶ τὰ κουράλια*) Et torques e corallio, quod, inquit Plinius, religiosum imprimis gestamen esse existimant amoliendis periculis. BROD. An vox barbara ex collurium facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vet. GUYET. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodijt, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολουρας, vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Ufu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharo patet, κυνάρια reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς εἴκεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδια παρ' αὐτοῖς οὐ τί- κουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem Plutarchum legi- tur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistode affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis be- stia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in ver- sione, quod responderet τοῖς κευραλίοις, in tanta sententiarum diver- sitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere inte- rim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κευράλια mutasse librarius potest. Sciu- ri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxi- me amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia varia- tionem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgatam inta- ctam relinquo. Unam unius literae variationem Iens. in fercu- lo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κευράλλια, quod proxime ad Hesychianum κευράλλιον, παιδάριον, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & cor- rigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

ead. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasim. in proverbio, ἄνω πο- ταμῶν. BROD. Vid. Νεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In pro- verbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, Ἄγε, sic sis dicto audiens; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί. 146 C. SOLAN. Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμὸν; neque enim mirum est, aliquem ad- verso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. Καὶ παλινωδεῖν) Erasim. in adagio, *Palinodium ca- nite*. BROD.

ead. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poëtae lyrici exem- plo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. su- pra M33. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasim. GESN.

ead. l. 12. Ἰαίω) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOURD.

ead. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi & a No- stro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ εἴψ σοι χρηστῷ) *Et quae tibi viro bono congruat.* BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod exstat ὑποδύσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογιῷ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: *Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγοις.* Et supra Deor. Dial. Plura Elíner. ad Aθ. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Observatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) *Scalpellum.* BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existimassem addere, nisi viderem in Parisina id redditum esse, *acum*; falso; nam quia urendum & secandum se vult praebere, *scalprum* & *ferrum candens* istum afferre iubet. Scholiaſtes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, *Σμίλη*, *ἐργαλείον σκυτοτομικόν*. Sed recte Gesnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu furoria, sive subula diferte distinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. *τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον*; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τέξ. SOLAN.

ead. l. 9. Πάσαι) Diligenter haec vox annotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅποσοι ὁμιλεῖν &c.) Ὅποσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χεῖρας ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres, *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt.* Malim ego: *quotquot eum (librum) versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & διὰ χεῖρας ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, *διὰ στόματος ἔχειν*. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obfopoei sic habet: *tum praecipue eruditiorum manus occupabat, quotquot eiusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epiſt. Sent. 2, *ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. cap. 2, *ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ.* Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articul. pr. Ὅμιλεῖσι δὲ ὀβραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, *brachium autem lati scapularum ossis cano oblique inferitur*; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χεῖρας, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μνή-
μης autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pug. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad
quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Deme-
trio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crate-
ri viduam iam aetate aliquantum provectam duceret uxorem;
Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias alper-
nabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμη-
τεον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398.
Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοι βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasim. in adag. Bellerophonis li-
terae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom.
Il. 2, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid.
mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat.
VI, 12, Elfner. REITZ.

Pug. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολοῖον) Erasim. in paroemia, γλα-
culus Aesopius. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 ple-
ne effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον. SOLAN.

ead. l. 4. Ομοιά σε τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκω,
mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD.
De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non
ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδως, τευτέστιν ἐγ-
γὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede
conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti
libello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in
potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab
Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius
praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam ali-
cuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is
Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris,
qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo
post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα
τοῖνυν, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον φάιν-
ταις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδως. Sed post
eum satis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophras-
ti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omni-
bus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum
affert. Interpretes Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam
te Salaethum illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. LENS.

Retinui *περί* nam *περί πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) *Lege ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐν δὲ δόντων φύσει*) Hic recte interpretes Atticam expressit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίου τινὸς*) *Οἶκον* subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γήρᾳ &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἵπὲρ τὸν οὐδὼν*) *Ἵπὲρ τὸν γήραος οὐδὼν*. Erasmi. in dialogo, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. II. Ω, 487. & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. *Ἔργ.* 329, *ἐπὶ γήραος οὐδὼν*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad *Ἑρμ.* c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpretes quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa. inde toties *έτερος* pro *εταίρος*, & ex adverbo; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgari legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *I. ed.* quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινήν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par. ed.* licet enim textus *κενήν* exhibeat, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinere, dum interim *κενήν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισῶ σοφιστήν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Viellorij notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam Me-

eam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 1067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barnesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN. ead. l. 11. Τραγικοῖς) Conf. supr. Μενίπ. sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπιπτοντες δὲ) *Exalti, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καὶ. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ θεάτρῳ) Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάντ. Nobilissimae illi Cleopatrae. BROD.

ibid. Πιθηκου) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) Ms. συγκινούμενον. BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego συγκινούμενον scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Etsi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐτέρα) Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Sallust. VORST. Hom. Il. 1, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐν φρεσὶ) Hom. Il. 1, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κείθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπεν. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἶπεν legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κεύθων patet ap. Homer. Il. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid, femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel ubi- tatius ἡ ἀμυγδαλή, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χεῖλα —) Hom. Il. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυνόμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in θρασυόμενος, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam servo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομσάμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Erasmi. in adag. In tuum ipsius sinum inspuere. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum alioque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecanturos se, malaque averruncanturos superstitioni homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 E. ἀποπτύσαι δ' εἰ καὶ καθήρασθαι τὸ στίμα, κατ' Αἰσχύλον. LOCUS autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένων τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίζας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρίς εἰς ἑμὸν ἔπτυσσά κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, Callimachumque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὕμωια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθυνην ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad δρασυνάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ὅμοιος, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μετὰ τὸ σπῶμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamentum tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeus dicto loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti lensius coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι περυσμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Notter, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: Μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι περυσμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inficis libraribus haud dubie profectum est. SOLAN.

ead. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λινῷ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro ἐπένησε, quod Lucian. & Hom. habent, dat ἀπένησε; & pro v, lege γ. Ibique v. 128. REITZ.

ead. l. 16. Ἦλῳ τὸν ἥλον) Erasim. in adag. *clavum clavo pellere*. BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davil. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo eiiciendum putant.* Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amorem novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, Ἦλῳ τὸν ἥλον, παττάλω τὸν παττάλον. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλῳ. Adde Nostrum infra pro Lapf. cap. 7. REITZ.

pag. 278. l. 4. Ἀγκυρὰ ἔτι ἄβροχος) Erasim. in proverbio, *Sacram ancoram solvere*. BROD.

ead. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκυρὰ ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c. Graecus interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Posset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταχλευαστικά id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλευασμόν. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

ead. l. 9. Μηδὲν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

ead. l. 11. Καὶ μανθάνω &c.) Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τοιμήσω κακὰ, Θυμὸς δὲ κρίσσεων τῶν ἐμῶν ἐυλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων αἰτίος κακῶν βροτοῖς. Sed δρῶν μέλλω legunt etiam Plut.

947, 1, Arrian. ad Epiſt. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσων) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων. BROD. Melius alius, Κρείσσων δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκῆτα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κεῖον) Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. ποδικὸν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ὀμήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πᾶν εὐπρόσωπον) Αὐτὸ πᾶν δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veterē quodam poëta desumptum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Davenportiensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torſit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὥς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησόμενου, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὥς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοίλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοίλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Rotterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciano. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπρεσδένυ-
Lucian. Vol. III. O o

σορ, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo
 alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam,
 nec usquam eam reperiēs, licet in ipso solis curru orbem ter-
 rarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per
 omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa
 ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ul-
 timam Asiam ad Arabiam colendam proficiēcerentur? *λῆροι,*
λῆροι. Mea excerpta scribunt portentosius *ὡς τὴν κυλλάρabi-*
βίαν. (istiūsmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mi-
 hi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum
 enim, *ὡς τὴν κυλλάρabiν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν, ut Cyllarabin ve-*
lint ferere. Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. Hesych.
κυλλάρabiς δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ. (Vid. Plutarch. in
 Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius
 gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum
 narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem
 perdidisse funditus: addit, *ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάρabiν γε-*
γόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκάλυσεν, ὡς
καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῶ
παπράγμένων. Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & sub-
 dere facies aggressi sunt gymnasio, obliuiscens illi, quae Mo-
 galopoli egiisset, irascite potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV,
 26: *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymna-*
sium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta
Lacedaemoniis proelium commiserunt. Pausanias in Corinthiacis
 (p. 65, 13) vocat *κυλλάραβου γυμνάσιον*, & sic a Stheneli filio
 appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii lo-
 cum affert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi
circa Cyllarabis gymnasium, Iac. Gronovius, magni paremis
 non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut plera-
 que alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum,
 ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum.
 GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addi-
 derat Hemst.) *κυλλάρabiν*) Doctam & optimam hanc Grae-
 vii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a
 viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eo-
 dem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed.
 Lunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione non-
 dum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda
 sit vox *κυλλάρabiς*: nam in Pyrrho *κυλλάρabiς* scribitur, in
 vita autem Cleomenis *τὸ κυλλάράβιον* pag. 710. (Lunt. 174
 A. B.) Deinde mox *κυλλάρabiς* scriptum est p. 714 B. (Lunt.)

175 C.) Mf. W. & P. etiam hic Συλλαραβίν habent. L. autem Σύλλαν ραβειν & Συλλαραβίαν. Interpres Pausaniae Rom. Amasaeus *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλήν 'Αραβίν) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod 'Αραβίν legunt omnes, non 'Αραβίαν, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. 'Αραβίν) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. Ὑπ' ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364) κατὰ ἀποκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἵππῳ sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἐκάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὸ Ἰερεμίου & XI, 7, ὑπὸ ἀνέμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z, 15, — ὅδ' ἔτι οἰκία ταίων. *Ibid.* 56, — πεποιῖνται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χερσὶ. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempublicam* gerere censendi sunt, quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alio imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στησίχρος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκυίαν, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητὴς) Κρητας C. mox pro ἐφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. Διὰ διὰ πασῶν) Erasmi. in prov. BROD. *Ho die, duplex octava, sive decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* est, consonantium perfectissima. Vid. Ptolemaei *Harmonica* I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πράγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vossius. De δὲ δια πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πράγματος nomine denotat, ut statim c. seq. τουτί — τὸ ἡμέτερον πᾶγμα &c. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδω) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδω, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura responderet sequenti ἀνθρώπων τιθηκός. Cum enim ante bis nominativum praeposuisse, μόλις δὲ ἀργύρῳ, χαλκῶς χρυσῷ dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπων τιθηκός ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, quantum discrimen est inter hos flores, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtras fuisse, vid. Erasim. in adag. Rosam cum anemone confers, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis in-versio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διὰ χειρὸς) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂφ' ἐνός) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂφ' ἐνός, discere ex 'Ερμ. c. 61, nempe quasi specimine viso de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂφ' ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἀνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiaste allato adde eund. Plut. 110: — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΑ. Μὲν Δι', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὐρὸν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν ἀεὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἡ πᾶν τετυφῆ. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodio iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege παρὰ βασιλέως. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερῇ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισοσοφίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακηνδάξιδος) Hic latet nomen Ἀνακυνδάρᾳ-ξου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σωροῦ) Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus est; ἢ σωρὸς sepulcrum, ut infra 'Ερμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σωρῷ ἔχων, alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277, Ἐν τῇ σωρῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁ μὲν σωρὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σωρὸς dici; cum sit

legendum ἐμὴ una voce, i. e. ὁμοίᾳ, ut Scholiast. ibi bene monet. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὅρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐτάσιον ἀρούρης ἀχθος) Hom. Il. Σ, & Odyss. γ. BROD. Hom. Il. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὶ δὲ τῶν ὅλων μεμνήσθαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἀξίος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, *ante omnia vero*. Sic in Scythia, συγγραψάμενος προστάτας συναγωνισταῖς χρωτο πρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, *ante alia*, quod Solanus noster iam mutaverat in *ante omnia*. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ένυπν. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Vossio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva mera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucata insecrari non desiit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ δήμενος) *Non in postremis habens, neque neglectui*. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absoluebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasmi in Adag. Album calculum adiciere. VORST.

ibid. καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschini in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρῆσθ' ἡμῶς, ἐπὶ πρώτῃ ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ τόμου κήρυγμα. τῶν ψῆφων ἡ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορευθῆναι Τίμαρχος· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψῆ-

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπυμένῃ καὶ ἀτρύπητον. GESN.
 ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasmi. in adagio, Non
 est curae Hippoclidī. BROD. Haec dixerat antea, repetit in Her-
 cule Ogmio. PROV. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λογιζόμενον.
 Legend. Hefych. ex Aristoph. BOURD. Εἰη μοι τὸ, φροντὶς Ἰπ-
 ποκλείδῃ &c. Εἰη μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plut.
 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοσ. c. ult. Et Herod. VI,
 pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ΤΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΙΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec
 dissertatio πρὸς Ἀσκληπιδῶν, ut patet sine. Causa dissertationis
 haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν αἱ γὰρ τῶν πα-
 ραιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν ἑωθικαὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριαὶ, ὑγιαί-
 νει. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti faceffit hic li-
 bellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorun-
 dam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque
 respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione lan-
 guerent oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere
 respondet Latino salvere, reddere gaudere; tum ὑγιαίνειν vale-
 re, &c, quod consequens erat, ὑγείαν valetudinem, quae Salus
 Dea alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique bene
 agere. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod
 illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN.
 Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, ex-
 pertus est Perrotius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non
 versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac
 excusatione usus: Il ne se peut traduire à cause de diverses alléga-
 tions, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui
 n'ont point de rapport à notre façon. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπῆρται) Sic verti ἐπῆρται, quae noxa alias est;
 sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines
 Deorum crimen, φοβερὸν γὰρ τὸ θεῶν ut passim videas,
 praesertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἑωθινὸν) Τὴν ἑωθινὴν προσαγορεύουσιν. Quae pri-
 mo mane dici solet. BROD. Matutinum ave notum est ex Mar-
 tiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros
 doctos, qui salve hic posuerunt: est enim illud etiam salutand-
 um in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est
 locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐρῶσο καὶ ὑ-
 γίαινε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὔτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi, quod notavit Mercer. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male fecisse. qui ante matutinum amico suo portans, pro χαίρει dixerit ὑγιαίνει. Formulam χαίρει docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abcessu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philosophumenon) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τειτιμένος, teste Davisio I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrard. p. 298 f. Diogen. Laert. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad Porphyrr. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδιον) Deleverat Solanus posteriorem huius vocis syllabam in Iunt. & margini adscripterat ω, scilicet volens legi ἰδιων, quod & Parisina habebat; idemque postea in variantt. lectt. noraverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον. Unde primo coniicio ἰδιον quoque habuisse Iunt. aequae ac reliquas antiq. omnes. quas sollicitè consului; deinde Solanum deceptum esse sequenti sono verbi ἡρυθρίων, ex quo forsan festinans coniecit ἰδιων similiter scribendum; maleque sic accusavit Florentinam & reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδιω sudo, ut ἡρυθρίων & sequens ἡν fatis docent: & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδιον τὸ sudabam, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρώτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ S. non solum habeat, sed & Par. voluisse exprimere videretur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, qui ante se nunquam viderant, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρώτην ἡντευξιν respicias, eique πρώτον μὲν subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarari velit, posse dici, qui πρώτον se vident, eos se non ante vidisse, adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & *πρῶτον* valet *πρότερον*. REITZ.

Pag. 288. l. 1. Χαῖρ', ὦ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo *εἰς φιλοσόφους* offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. I, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. Ὑμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῦμαι, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens *Χαίρετε*, inquit, *ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ.* & ille apud Callimachum Cleombrotus *Εἴπας*, ἥλιε *χαῖρε* &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odyss. O, 151, *Χαίρετον, ὦ καὶ ὕρτω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἴπῃν, Valete & salvere iubete*. GESN. Pro ὕμῖν Mf. Reg. 2954 habet *εἴμι*.

ead. l. 12. Χαίρετ', ἦ δὴ) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique eandem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeo, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. Πρῶτος) Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coeperit compellationi & epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum est saepissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φωδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πῆνν. Sic Ἥλεκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελεαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἀγρᾶς τοῦ Καλυδωνίου καπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάντις ὦν πολλὰ ἰδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγέως ἐκινδυνεύει & sexcenta talia. PALM. Et si Palmerio Solanoque plane assentior, Φωδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus & Sardinus* confusa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallet, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπευδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. l. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθηκεν) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τήννικ.) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. *Al.* 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Το μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάν

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravi-um*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusu ex respectu huius verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum reperatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. 'Αλλ' ὁ Δαυμαστός Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιώπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὥς μοχθηρὸν ἔν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνει. τὸ δ' εὖ πράττειν αὐτ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὥς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi lator, hoc verbum servare iubet plane improbare tanquam malum &c.* Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, 'Αλλ' ὁ μὲν Δαυμαστός Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὥς μοχθηρὸν ἔν &c. *Sed admirabilis Plato — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos salvere iubere. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀρεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere. Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅπῃ τε σπουδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκλεύοντο. Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi scribi quid scriberent, salvere statim in initio inebant. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod Marcilius scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex Brodaeo, qui IX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quae autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro *χαίρειν* cum Nostro *εὐπράττειν* usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. *εὐδιάγειν* ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, *χαίρειν*, non *εὐδιάγειν*, *εὐπράττειν*ve praeponitur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimius in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Ms. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάντῃ ἀποδοχμαίνει δὲ c.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, τὸ μὴδὲν γὰρ ἀγαν, ἀγαθὸν τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀντὶ πάντων χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato κελεύει ἀποδοκιμάζειν iubet reicere, pro quo magis Latine dicitur reūci. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίον διὰσωζε τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως ζήμιον, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum non modo, pro non modo non. REITZ.

ead. l. 5. Μὴδὲν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & Iambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὀκέλλω. BOURD. Sententiae doesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ πάντος liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὀκέλων facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. I, 18, & Iambl. p. 217. Ὀκέλλω scribitur hic in P.

L. & ed. *Fl. In Commel. & Bon. edd.* Ocelli Ὀκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οἰκελλος scribitur. SOLAN.

ibid. τῷ Λευκαῶ) *Natione Luciano.* BROD.

ead. l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgatis mutilum, restituimus ex Mss. Regg. 2954 & 3011. Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τόγῃ τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163 A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli ab angulis distent. Verum age, geometrice iam eius constructionem accipe. Fiar pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura oritur, ea est, quam tanta veneratione protequebatur

Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14, ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII, num. 3.) nummum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25 Wech. καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖραι. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἐστὶν ἱερόν. Igitur *Pentalpha* illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lyfandrumque eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitio inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat *Pentagonum* illud *den Druiden fufs*. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, *Antiquitt. Septemtr.* p. 503. GESN. Quia nummus Πιτανατῶν, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὁμοδιόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haerescin.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius sentiebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat pater. GRON. In Ms. Reg. 301 i legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως ἐνεῖναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. I. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum ... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγесίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. i i 10. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII, 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. *Εὖ πράττειν*) Interim εὖ πράττειν iunctim. Vid. Var. Lect. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elſner. ad Aët. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, *ſelicem, beatum eſſe*. Nec tamen ita perpetuo hoc ſolo ſignificatu gaudere putem, quin & notet, *reſſe aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aefchin. Dial. 2 de divit. § 6: Ἀλλ' ἂρά γε τοὺτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαίμονεſτάτους ἡγηſαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιſτα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦſιν. Οὐκ οὖν ἂν οὗτοι ἀριſτα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιſτα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ θεῶν αὐτοῦς, καὶ περὶ τοῦς ἄλλους ἀνθρώπους δις. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν ſit, & bene ſe gerere, & ſecundis rebus uiri. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὺν. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium. At si recte confideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρη γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἀμετέρη γενεῇ ibi ἀμετέρα ψυχᾷ plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursum aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν, Παγὰν ἀενάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus valetudini, lato illo sensu, consulissent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meurfii & Cael. Calcagn. V epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. "Ὀρκον) Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὴ καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. Ἡ — ἀποτελεῖν) Rittershusius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἡ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἡ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philotr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Calligo ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μεγιστον ὄγκον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expressest, non repetimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπικουρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epittolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγίνειν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ὀρχαίᾳ κομῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐδέ τε —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλεξίς, & Ἀχαιδῆς) Alexis Comicus. *Achaeus* item Comicus ac *Philemon*. BROD. Alexis poeta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *Achaeus* Eretrius, poeta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De *Philemone* vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ δητῶ, δεύτε-

ρον δὲ καλὸν φῶς γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδύνατος καὶ τὸ τέταρτον συνηθῆναι μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum vit, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἵνα σοι) Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolius* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τραπέζαν, & quod pro κληῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγία) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικυωνίου παῖδαν εἰς Ὑγίαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praefereunt. Vocem Ὑγία ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὕγία scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγία hic pro vulgato ὕγία dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὕγία propter verbum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, οὐκ ἐστὶ ὕγίας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγία καὶ νοῦς, ἐστὶ δὲ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὕγία an Ὑγία scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὕγία scribant, id retinebimus, nisi versus obftet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἥλον ἢ λῶ) *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi noravimus. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BRON.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. 'Εν Ἰσοφ.) Plutarchus in Alexandro, BRON. Cod. Flor. in Ἰσοφ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote alique diserte tradunt. Σαρδιανός tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vorstio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem Καρδιανός legitur, sed nomen Eumenis in εὐμην in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανός, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & μυνημενικὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiace[m] posuisse pro Hectore, Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμάρτηματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognosces itidem librariorum quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *stigma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Σαρδιανός facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12, 'Απὸ τοῦ ἱρρῶσθαι) Graeci enim ἱρρῶσθαι subscribunt, BRON.

ead. l. 13. Διογυσοδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἡπιοῦ) De quo Iustin. L. XVIII. COGN.

Pag. 295. l. 5. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de dieta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἀπὸ τῆς ὑγείας. VORST.

ead. l. 6. Ἔστ' αὖ τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lestt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστὶ, αὖ τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῆ. Nam etsi paulo praecedens illud ἐστ' αὖ τοῦτ' ἔχει recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librariorum, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἐστὶν, ὅφη, οὕτως ἔχοντα, οὐκ ὅτι, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδὲ ἄλλος) Hoc vult, credo, quasi iam iam morituro, vale illud mole ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὅσα) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσα, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in alijs a me alibi producendis exemplis post ὅσα in

tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum *δύσθαι* cum Mf. P. in *δύσθαι* mutare. Et si non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. *Ὅσον --- τεκμηρεσθαι*. Sed ibi *ἐπὶ* intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, *ὅσον ἀρπάζαι*, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τῷ μάλλον omissionem fessellifidei video Meibomium ad Epict. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epict. recte ait, *ὅσα τις ἂν ἄφρων ἦ, τοσούτω πλείον ἔξυβρίζει*. Sed, si eousque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, *ὅσα ὃ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτω χαίντερος ἔμην αὐτοῖς ἔσθαι*, plura forsan dabimus. Adde Nostrum I Phal. cap. 1, *ὅσα ὃ ἱεροί τί ἐστι*. REITZ.

ead. l. 5. *Ἀλλὰ*) *Καὶ ἐν τῇ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c.* Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. *Ἐντολῶν*) De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Briffon. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. *Πρῶτον*) Quatenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: *οὗ δὲ ὑγιαίνειν τε εὐχεσθαι*. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est &c.* ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. *Παράγγυλμα*) *Υγιᾶς τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελῆσθαι*. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut vales*, aut, *fac, ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. *Ἐντολῶν* vero *βιβλίον* esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praesides & procoff. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. *Μάλα εὐχόμενος*) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, *ὅπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας*. REITZ.

ead. l. 13. *Τῷ τῆς ὑγιᾶς ὄν. πολ. ἀμείβ.*) Formula est, *ut vales?* ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursum usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi*. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian, 269 D. οὐτε γὰρ τῷ ἰωθινῷ προσήματι τῷ χεῖρι, ἀλλὰ τῷ ἰσπερινῷ τῷ ὑγιαίνει χρυσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. *Ἐκ προνοίας*) Sic infra Philop. cap. 1, *ἐκ προνοίας συνήνευκας*. Et sic *ἐκ* saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, *Ἐκ μίσης φωνῆς*. Noster Catapl. cap. 11 med. *ἐκ τινὸς αἰτίας*. Ael. V. H. III, 9, *ἐξ Ἀρεως — ἐξ ἱεροῦς καίνετα*. Cic. ad Attic. VI, 1, *ἐξ ἀφαιρίσεως sanare*. REITZ.

ead. l. 15. *Υγιαίνειν*) Ut Augustus, apud Plutarchum *περὶ ἀδολασχ.*

p. 902, t. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Κῆρας dicentem, ὕγιαυ, inquit, Φολλέη, quae vox irae Caetaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GESN.

Pag. 297. l. 3. Ὑγιαυ) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, *Iaso & Panacea*. Addit tertiam Scholiast. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Iaso* Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiam Aesculapii annumerant. Ὑγιαυ illam Deam etiam Ὑγιαυ vel Ionice Ὑγιαν dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae *Salus* Romanorum Dea est; nam *Saluti* templum iam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praepter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὕγια aliter iam olim verti solebat, quam *Salus*; vid. Macrobi. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικουρία) Sic W. pro vulgato ἐκκουρία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄγαν ἐπιθυμία) Graecismus vulgatissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ δὲ χρεός, ubi quaedam similia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἀγαν ἀφρασίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἀγαν ματίας. Plura lens. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Briffon. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.